Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcea, România (†1719)

(23 noiembrie)

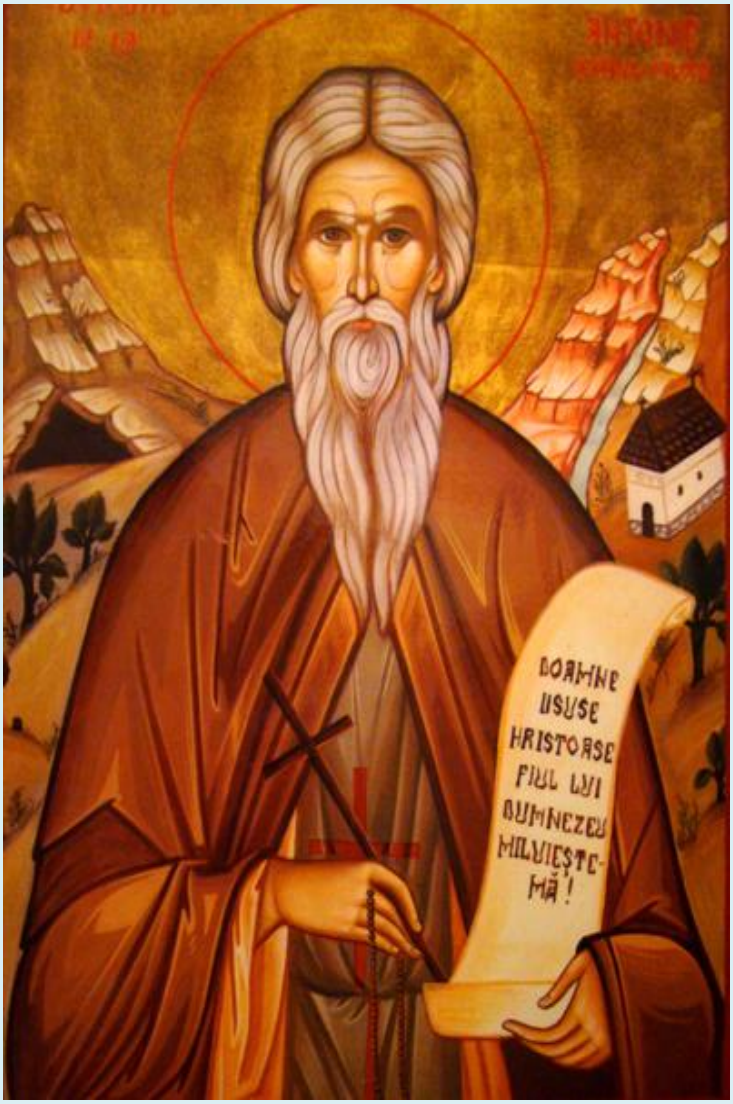

În codrii şi în peşterile Carpaţilor au trăit, în curgerea veacurilor, numeroşi sihaştri de neam român, departe de lume şi cunoscuţi de prea puţini, fapt pentru care numele celor mai mulţi dintre ei n-au ajuns până la noi. Între aceşti puţini cunoscuţi se numără şi cuviosul sihastru Antonie de la schitul Iezeru din părţile Vâlcei, unul din marii părinţi cu viaţă aleasă pe care i-a odrăslit neamul nostru.

Index

În această lună (noiembrie), ziua a douăzeci şi treia - Pomenirea Sfântului cuviosului părintelui nostru Antonie de la Iezeru, Vâlcea (Minei)..... 3
Acatistul cuviosului Antonie de la Iezerul-Vâlcea 26
Acatistul Sfântului cuvios Antonie, rugătorul de la Iezer-Vâlcea..... 36
Paraclisul cuviosului Antonie de la Iezeru-Vâlcea (23 noiembrie)..... 46

Imnografie 53
Vieţile Sfinţilor - Sfântul Antonie de la Iezeru-Vâlcea 54
Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul-Vâlcea - drumul spre sfințenie 56
Ierom. Ioanichie Bălan - Cuviosul Antonie de la Iezerul-Vâlcea - Viaţa şi nevoinţele 57
Sfântul Antonie Sihastrul - 25 de ani de aspră nevoinţă în Muntele Iezerul .. 62
Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu - Cuviosul Antonie Sihastrul de la Schitul Iezeru 64
Viața Sfântului cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii 67
„Fericită este viaţa pustnicilor, a celor ce se într-aripează cu dumnezeiescul dor” 70
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii. 78
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii; Sfântul ierarh Amfilohie, episcopul Iconiei..... 80
Cuviosul Antonie de la Iezerul-Vâlcea – Sfinte moaşte 84
Moaştele Sfântului Antonie de la Iezer 86
Gherasim, episcop al Eparhiei Râmnicului - Cuviosul Antonie de la Iezer..... 88
Dumitru Manolache - Sfântul Antonie de la Iezer, trei veacuri de continuă prezență 91
Vasile-Robert Nechifor - Cuviosul Antonie, pustnicul din sihăstria de la Iezerul Vâlcii..... 101
Formula AS - Spiritualitate - Sfântul Antonie de la Iezerul 105
Mariana Borloveanu - Cuviosul Antonie veghează sihăstria de la Iezer 112
Bucureştiul a primit moaştele Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii. PS Timotei: A fost sihastru, dar și filantrop 117
Ioan Aldea - Lumea credinţei - Călător cu Sfântul Antonie de la Iezer..... 124
Caută şi vei găsi.. locuri minunate - Schiturile Iezer şi Pahomnic 158
Pr. Silviu Cluci - Schitul „Sfântul Antonie” de la Iezerul-Vâlcea 170
Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Antonie de la Iezer..... 174
(Foto) Schitul și peștera Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii 176
Icoane..... 185

În această lună (noiembrie), ziua a douăzeci şi treia - Pomenirea Sfântului cuviosului părintelui nostru Antonie de la Iezeru, Vâlcea (Minei)

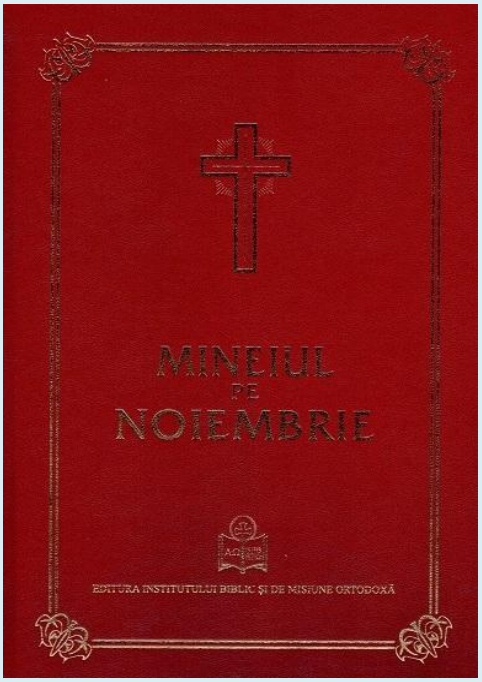

La Vecernia mare

La Doamne strigat-am... se pun stihirile pe 8: ale prazniculuI 3 şi ale Sfântului 5.

Stihirile prazniculuI, glasul 8:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea slăvită minune! Acum se însemnează mai înainte cele negrăite ce au să fie; cele închipuite astăzi văzute se arată, că aceea care a strălucit lumina cea dumnezeiască în lume, ca o mireasă este adusă în templul dumnezeiesc. Pe care să o lăudăm ca pe o biserică prea luminoasă, sfântă şi strălucită a Dumnezeirii, a dătătorului de lumină, Hristos.

Cu adevărat pârgă bine primită a adus Ioachim înţeleptul împreună cu Ana, Celui ce i-a învrednicit să primească rod dumnezeiesc, pe Fecioara Maria, fiica lui Dumnezeu cu adevărat, prin care s-a dezlegat datoria întristării. Pe care să o lăudăm cu dreaptă credinţă, veselindu-ne, că aceasta s-a făcut pricină de bucurie pentru toată lumea.

Veniţi să alergăm împreună în chip tainic şi luminându-ne cu luminile credinţei, să începem înainte acum întâmpinarea Fecioarei. Că lumina intră în Templul lui Dumnezeu, mai înainte logodindu-se în chip lămurit prin Duhul. Căreia să-i cântăm prăznuirea cea plăcută, ospătându-ne toţi cu cuviinţă dumnezeiască la intrarea ei.

Alte **stihiri**, ale Sfântului Antonie, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

În cereştile locaşuri cu veselie locuind şi cu îngerii, părinte, cu îndrăznire stând înaintea tronului Domnului, roagă-te ca să dăruiască, celor ce săvârşesc pe pământ pomenirea ta, iertare de greşeli, pace și mare milă. (de 2 ori)

Cu secera rugăciunilor, părinte Antonie, spinii patimilor tăindu-i şi arând cu plugul înfrânării pământul cel sufletesc, la înălţimea dumnezeieştilor munţi te-ai suit, făcându-te stâlp luminos, răsărit pe bolta Bisericii Ortodoxe pe care o apără, cu rugăciunile tale, de uneltirile celui viclean.

Vas al virtuţilor te numim pe tine, cuvioase, ca pe un iubitor de linişte, lucrător al privegherii, stâlp al înfrânării, locaş nestricat de rugăciune, vistierie de minuni şi rugător pentru cei ce te cinstesc pe tine, Antonie.

Năvălirile şi săgeţile demonilor, prin rugăciunile tale le-ai stricat şi cu putere de la Dumnezeu biruinţă asupra lor ai luat, de aceea luând harul multor feluri de minuni, tuturor celor ce vin la racla sfintelor tale moaşte, vindecări le dăruieşti, Antonie, Părintele nostru.

Slavă... glasul al 6-lea

Pe cel după chip păzindu-L nevătămat, mintea stăpân ţi-ai pus peste patimile cele păgubitoare, şi sihăstreşte, spre Cel după asemănare, cât este după putinţă, te-ai suit. Că bărbăteşte firea silindu-ţi, te-ai nevoit a supune pe cel mai rău celui mai bun şi trupul să-l faci rob duhului. Pentru aceasta, călugărilor te-ai arătat mai mare cetăţean pustiei, povăţuitor celor ce bine călătoresc, îndreptător de fapte bune prea adevărat. Şi acum, în ceruri oglinzile dezlegându-se, fericite, curat vezi Sfânta Treime, rugându-te pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te cinstesc pe tine.

Şi acum..., a praznicului, glasul al 6-lea

Astăzi cetele credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim şi pe dumnezeiasca fiică, Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care s-a adus în Biserica Domnului cu dreaptă credinţă să o lăudăm! Pe cea mai înainte aleasă din toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, lui Hristos şi Dumnezeului nostru. Fecioare purtând făclii mergeţi înainte cinstind prea cinstită petrecerea pururea Fecioarei. Maicilor, întristarea toată lepădând, cu bucurie împreună urmaţi lăudând pe ceea ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu şi solitoare de bucuriei lumii. Toţi împreună, cu bucurie, bucură-te cu îngerul să strigăm celei pline de har, care pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi Paremiile:

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire:

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşii vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire:

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut, îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită; iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte.

Săgeţile fulgerului Său vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură voi care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire:

Cel Drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cinstite nu sunt cele aduse de o viaţă lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa şi înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

La Litie

Stihirile sfântului, glasul 1:

Fericite părinte, cine va spune pătimirile tale cele din sihăstrie? Cine va grăi nevoinţele tale, luptele cu demonii şi petrecerea cea grea, lacrimile şi zdrobirea inimii, postirea şi goliciunea, chinul din pricina gerului şi a vânturilor şi arsura soarelui ? Ai trăit în trup precum cei fără de trup şi acum pe toţi credincioşii cu pomenirea ta îi veseleşti. Pentru care roagă-te lui Hristos să-i izbăvească pe dânşii de ispitele celui viclean, prea cuvioase Antonie, cu rugăciunile tale.

Cele pământeşti toate le-ai lăsat, pe cele stricăcioase şi trecătoare nu le-ai luat în seamă. Cu poruncile lui Dumnezeu luminându-ţi sufletul, fericite Antonie, împodobitu-te-ai cu strălucirea minţii şi în pustie ai voit a te sălăşlui. Ai iubit cu totul pe Hristos, care, venind împreună cu Tatăl şi cu Duhul, locaş a făcut întru tine; şi har de vindecări şi de minuni ai primit, a izgoni duhurile cele viclene. Că

te-a proslăvit pe tine Hristos Dumnezeu, pe care roagă-L, prea cuvioase, să mântuiască sufletele noastre.

De petrecerea cea împreună cu îngerii şi de lumina vieţii veşnice şi de viaţa celor din lumină aducându-ţi aminte, din lume ai fugit şi Crucea ta cu bucurie luând, Antonie, ai urmat Celui ce S-a răstignit pentru tine şi biruinţă asupra demonilor ai luat, prea mărite, minuni săvârşind şi acum în lumina sfinţilor te veseleşti. Pentru aceasta pomenirea ta mărim şi ne rugăm ţie: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... glasul al 5-lea

Cuvioase părinte, glasul Evangheliei Domnului auzind, lumea ai părăsit, bogăţia şi slava întru nimic le-ai socotit. Pentru aceasta tuturor ai strigat: iubiţi pe Dumnezeu şi veţi afla har veşnic. Nimic să nu cinstiţi mai mult decât dragostea Lui. Ca atunci când va veni întru slava Sa, să aflaţi odihnă cu toţi sfinţii. Cu ale cărui rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului, glasul al 5-lea

Alcătuire a lui Leon, maistrul: ***Strălucit-a zi de bucurie şi praznic prea cinstit. Că astăzi, cea care era mai înainte de naştere fecioară, şi după naştere a rămas fecioară, în Templul sfânt este adusă; şi se bucură bătrânul Zaharia, tatăl Mergătorului înainte, şi strigă cu veselie: Apropiatu-s-a nădejdea celor necăjiţi, în Templul cel sfânt ca o sfântă, să se sfinţească spre sălăşluire a împăratului tuturor. Să se veselească Ioachim strămoşul şi Ana să se bucure, că au adus lui Dumnezeu, ca pe o junice de trei ani, pe stăpâna cea fără prihană. Maicilor, împreună bucuraţi-vă, fecioare săltaţi şi cele sterpe, împreună dănţuiţi. Că ne-a deschis nouă Împărăţia Cerurilor cea mai înainte rânduită împărătească a toate. Bucuraţi-vă, popoare şi vă veseliţi.***

La Stihoavnă

Glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când, din voie dumnezeiască ai părăsit cu înţelepciune grijile vieţii, părinte şi ai alergat către ostenelile sihăstriei, atunci bucurându-te ai pus stăpânire pe pus-

tiuri neumblate, aprins de dragostea Domnului. Pentru aceasta pustiind patimile cu stăruinţa în cele bune, ca un înger ai vieţuit, iar acum, în mormânt fiind, ca un viu te arăţi sfinţind poporul ce te cheamă în ajutor, Antonie, frumuseţea călugărilor.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Când la chemarea dumnezeiască, bucurându-te, ai fugit de frumuseţea lumii, părinte, atunci ai dorit mai bine calea cea strâmtă şi cu osteneli urcându-te statornic pe calea care duce la viaţă. Drept aceea prin fugirea şi dezbrăcarea de toate patimile, îmbrăcându-te cu schima dumnezeiască, ai luat asupra ta jugul cel bun al lui Hristos.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Luând aminte la glasul Evangheliei, te-ai făcut împlinitorul acesteia, părinte; că lepădând averea ţi-ai petrecut restul vieţii în lacrimi şi în strâmtorare chemând necontenit numele Domnului şi a prea curatei Maicii Sale care ţi s-a arătat în vedenie. Drept aceea te bucuri acum de dumnezeiasca mângâiere şi de neîn-cetata veselie, de Dumnezeu mărite.

Slavă..., glasul al 8-lea

Mulţimile călugărilor pe tine îndreptătorul te cinstim, Antonie, părintele nostru. Că prin tine pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit şi ai biruit puterea vrăjmaşului, cel ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor, cu care roagă-te Domnului să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului, asemenea

După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă Stăpână, ai venit în Templul Domnului, ca să te hrăneşti în Sfânta Sfintelor ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil a fost trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi. Cele cereşti toate s-au luminat văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta, nespurcată, neîntinată, ceea ce eşti în cer şi pe pământ slăvită, Maica lui Dumnezeu, mântuieşte neamul nostru cu rugăciunile tale.

La binecuvântarea pâinilor.

Troparul Sfântului, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, căci luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel

nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună, se bucură, prea cuvioase părinte Antonie duhul tău.

Slavă... Şi acum...,

Troparul praznicului, glasul al 4-lea: Astăzi mai înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Zidi-torului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., troparul praznicului, de două ori, Slavă..., a Sfântului, Şi acum... al praznicului.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Dragostea cea dumnezeiască punând stăpânire pe sufletul tău cel curat, te-a întărit, cuvioase, să biruieşti ostenelile sihăstriei şi ale firii, trăind ca un înger în trup. Pentru aceasta roagă pe Stăpânul Hristos să lumineze sufletele noastre, ale celor ce te lăudăm pe tine, de Dumnezeu înţelepţite, părintele nostru Antonie.

Slavă... Şi acum..., a praznicului

Roada drepţilor, a lui Ioachim si a Anei se aduce lui Dumnezeu în Biserica cea sfântă cu trupul pruncă fiind, hrănitoarea vieţii noastre. Pe care a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia, pe aceasta toţi, ca pe Maica Domnului, cu credinţă să o fericim.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Credinţa cea lucrătoare de lumină te-a înduplecat a te lepăda de înşelăciunea cea lumească, cuvioase Antonie şi ţi-ai încununat bătrâneţile cu podoaba înţelepciunii, arătând bărbăţie tare a minţii tale, cu postul biruind patimile cele ostitoare. Pentru aceasta stând înaintea Sfintei Treimi, roagă-te să ne mântuim noi.

Slavă... Şi acum..., a prazniculuiui

Mai înainte de zămislire, curată, te-ai sfinţit lui Dumnezeu, şi născându-te pe pământ, dar te-ai adus Lui, plinind făgăduinţa părintească, şi în dumnezeiescul Templu, ceea ce eşti dumnezeiască Biserică cu adevărat, din pruncie dăruită fiind, curată, cu făclii luminoase te-ai arătat lăcaş Luminii celei neapropiate şi dumnezeieşti. Mare este cu adevărat înainte mergerea ta, ceea ce singură eşti dumnezeiască Mireasă şi pururi Fecioară.

După Polieleu, **Mărimuri:**

Mărimu-te pe tine cuvioase părintele nostru Antonie şi cinstim nevoinţele tale pe care pentru Hristos le-ai răbdat.

Veniţi iubitorilor de prăznuire să lăudăm pe cuviosul Antonie, zicând; pe sihastrul cel sfânt al Olteniei.

Stih 1: Aşteptând am aşteptat pe Domnul şi El a căutat spre mine ascultând rugăciunea mea.
Stih 2: Genunchii mei au slăbit de post şi trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului.
Stih 3: Pentru cuvintele gurii Tale, eu am păzit căi aspre.
Stih 4: Întors-ai inima mea întru bucurie, luat-ai sacul de pe mine şi m-ai încins cu veselie.
Stih 5: Să ştiţi că Domnul şi-a cunoscut pe sluga cea credincioasă.
Stih 6: Lăudaţi pe Domnul toţi cuvioşii Lui! Slăviţi cu laudă sfinţenia Lui!

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Legându-ţi sufletul de dragostea lui Hristos te-ai sălăşluit în pustie, părinte cuvioase, şi străbătând norul trupului tău, ai alungat întunericul demonilor. Pentru aceasta şi puterilor îngereşti celor de sus, cu harul Duhului, dimpreună părtaş te-ai făcut, iar acum roagă pe Hristos Dumnezeu, iertare de păcate să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă... Şi acum..., a prazncului

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Să se bucure David, scriitorul de cântări şi să dănţuiască Ioachim împreună cu Ana, că rod sfânt dintr-înşii a ieşit, Maria cea purtătoare a luminii, dumnezeiască făclie. Şi intrând ea în Templu, s-a bucurat văzând-o fiul lui Varahie şi a binecuvântat-o şi bucurându-se a strigat: Bucură-te, minune a toată lumea.

Antifonul cel dintâi al glasului 4

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie.

Toată suflarea...,

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea mers-au după Iisus popoare multe...

Slavă... glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Antonie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum... a Născătoarei

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne. Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira, glasul al 6-lea: Prea cuvioase părinte Antonie în tot pământul a ieşit vestea faptelor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele demonice ai pierdut şi ai ajuns cetele îngereşti, a căror viaţă fără prihană ai urmat; iar acum îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Canoanele al praznicului cel de al doilea cu irmosul pe 6 (caută la 21 nov.)

Alt canon, al prea cuviosului Antonie

Cântarea 1, glasul 1

Negustor iscusit al moştenirilor părinteşti nu te-ai robit de bogăţia cea trecătoare dăruind-o lui Hristos împodobind bisericile şi mănăstirile din Oltenia, iar apoi pe tine însuţi te-ai afierosit Domnului pe care roagă-L să ne fie milostiv nouă, celor ce prăznuim întru tot sfântă pomenirea ta.

Cel ce toate le vede, văzând dorinţa ta de a păşi pe calea asprelor nevoinţe te-a oprit de a pleca la Sfântul Munte poruncindu-ţi prin episcopul Ilarion să faci din sihăstria Iezerului un alt Munte Athos. Aflând aici sihăstria pe care ţi-o doreai, ai mulţumit lui Dumnezeu, slujindu-I cu înalte nevoinţe duhovniceşti.

Slavă...

Cu căldură ai alergat la Dumnezeu, dorind de mărirea cea fără de moarte, părinte Antonie. Te-ai sfinţit cu vieţuirea cea fără de prihană prin înfrângerea inimii, neîncetat lăudând pe Dumnezeul nostru Cel ce te-a sădit, floare de colţ al munţilor duhovniceşti.

Şi acum..., a Născătoarei

Toiagul lui Aaron cel înfrunzit, rădăcina ce a crescut din Iesei mai înainte au închipuit, prea curată, floarea lumii, care a răsărit pe Dumnezeu întrupat. Pe care roagă-L neîncetat, pururea Fecioară, pentru noi cei ce alergăm la tine.

Catavasie: Hristos se naşte slăviţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul, şi cu veselie lăudaţi-L noroade, că S-a proslăvit.

Cântarea a 3-a

Faptele tale cele de pe pământ, de creştin bun şi milostiv iar apoi de monah desăvârşit, pildă ne-au rămas, cuvioase părinte Antonie, ca urmând ţie, să slujim lui Dumnezeu şi cu tine să ne odihnim în pământul celor blânzi, în vecii vecilor.

Dulci şi mângâitoare erau ostenelile îndurate pentru dragostea de Dumnezeu, că nici bătrâneţea, nici atacurile diavoleşti n-au putut să te oprească de la înaltele nevoinţe. De aceea moaştele tale ni s-au făcut izvor de minuni şi tămăduiri, că bolile le alungă de la noi şi ne păzesc de toată asupreala potrivnicului.

Slavă...

Armă bineplăcută lui Dumnezeu, o părinte, ai aflat, că biruind pe vechiul vrăjmaş, cu traiul cel simplu, cu petrecerea cea istovitoare a privegherilor de toată noaptea, cu postul şi mai ales cu smerirea cugetului, sub picioare ţi l-ai supus. Deci supune şi acum pe vrăjmaşul care ne face supărare în tot timpul.

Şi acum..., a Născătoarei

Treime nedespărţită: Părinte, Fiule şi Duhule Sfinte, Ţi se roagă Ţie prea curata Fecioară Maria cu cuviosul Antonie, miluieşte lumea Ta care cu dreaptă credinţă Te laudă.

Catavasie: Fiului Celui născut fără stricare din Tatăl mai înainte de veci, şi mai pe urmă din Fecioară întrupat mai presus de fire, lui Hristos Dumnezeu să-i strigăm: Cela ce ai înălţat cornul nostru, Sfânt eşti Doamne.

Condacul şi Icosul praznicului

Sedealna Sfântului Antonie, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Luminându-te, fericite, cu razele Duhului, ai petrecut pe pământ ca un fără de trup, lăsându-ne mărturie peştera, care păstrează urmele paşilor tăi şi a nevoinţelor pe care cu multă bărbăţie le-ai săvârşit. Cinstindu-le, ne rugăm: Învaţă-ne şi pe noi taina rugăciunii neîncetate!

Slavă... Şi acum...

Împreună cu Ioachim, şi pe Ana, moşii lui Dumnezeu, să-i fericim toţi credincioşii dumnezeieşte; căci în casa lui Dumnezeu au dat pe rodul lor, pe prea curata şi Preasfânta Fecioară, cu cinste a se hrăni, spre locaş Cuvântului Celui negrăit.

Cântarea a 4-a

Poruncile Domnului ai păzit, pentru care nimic pe toate le-ai socotit; luminându-te de dragostea lui Hristos, frumuseţile lumii le-ai lăsat, şi la pustie ajungând, ai primit a fi povăţuitor celor ce râvneau vieţuirea ta aleasă învăţându-i tăcerea, prin care ţi s-a descoperit taina veşniciei.

Îndeletnicindu-ţi mintea cu rugăciunea şi inima umplându-o de dorul dumnezeiesc, ca un pom te-ai sădit în valea înfrânării, adăpat fiind cu harul duhului; iar acum roade de fapte bune şi de tămăduiri pune înaintea noastră pomenirea ta prea cuvioase.

Slavă...

Din tinereţe împodobindu-te cu nerăutatea, cu blândeţea şi cu smerenia, iubitor de poruncile lui Dumnezeu te-ai arătat iar mai apoi sălaş de nevoinţa pustnicească şi şcoală de sfinţenie s-a arătat, părinte, viaţa ta, unindu-te prin înfrânarea cea desăvârşită cu cei fără de trup.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu sfinţite glasuri te lăudăm, pe tine frumuseţea lui Iacob, ceea ce ai născut lumii lumina cea întrupată, care este din lumina care luminează sufletele celor ce prăznuiesc cu dragoste pomenirea sfinţilor Lui.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit Cel lăudat, din muntele cel cu umbra deasă, venit-ai întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Omorând cugetul trupului cel râvnitor de cele pământeşti prin postiri şi lacrimi, te-ai împodobit cu harul nepătimirii, limanul cel mai presus de lume câştigând. Iar acum, curat vezi Sfânta Treime.

Timp de trei ani ţi-ai săpat peşteră în stâncă, făcând din suferinţă şi răbdare crucea pătimirilor pustniceşti izvor de nespusă bogăţie şi desfătare. Cu frica cea

dumnezeiască întărindu-te şi curăţindu-ţi sufletul de întinare, te-ai arătat organ al Sfântului Duh, cuvioase.

Slavă...

Minunându-ne de puterea voinţei tale de a răbda foamea, goliciunea, boala şi singurătatea cerem să ne auzi pe noi, fiii tăi care te rugăm neîncetat; vezi necazurile noaste, izbăveşte-ne din nevoi; întâmpină nevoia, dând la toţi bogată milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca o Maică ai născut pe Ziditorul tuturor, şi ca un scaun de Heruvimi ai purtat în mâini pe cel ce ţine toată lumea, ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Catavasie: Dumnezeu fiind păcii, Tată îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare, dăruindu-ne pace L-ai trimis nouă. Deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Preabunului Dumnezeu, celui ce S-a făcut sărac pentru noi, părinte Antonie, dumnezeieşte te-ai asemănat, umblând întru cuviinţă, de neagoniseală te-ai păzit, bogăţia bunătăţilor celor veşnice ţi-ai făcut vistierie, din care a răsărit ţie prin Dumnezeiescul Duh, înţelegătoarea veselie.

Odraslă de înţelepciune, iubind frica lui Dumnezeu, ai înflorit în valea înfrânării, prea cuvioase, ca un crin bine mirositor, bine înmiresmând în inima noastră, prea mărite cu dumnezeiasca ta viaţă.

Slavă...

Înstrăinatu-te-ai de moştenire şi de rudenii, crucea pe umeri luând şi prin înfrânare vieţuind, cuvioase Antonie, te-ai apropiat de Hristos, cu care împreună te-ai răstignit, ridicând in pustiu semn de biruinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Zburdările patimilor mele potoleşte-le Fecioară şi cere ca milostiv şi împăciuitor să ne fie nouă, robilor tăi, Fiul Tău şi Dumnezeu.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit, şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi trup luând, a ieşit, păzindu-o

nestricată. Că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condacul Sfântului Antonie, glasul al 8-lea: Apărătorule al nostru cel nebiruit, ca cei ce prin tine model de vieţuire am dobândit, laude de mulţumire aducem ţie, noi nevrednicii. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, izbăveşte-ne din toate nevoile ca să cântăm ţie: Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie.

Icosul: Glasul Evangheliei Domnului ascultând, ai negustorit cu folos talantul ce ţi-a fost dat ţie de la Hristos. Că vieţuind, înţelepte, ca unul fără de trup, pe pământ, toată purtarea de grijă a trupului ai lepădat-o. Pentru aceasta şi de la noi auzi unele ca acestea:
Bucură-te, cel născut din părinţi evlavioşi!
Bucură-te, că străluceşti prin lumina lui Hristos!
Bucură-te, că prin smerenie cele înalte ai dobândit!
Bucură-te, model de viaţă monahicească!
Bucură-te, icoană de trăire sihăstrească!
Bucură-te, solitorule de mântuire al călugărilor!
Bucură-te, vindecătorul bolnavilor!
Bucură-te, povăţuitorul celor credincioşi!
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie!

Sinaxar

În această lună în ziua a douăzeci şi treia, pomenirea celui între sfinţi, părintelui nostru Antonie de la Iezerul Vâlcea.

În această lună în ziua a douăzeci şi treia, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Amfilohie episcopul Iconiei.

Stih: Îmbrăcându-te Amfilohie cu hainele morţilor.
Împrăştii şi mort cursele dracilor.
Moartea pe Amfilohie l-a luat,
În douăzeci şi trei, şi la Cer l-a mutat.

Acest sfânt, după ce a trecut fiecare treaptă bisericească, şi a strălucit cu nevoinţa şi dumnezeiasca cunoştinţă, s-a prohorisit episcop Iconiei, cu voinţa lui Dumnezeu şi alegerea a tot poporul, în vremea împăraţilor Valentinian şi Valent; ajungând încă şi până în vremea marelui Teodosie şi a fiilor lui în anii trei sute şaptezeci şi patru, învăţător făcându-se al dreptei credinţe şi cu vitejie stând pururea pomenitul împotriva eresurilor lui Arie şi ale lui Macedonie şi ale

lui Eunomie. Care din pricina aceasta, multe goniri şi necazuri a răbdat de la cei necredincioşi.

Acesta s-a arătat împreună nevoitor al părinţilor celor o sută şi cincizeci, ce s-au adunat la Sfântul şi a toată lumea al doilea sinod asupra lui Macedonie Pneumatomahul (adică luptătorul de Duh), fiind unul dintre ei, în anii trei sute optzeci şi unul.

Iar după ce marele Teodosie a dat stăpânirea părţilor apusului Europei lui Valentinian celui tânăr, şi a biruit pe tiranul Maxim, s-a întors la Constantinopol. Atunci marele acesta Amfilohie, intrând la împăratul, l-a rugat ca să gonească pe arieni. Şi fiindcă el se lepădă de aceasta, aşadar a aflat o măiestrie minunatul acesta Părinte, prin a cărei mijlocire a putut să înduplece pe împăratul. Căci mergând la împăratul, pe Teodosie ca pe un împărat, l-a heretisit. Iar pe Arcadie fiul lui, pe care atunci nou împărat îl hirotonise, cu chip prea înjosit l-a heretisit. Deci mâniindu-se pentru aceasta Teodosie, pe necinstea fiului său a numit-o a sa necinste.

Atunci Sfântul prea înţelepţeşte a arătat lucrul, zicând: Vezi o împărate, cum nu suferi necinstea fiului tău, ci te mânii? Aşadar să crezi că şi Dumnezeu şi Tatăl, asemenea se întoarce şi-i urăşte pe aceia, care hulesc pe Fiul lui, şi zic că acesta este mai de jos decât Tatăl.

Atunci socotind lucrul împăratul, îndată a scris lege ca să se izgonească ereticii departe de la cei drept-credincioşi.

Aşadar pururea pomenitul acesta Amfilohie, mulţi ani păstorind turma lui Hristos, şi alcătuind învăţături drept credincioase, şi ajungând la adânci bătrâneţe, s-a odihnit cu pace.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Grigorie episcopul Bisericii Acragantenilor.

Stih: De la Acraganta mergi către Dumnezeu Cuvântul, părinte.
Care judecă marginile pământului, prea fericite.

Acesta a fost pe vremea împăratului Iustinian al doilea, care şi Rinotmit se chema, în anii şase sute optzeci şi cinci. Trăgându-se din cetatea Acraganta care se află în ostrovul Siciliei, fiind fiu din părinţi care se numeau Hariton şi Teodota, oameni evlavioşi şi împodobiţi cu toate faptele bune şi care trăiau cu îndestulă avere.

Deci când era sfântul de opt ani, s-a dat de părinţii săi să înveţe Sfintele Scripturi. Şi atâta de silitor şi nelenevos s-a arătat la acestea, încât pe toţi i-a făcut a se minuna. Deci ajungând la optsprezece ani, s-a pecetluit cleric, adică s-a făcut Anagnost de către Sfântul Potamion, căci era îndemânatic la citire pentru buna glăsuire ce avea.

Iar într-o noapte în vremea când dormea sfântul acesta înaintea patului arhidiaconului Damian, aude glasul dumnezeiescului înger, de trei ori chemându-l pe el, ca şi pe proorocul Samuil şi zicându-i: Grigorie s-a auzit rugăciunea ta. Deci grăbeşte şi mergi. Iar Sfântul fără a întârzia, a ieşit şi a mers la Cartagena, care acum se numeşte Tunis. Şi aflând acolo pe Marco monahul purtătorul de Duh, care s-a trimis de Dumnezeu către el, a rămas lângă dânsul patru ani. Şi de acolo mergând împreună cu acelaşi Marco la Antiohia şi făcându-se acolo foarte minunat.

Apoi îndemnându-se din oarecare dumnezeiască descoperire ce a văzut, a mers la Ierusalim şi acolo s-a făcut diacon de către Macarie, episcopul Ierusalimului. După aceea de acolo s-a dus la Constantinopol şi s-a arătat lui Gheorghe celui ce era atunci patriarh.

Deci fiindcă atunci se adunase acolo sinod asupra lui Serghie, Pir şi Pavel monoteliţi, s-a luptat cu dânşii dumnezeiescul Grigorie şi de ajuns a mustrat nebunia lor. Şi atâta de mult s-a vestit Sfântul, încât vestea lui a ajuns până şi la urechile împăratului.

Deci de la Constantinopol s-a întors la Roma şi acolo s-a hirotonit episcop patriei sale, cetăţii Acragantiei, strălucind foarte în biserica aceea, săvârşind minuni şi împodobindu-o cu vrednicia arhieriei. Pentru aceasta Savin şi Crischentie şi cu prietenii lor, pizmuind pe sfântul, nenumărate ispite au ridicat asupra lui şi vinovăţii plăsmuind asupra lui, l-au prihănit pe el la Papa Romei, care înşelându-se de cuvintele lor cele mincinoase, a închis pe sfântul în temniţă doi ani şi jumătate. Apoi după porunca împăratului, a scos pe sfântul din temniţă pentru ca să se judece cu prihănitorii săi.

Atunci a făcut acele minunate semne a lemnelor şi cărbunilor. Dumnezeu mărind pe sluga sa. Pentru că feţele necuraţilor şi necuvioşilor acelora prihănitori ai sfântului, s-au acoperit cu oarecare negreală întunecată, şi s-au negrit. Încât şi până astăzi se văd după neam feţele acelora însemnate şi înnegrite.

Ci şi tânăra aceea, care s-a amăgit de dânşii şi a năpăstuit pe sfântul, după ce de ajuns s-a pedepsit de un duh necurat, la urmă cu totul s-a vindecat de către sfântul înaintea poporului.

Iar sfântul s-a întors iarăşi la patria şi eparhia sa cu mare cuviinţă, făcând semne şi minuni mai mari decât cele dintâi. Deci aşa vieţuind dumnezeiescul Părinte, şi ajungând la adânci bătrâneţe, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Sisinie mărturisitorul.

Stih: Multe silnicii mai întâi suferind în viaţă.
S-a mutat Sisinie prin silă din viaţă.

Acesta era pe vremea împăratului Diocleţian şi a ighemonului Alexandru, având patrie cetatea Cizicului, deci fiind pârât la Alexandru că este creştin, a fost legat de cai sirepi care erau siliţi să alerge; apoi a fost bătut cu cruzime şi a primit oţet iute pe nas şi alte munci suferind şi minuni săvârşind, a fost aruncat la închisoare. Iar la soborul întâii cel a toată lumea adunat împotriva lui Arie fiind de faţă, a sugrumat pe Arie, cu vinele dreptelor sale dogme, propovăduind pe Fiul de o fiinţă cu Tatăl şi aşa bine şi cu plăcere de Dumnezeu vieţuind s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, Sfântul Ishirion episcopul, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ishirion era tărie Bisericii vieţuind,
Pe care gânditor şi după moarte se vede întărind.

Tot în această zi, Sfântul Elen episcopul Tarsului, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Elen proestosul Tarsului cerescul jertfitor.
Se suie cu sufletele tarsenilor până la Cer.

Povestire de vedenia oarecăruia Ioan, foarte de folos:

Stih: Suflete, de judecătorul când se arată în vis teme-te,
Însă mai tare când va veni aievea fii temându-te.

Fost-a un om pe vremea împăratului Constantin cel mare, cu numele Ioan, care era cunoscut împăratului prin meşteşugul său. Acesta având viaţa înrăutăţită, nu şi-a pus în minte niciodată gheena.

Iar Domnul cel ce pe toate le iconomiseşte spre folos, a neguţătorit îndreptarea lui prin vedenie. Căci acesta a văzut odată în vis, că a adus împăratului Constantin un lucru de meşteşugul său, şi că pentru aceasta, vorbea împăratului cu îndrăzneală şi se bucura împreună. După aceasta vede pe împăratul, că scoate o sabie goală şi strângându-i părul la un loc, se grăbea ca să-i taie capul fără milă;

iar Ioan plecă adesea gâtul său, socotind adică că glumeşte cu împăratul. Însă în vremea ce făcea aceasta, aude pe împăratul că cu groază îi zice: Când sabia va mânca părul tău, atunci gâtul tău se va umplea de sângele tău.

Deci i s-a părut lui, că i s-a tăiat gâtul, şi când sabia a venit spre piept, nedumerindu-se Ioan şi temându-se căută ajutor de la cineva şi de frica şi groaza acelei lupte s-a deşteptat, şi venindu-şi în sine sta cu totul spăimântat, deci făcându-şi semnul crucii peste trupul lui zicea, mulţumescu-ţi ţie visule, că grozava această luptă mi-ai arătat-o numai cu nălucirea, iar nu şi cu fapta. Şi aşa a rămas iarăşi nepocăit şi neîndreptat.

Iar după câtă-va trecere de vreme, a căzut la grea boală şi chema ajutorul lui Dumnezeu. Deci atunci a văzut iarăşi, nu în vis, ci întru uimire fiind, că stă faţă la un divan judecătoresc. Vedea încă şi un înfricoşat împărat şezând pe scaun şi îmbrăcat totodată cu podoabă împărătească şi arhierească, şi de-a dreapta şi de-a stânga lui, şedeau oarecari bărbaţi, cu sfinţită cuviinţă şi cucernicie, iar el stă dedesubtul acelora, şi de-a dreapta împăratului, vedea că stă oarecari fameni tineri şi frumoşi, iar de-a stânga sa, vedea că stă unul mai smerit, şi mai primitor. Iar pe partea din dosul împăratului, vedea că era o prăpastie foarte întunecată şi prea adâncă. Care din vedere numai, pricinuia frică nespusă şi durere mare.

Deci în vremea ce el sta cu frică şi cu cutremur, i-a zis lui împăratul cel ce şedea, o tânărule, oare ştii cine sunt eu.

Iar Ioan i-a răspuns, ştiu Stăpâne, că tu eşti cel ce te-ai întrupat Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu, precum dumnezeieştile noastre Scripturi glăsuiesc.

Iar împăratul zice către dânsul, şi dacă tu din Scripturi mă cunoşti, cunoşti încă şi pe cei împreună cu mine şezători, deci cum ai uitat îngrozirea aceea, care cu câţiva ani înainte ţi-a făcut ţie împăratul Constantin ? Sau nu înţelegi ceia ce-ţi zic ?

Iar Ioan i-a răspuns, înţeleg Stăpâne, şi încă frica groazei aceleia, o am în inima mea.

Şi dacă a zis împăratul, rămăşiţele groazei aceleia le ai încă în inimă, cum stârneşti întru răutăţi? Deci învaţă-te prin cercare, că eu eram cel ce şi mai înainte ţi-am dat ţie groaza aceea, şi nu Constantin.

Şi acestea zicându-le s-a arătat că cu semnul numai a poruncit împăratul celor ce-l înconjurau, ca să arunce pe Ioan în prăpastia ce se vedea din dos.

Deci îndată ce a început famenii, să împingă fără milă pe Ioan în prăpastie, îndată el chemă ajutorul Născătoarei de Dumnezeu; că i s-a părut, că a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu acolo în mijloc.

Şi după acestea, a auzit pe împăratul zicând: Lăsaţi-l pe el să meargă, pentru rugăciunile Maicii mele.

Până aicea este vedenia ce a văzut Ioan; iar el spăimântându-se şi venindu-şi întru sine, s-a dus la un monah cucernic, şi i-a povestit-o lui; iar monahul i-a zis: Dă slavă lui Dumnezeu, frate, că te-ai învrednicit să iei asemenea învăţătură, şi de aceea deşteaptă-te iubitule, nu cumva şi tu să pătimeşti, cele asemenea cu acela, pentru care îţi voi povesti.

O asemenea vedenie ca a ta, a văzut-o un om. Adică că se afla la împărăteştile judecătorii, un Gheorghe cu numele, care cu silnicie ducându-se legat, ca să se arunce într-o grozavă, prăpastie, cu totul s-a înspăimântat. Iar unul din cei ce stă acolo de faţă, având îndrăzneală către împăratul, a oprit pe cei ce-l duceau pe el în prăpastie, şi-i rugă ca să-l lase, dându-le lor chezăşie că în douăzeci de zile se va îndrepta.

Deci după ce i s-a dat drumul lui Gheorghe, prin acest fel de chezăşie şi ajutor, s-a dus cel ce a văzut vedenia, şi a înţeles ce însemnează şi a arătat-o pe ea lui Gheorghe, care era tras în prăpastie, căci îi era prieten şi cunoscut. Iar Gheorghe auzindu-le acestea, întru nimic le-a socotit. Aşadar a rămas ticălosul neîndreptat. Iar după ce a trecut acele douăzeci de zile, a fost răpit vai! Din viaţa aceasta, şi s-a dus ca să plătească făgăduita datorie.

Acestea, cu chip de adăogire le-a povestit monahul acela către Ioan. Iar Ioan auzindu-le acestea, şi având în mintea sa încă vieţuind îngrozirile ce-a văzut, şi-a mărturisit fără de ruşine toate păcatele sale, şi schimbându-şi viaţa spre mai bună, a petrecut mulţi ani cu plăcere de Dumnezeu vieţuind, şi aşa murind, s-a dus la veşnicele locaşuri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Curăţind tulburarea ce se naşte din patimi, te-ai luminat cu lumina liniştii celei desăvârşite a sufletului, cuvioase Antonie, şi acum te odihneşti în locaşurile cele luminate, unde împreună cu toţi drepţii cânţi: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Iubind virtutea, aceasta te-a povăţuit la viaţa cea fericită, pentru aceasta moştenirea cea mai presus de lume ai câştigat. Luminează şi sufletele celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat eşti.

Slavă...

Împovăraţi fiind de păcate şi de patimi, la tine, părinte, alergăm, căutând mântuire. Ci ca un părinte ales, Stăpânului Hristos roagă-te să ne ridice din prăpăstiile cele păgubitoare de suflet, ca să cântăm cu mulţumire: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei

Curată Născătoare de Dumnezeu, rănile sufletului meu, smintelile şi căderile în păcate curăţeşte-le, căci către tine strigăm şi la tine alergăm şi pe tine te chemăm ceea ce eşti plină de har.

Catavasie: Tinerii în buna credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgându-o în seamă, de groaza focului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii stând au cântat: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Întru mutarea către Hristos, părinte, iubirea cea multă s-a supus ţie ca de demult lui Moise, văzătorului de Dumnezeu. Căruia prin bunătăţi asemenea făcându-te ai despărţit marea patimilor şi ai trecut la pământul făgăduinţei, biruind pe cei potrivnici şi cântând: Toate lucrurile Domnului lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Vestea mutării tale prea fericite la Domnul în tot pământul a ieşit iar pământul ţării noastre cu sfintele tale moaşte s-a îmbogăţit, la care, alergând, primim vindecări neputinţelor noastre şi împreună cu tine cântăm: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Racla moaştelor tale izvor de vindecări s-a arătat izvorând mir bine mirositor, cu care, te rog, spală inima mea, bună mireasmă lui Hristos arătându-mă pe mine, iar mintea mea o veseleşte, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi să cânt: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ai născut Lumina cea fără de ani, care a strălucit din Tatăl, luminează-mi gândul şi sufletul meu, Stăpână, alungând departe de la mine întunericul patimilor, Fecioară, ca să te fericesc pe tine, care pururea eşti fericită, nădejdea credincioşilor.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând să strigăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Voita-i Sfinte părinte să urmezi marelui Antonie retrăgându-te în pustie, petrecând ziua şi noaptea în rugăciuni şi în osteneli prin care ai uimit pe ucenicii tăi dându-le pildă şi îndemn să nu se lenevească în lucrarea duhovnicească. De aceea te rugăm: Ajută-ne şi pe noi să ne înflăcărăm în iubirea virtuţilor.

Aflata-i la mănăstirea Iezer sihăstria după care înseta inima ta; de aceea te rugăm să ocroteşti cu puternica ta apărare pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste locuiesc sau vin să se închine în ea. Iar celor ce te cheamă în ajutor arată-te grabnic folositor în cele spre mântuirea lor şi a noastră a tuturor.

Slavă...

Multele noastre păcate ne ţin departe de Dumnezeu şi ne-am aflat nevrednici de mântuire dar prin rugăciunile tale nădăjduim să rupem legăturile vrăjmaşului, să lucrăm virtutea şi să dobândim milă în ziua judecăţii de la Hristos Dumnezeul nostru lângă tronul căruia acum stai.

Şi acum...

Ceea ce ai născut Lumina cea fără de ani, care a strălucit din Tatăl, luminează-mi gândul şi sufletul meu, Stăpână, alungând de la mine întunericul patimilor ca să te fericesc pe tine care pururea eşti fericită.

Catavasie: Taină străină văd şi prea slăvită, Cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluirea, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hri-stos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl mărim.

Luminânda Sfântului

Podobie: Privind ucenicii...

Dorind, cuvioase părinte, locaşul cel ceresc şi socotind că nu sunt vrednice pătimirile veacului de acum faţă de slava veacului ce va să fie, ai alergat la limanul pustiei, sfinţindu-ţi firea cu înalta cugetare la cele dumnezeieşti.

Slavă... Şi acum..., a prazncului

Cele mai dinăuntrul Templului, astăzi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe tine te-au primit, prin mâinile arhiereului, în care de la trei ani până la cincisprezece ai petrecut, fiind hrănită cu mâna dumnezeiescului înger, ca un chivot sfânt al Celui ce pe toate le-a zidit.

La Laude

Stihirile sfântului, glasul al 4-lea:

Împodobindu-ţi sufletul cu înfrânarea, cu rugăciunea şi cu smerirea inimii, înţelepţeşte ţi-ai întărit trupul tău cel slăbit cu pustnicia şi te-ai făcut părtaş cuvioşilor, pururea mărite. Pentru aceasta cu dumnezeieşti daruri te-a împodobit pe tine Iisus, Iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Viaţa supunându-ţi-o gândirii la moarte şi sârguindu-te a urma pe Cel ce s-a arătat pentru noi cu trup, în dumnezeieşti fapte ai crescut şi cu mari suişuri la vârful cel dorit, la însuşi Hristos, cu adevărat ai ajuns. Pentru aceasta, prăznuind cu bucurie, lăudăm întru tot cinstită pomenirea ta.

Patimile trupeşti prin înfrânare şi prin neîncetată rugăciune le-ai omorât şi pe şarpele cel amăgitor cu curgerile lacrimilor tale l-ai înecat, părinte, de aceea noi cinstind nevoinţele tale, alergăm la racla sfintelor tale moaşte pe care le sărutăm cu dragoste şi-ţi aducem prinos de mulţumire pentru binefacerile pe care cu îmbelşugare le reverşi asupra noastră.

Ajuns acum întru bucuria şi veselia cortului ceresc, unde se aude răsunetul celor ce prăznuiesc, nu înceta a căuta spre turma ta, părinte cuvioase, şi adu-ţi aminte de făgăduinţa pe care ai făcut-o ucenicilor tăi de a te ruga pururea pentru ei. Ajută-ne să ne mântuim, te rugăm noi, ucenicii tăi.

Slavă..., glasul al 2-lea

Cuvioase părinte Antonie ridicând pe umeri jugul lui Hristos, cu Crucea ai surpat înălţarea vrăjmaşului şi prin sihăstrie ai ajuns la cetatea cea înaltă a virtuţii; cu ostenelile luptelor câştigând cele cinstite, te bucuri împreună cu mai marii cetelor cereşti, făcându-te moştenitor veşnicelor bunătăţi. Roagă-te Mântuitorului tuturor să împace lumea şi să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

Astăzi în Templu este adusă Fecioara cea cu totul fără prihană spre sălăşluirea împăratului a toate, Dumnezeul şi hrănitorul a toată viaţa noastră. Astăzi sfinţenia cea prea curată, ca o junincă de trei ani, în Sfânta Sfintelor este adusă. Acesteia să strigăm ca îngerul: Bucură-te, ceea ce numai tu singură eşti între femei binecuvântată.

Doxologia mare, Ecteniile şi otpustul

La Liturghie

Fericirile din Canonul înainte-prăznuirii, Cântarea a 3-a pe 4, şi din Canonul Sfântului, Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glasul al 2-lea: Domnul este tăria mea şi lauda mea... Stih: Certând, m-a certat Domnul... Apostolul din Epistola către Efeseni (6,10-17): Fraţilor, întraripaţi-vă în Domnul... Aliluia; Evanghelia de la Matei (II ,27-30): Zis-a Domnul ucenicilor Săi: toate-Mi sunt date Mie de la Tatăl... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul de auzul rău nu se va teme.

Acatistul cuviosului Antonie de la Iezerul-Vâlcea

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului Antonie de la Iezer (23 noiembrie):
https://www.youtube.com/watch?v=GCfDepk3w4g

&&&

Condacul 1

Râvnitor al iubirii de Dumnezeu şi învăpăiat de dumnezeiescul dor, te-ai arătat un nou Antonie cu nevoinţele şi luptele duhovniceşti, împodobitor al chipului monahicesc, te-ai făcut părinte al multora şi grabnic ajutător, pentru care şi noi cu cinstire îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!***

Icosul 1

Ales de Dumnezeu, pentru virtuţile părinţilor tăi, ai urmat calea cea încredinţată, înmulţind talantul ca un vrednic iubitor de cele sfinte, lucrând ziua şi noaptea în via lui Hristos, pentru care ai primit plata ostenelilor tale.
Bucură-te, urmaşul virtuţilor părinteşti,
Bucură-te, ales bineplăcut al lui Dumnezeu,
Bucură-te, cel împodobit cu darurile cereşti,
Bucură-te, cel ce ţi-ai sfinţit firea cu acestea,
Bucură-te, pământ bun al semănăturii duhovniceşti,
Bucură-te, mărgăritar dezgropat din ţarină,
Bucură-te, că ai crescut pom cu multe roade,
Bucură-te, că şi noi ne hrănim din acestea,
Bucură-te, îţi cântăm şi noi fiii duhovniceşti,
Bucură-te, ajutătorule în toate nevoile,
Bucură-te, biruitorule al ispitelor sufleteşti şi trupeşti,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase Părinte, noule Antonie!

Condacul al 2-lea

Ca şi marele Antonie, ai fost din tinereţe plin de dor dumnezeiesc, cu alergare neobosită spre cele cereşti, cu râvnă şi lepădare de toate cele nefolositoare, cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

De la început ai pus înainte cele sufleteşti şi apoi cele trupeşti, câştigând vederea cea mai presus de fire, prin lumina harului, ce ai primit-o ca dar de la Dumnezeu.
Bucură-te, următorule marelui Antonie,
Bucură-te, asemenea lui râvnitorule,
Bucură-te, că în chip propriu te-ai înduhovnicit,
Bucură-te, că în pământ nou, roadă nouă ai crescut,
Bucură-te, că în fire proprie harul l-ai primit,
Bucură-te, vas ales al apei duhovniceşti,
Bucură-te, fiu vrednic al neamului tău,
Bucură-te, moştenitor de cinste al darurilor sfinte,
Bucură-te, lucrător harnic al celor încredinţate,
Bucură-te, purtător cu nădejde al crucii lui Hristos,
Bucură-te, neclătit în credinţa mântuirii,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 3-lea

Dorinţa ta să mergi la Sfântul Munte Athos a fost oprită, ca să faci din Sihăstria ta un nou munte Athos, împodobit cu aceleaşi nevoinţe duhovniceşti şi cântări fără oprire de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

În peştera ta săpată în stâncă, paraclis sfânt ai făcut, unde ziua şi noaptea te rugai pentru propriul suflet şi pentru toţi, prin jertfa Liturghiei lui Hristos.
Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu,
Bucură-te, căutătorule de cele sfinte,
Bucură-te, râvnitorule al Bisericii lui Hristos,
Bucură-te, doritorule al împărtăşirii Liturghiei,
Bucură-te, închinătorule al jertfei crucii lui Hristos,
Bucură-te, că din propria inimă paraclis ţi-ai făcut,
Bucură-te, că altar în inimă ţi-ai clădit,
Bucură-te, că potir viu lui Hristos te-ai arătat,
Bucură-te, că prescure vie lui te-ai dăruit,
Bucură-te, că chip al Liturghiei te-ai prefăcut,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 4-lea

Om cu firea erai, dar te-ai făcut asemenea îngerilor, că te-ai ridicat de la cele pământeşti la cele cereşti, cu rugăciunea şi cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Multe piedici ţi s-au pus în cale, dar peste toate ai trecut, cu însetare nepotolită de cele dumnezeieşti, prin care şi noi ne întărim, lăudându-te.
Bucură-te, alergătorule după cele cereşti,
Bucură-te, însetatule după cele dumnezeieşti,
Bucură-te, cel care ai descoperit înşelăciunea,
Bucură-te, cel care ai călcat peste ea,
Bucură-te, care pe satana ai ruşinat,
Bucură-te, că mintea ţi-ai smerit,
Bucură-te, că minte de har ai dobândit,
Bucură-te, că inima de carne în inimă de duh ai prefăcut,
Bucură-te, că sângele trupesc în cel duhovnicesc l-ai schimbat,
Bucură-te, că om suprafiresc te-ai făcut,
Bucură-te, că ochii de suflet ţi-ai deschis,
Bucură-te, că vederea de duh ai primit,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 5-lea

Puterea cea de sus te-a întărit, să urci fără oprire la cele înalte, deşi om neputincios erai, neclintit stând ziua şi noaptea în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cu cât te nevoiai mai mult, cu atât duhurile rele te ispiteau cu tot felul de momeli, dar prin credinţă şi nădejde, pe toate le-ai învins.
Bucură-te, fiu al dumnezeieştii împărăţii,
Bucură-te, lăcaş al Sfântului Duh,
Bucură-te, făclie a luminii de har,
Bucură-te, privire pătrunzătoare până înlăuntru,
Bucură-te, văzător al celor nevăzute,
Bucură-te, floare de piatră duhovnicească,
Bucură-te, izvor din stâncă,
Bucură-te, biserică vie a lui Hristos,
Bucură-te, linişte de cântare lui Dumnezeu,
Bucură-te, cel îmbogăţit cu sufletul,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 6-lea

Nevoindu-te cu toate ostenelile pustniceşti şi mai ales cu slujirea Sfintei Liturghii, ai primit cu adevărat împărtăşirea lui Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Nu ai plecat la pustie ca să fugi de oameni, ci ca să te apropii şi mai mult de Dumnezeu, ca să fii şi mai de ajutor celor necăjiţi.
Bucură-te, părinte înţelepţit de har,

Bucură-te, cuvios al celor sfinte,
Bucură-te, luptător neobosit cu cele potrivnice,
Bucură-te, slujitorule al împărăţiei de sus,
Bucură-te, credinciosul Evangheliei lui Hristos,
Bucură-te, stâlp de viaţă monahicească,
Bucură-te, icoană de trăire sihăstrească,
Bucură-te, povăţuitor iscusit al călugărilor,
Bucură-te, desluşitor al tainelor ascunse,
Bucură-te, descoperitorul vicleniilor ucigătoare,
Bucură-te, împăcarea învrăjbiţilor,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 7-lea

Tot mai mult doreai cele duhovniceşti, făcând din paraclisul peşterii unde sihăstreai, un colţ de Rai, cu neîncetată cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

În Rai era pomul vieţii, iar în sihăstria ta era Liturghia lui Hristos, noul pom al vieţii celei nemuritoare.
Bucură-te, om îngeresc,
Bucură-te, înger omenesc,
Bucură-te, tăinuitorule al darurilor de sus,
Bucură-te, cel ce ai câştigat viaţa de Rai,
Bucură-te, slujitorule al dumnezeieştii petreceri,
Bucură-te, că pe şarpele căderii l-ai ruşinat,
Bucură-te, că în picioare capul lui l-ai călcat,
Bucură-te, că prin mântuirea ta şi noi ne mântuim,
Bucură-te, că urmându-te, darurile tale primim,
Bucură-te, cel ce te-ai unit cu Dumnezeu,
Bucură-te, că prin aceasta păcatul l-ai biruit,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 8-lea

Ca un luceafăr al dragostei de Dumnezeu, ai strălucit prin desele privegheri de toată noaptea, alungând întunericul înşelăciunii păcatului, câştigând iertarea crucii lui Hristos, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Tu însuţi ţi-ai tămăduit bolile şi ranele, prin darul slujirii lui Dumnezeu, prin care şi noi apoi primim tămăduiri ale suferinţelor noastre.
Bucură-te, podoaba cuvioşilor,
Bucură-te, prin care şi noi câştigăm nădejdea mântuirii,
Bucură-te, mângâietorul bolnavilor,

Bucură-te, vindecătorule suferinţelor ascunse,
Bucură-te, îndreptătorule al celor greşiţi,
Bucură-te, cel care moi inimile celor învrăjbiţi,
Bucură-te, îmblânzitorul celor înrăiţi,
Bucură-te, alungarea farmecelor necurate,
Bucură-te, dezlegătorule al legăturilor vrăjitoreşti,
Bucură-te, ocrotitorul celor feciorelnici,
Bucură-te, scăparea de duhul desfrânării,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 9-lea

Douăzeci şi opt de ani te-ai ostenit în sihăstrie, dorind mereu cele duhovniceşti, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Atât de mult cereai Domnului darul rugăciunii neîncetate, încât ziua şi noaptea te nevoiai să o câştigi.
Bucură-te, rugătorule fierbinte,
Bucură-te, purtătorule de rugăciune,
Bucură-te, că şi în somn te rugai,
Bucură-te, că darul ei l-ai primit,
Bucură-te, că mulţi la rugăciunea ta alergau,
Bucură-te, că mulţi la rugăciunile tale se împlineau,
Bucură-te, că şi noi la rugăciunea ta nădăjduim,
Bucură-te, că din darul rugăciunii tale ne hrănim,
Bucură-te, că prin tine şi noi dar de rugăciune dobândim,
Bucură-te, părinte omul rugăciunii,
Bucură-te, cuvioase, chipul rugăciunii neîncetate,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 10-lea

Atât de mult doreai să dobândeşti rugăciunea neîncetată a inimii, rugând mereu pe Maica Domnului să ţi-o înlesnească prin cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Şi într-o zi la Sfânta Liturghie, în timpul axionului însuşi Maica Domnului, ţi se arată parcă aievea, cum îţi dă un potir să-l ţii la piept, din care ai simţit că iese o putere de rugăciune.
Bucură-te, că din potirul Liturghiei rugăciunea ai primit,
Bucură-te, că prin Maica Domnului potirul Domnului Iisus ţi s-a dăruit,
Bucură-te, că potirul inimii ţi s-a dezvăluit,
Bucură-te, că prin acesta rugăciunea neîncetată ai pornit,
Bucură-te, că de atunci izvor de rugăciune curge din inima ta,

Bucură-te, că ai devenit propovăduitorul acesteia,
Bucură-te, că pe toţi la rugăciune îi îndemni,
Bucură-te, povăţuitorule al tainei rugăciunii,
Bucură-te, descoperitorul rugăciunii din potirul Liturghiei,
Bucură-te, că făcând inima potir, rugăciunea se primeşte,
Bucură-te, că prin Maica Domnului aceasta se dobândeşte,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 11-lea

După mutarea ta din această lume, în smerenie ai vrut să rămâi, neuitând însă pe fiii tăi duhovniceşti, ce cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Şi noi avem mare nevoie de ajutorul tău, de aceea ne-ai dat totuşi sfintele tale moaşte, prin care cele de trebuinţă să primim.
Bucură-te, părintele nostru duhovnicesc,
Bucură-te, iubire de părinte mult îndurătoare,
Bucură-te, prin care milă primim,
Bucură-te, grabnicule ajutător în nevoi,
Bucură-te, ocrotitorul nostru întru primejdii,
Bucură-te, ascultătorul necazurilor noastre,
Bucură-te, alinătorul suferinţelor noastre,
Bucură-te, opritorul răutăţii viclene,
Bucură-te, potolirea şi alungarea duhurilor desfrânării,
Bucură-te, liman de scăpare,
Bucură-te, degrabă împăcare a celor învrăjbiţi,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase Părinte, noule Antonie!

Condacul al 12-lea

Îţi mulţumim, Sfinte părinte, că nu te-ai scârbit de neputinţele şi păcătoşenia noastră. Te rugăm, nu ne lepăda dintre fiii tăi duhovniceşti, că şi noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Te rugăm, Sfinte cuvioase părinte Antonie, cel care ştii ispitele vieţii pământeşti, ajută-ne în tot ceasul de cumpănă şi încercare.
Bucură-te, milă de cer pentru noi pământenii,
Bucură-te, iertare coborâtă de sus,
Bucură-te, prevedere şi scăpare de primejdii,
Bucură-te, întărire în ceas de ispită,
Bucură-te, care ne plăteşti din faptele tale, datoriile noastre,
Bucură-te, milostiv nouă celor nevrednici,
Bucură-te, îţi cântăm şi noi cei săraci cu sufletul,

Bucură-te, te lăudăm şi noi umiliţii,
Bucură-te, părinte bun şi iertător,
Bucură-te, cel care niciodată nu ne lepezi,
Bucură-te, dragoste care de nimic nu se împuţinează,
Bucură-te, dăruire, care niciodată nu conteneşte,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinte noule Antonie, părintele nostru, cu rugăciunile tale neîncetate şi pe noi ne ajută să putem duce crucea noastră până la învierea sufletului, ca să fim şi noi fii împărăţiei lui Hristos, unde să cântăm veşnic: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1
Ales de Dumnezeu, pentru virtuţile părinţilor tăi, ai urmat calea cea încredinţată, înmulţind talantul ca un vrednic iubitor de cele sfinte, lucrând ziua şi noaptea în via lui Hristos, pentru care ai primit plata ostenelilor tale.
Bucură-te, urmaşul virtuţilor părinteşti,
Bucură-te, ales bineplăcut al lui Dumnezeu,
Bucură-te, cel împodobit cu darurile cereşti,
Bucură-te, cel ce ţi-ai sfinţit firea cu acestea,
Bucură-te, pământ bun al semănăturii duhovniceşti,
Bucură-te, mărgăritar dezgropat din ţarină,
Bucură-te, că ai crescut pom cu multe roade,
Bucură-te, că şi noi ne hrănim din acestea,
Bucură-te, îţi cântăm şi noi fiii duhovniceşti,
Bucură-te, ajutătorule în toate nevoile,
Bucură-te, biruitorule al ispitelor sufleteşti şi trupeşti,
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!

Condacul 1
Râvnitor al iubirii de Dumnezeu şi învăpăiat de dumnezeiescul dor, te-ai arătat un nou Antonie cu nevoinţele şi luptele duhovniceşti, împodobitor al chipului monahicesc, te-ai făcut părinte al multora şi grabnic ajutător, pentru care şi noi cu cinstire îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte, noule Antonie!***

Şi apoi se citeşte această:

Rugăciune

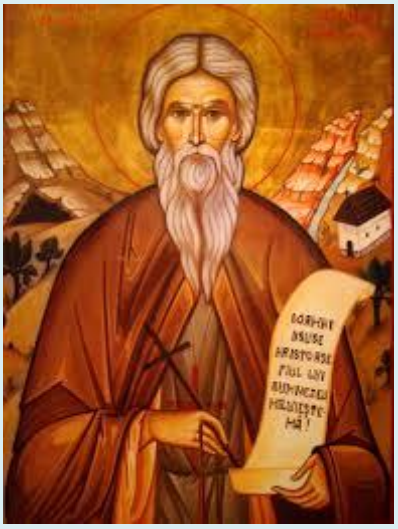

Îţi mulţumim, Doamne Iisuse Hristoase, că ne-ai dăruit pe părintele nostru Antonie de la Iezer, ca să ne fie mijlocitor şi ajutător în neputinţele noastre. Dacă nu am avea pe sfinţii tăi rugători, ce ne-am face noi ?...

Sfinte părinte Antonie, toată viaţa ta ai închinat-o iubirii de Dumnezeu, coboară o picătură de iubire şi pentru noi. Suntem răi şi cu păcate de moarte, dar nu deznădăjduim de mântuirea noastră, alergând şi la sprijinul tău.

Roagă-te, Sfinte părinte, noul Antonie şi pentru noi, împreună cu prea curata Născătoare de Dumnezeu, mijlocitoarea lumii către Hristos. Amin.

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-cuvios-antonie-de-la-iezerul-valcea

Acatistul Sfântului cuvios Antonie, rugătorul de la Iezer-Vâlcea

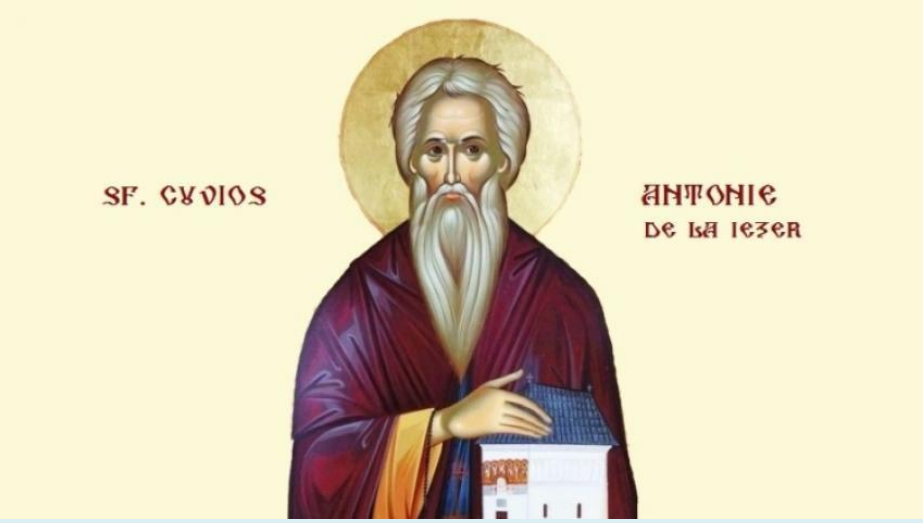

prăznuire la 23 noiembrie

Este sfântul pustnic mult cinstit pentru râvna sa duhovnicească. are sfinte moaşte la Schitul Iezer-Vâlcea.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 8): „Cu curgerile lacrimilor tale nerodirea pustiului o ai lucrat şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte Antonie, Părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre”.

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Cela ce pentru noi Te-ai Născut din Fecioara...” (glasul 8)

Doamne miluieşte (de 3 ori).

Slavă… Şi acum…

Psalmul 50, apoi:

Condac 1
Râvnitor al iubirii de Dumnezeu şi învăpăiat de dumnezeiescul dor te-ai arătat un nou Antonie cu nevoinţele şi luptele duhovniceşti. Împodobitor al chipului mona-hicesc te-ai făcut, părinte, şi grabnic ajutător al nostru, pentru care şi noi cu cinstire îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugă-torule!***

Icosul 1
Ales de Dumnezeu pentru virtuţile părinţilor tăi, ai urmat calea cea încredinţată, înmulţind talantul ca un vrednic iubitor de cele sfinte, lucrând ziua şi noaptea în via lui Hristos, pentru care ai primit plata ostenelilor tale.
Bucură-te, urmaşul virtuţilor părinteşti;
Bucură-te, ales bineplăcut al lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel împodobit cu darurile cereşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai sfinţit firea cu acestea;
Bucură-te, pământ bun al semănăturii duhovniceşti;
Bucură-te, mărgăritar dezgropat din ţarină;
Bucură-te, că ai crescut pom cu multe roade;

Bucură-te, că şi noi ne hrănim din acestea;
Bucură-te, îţi cântăm şi noi fiii duhovniceşti;
Bucură-te, ajutătorule în toate nevoile;
Bucură-te, biruitorule al ispitelor sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 2-lea

Ca şi marele Antonie, ai fost din tinereţe plin de dor dumnezeiesc, cu alergare ne-obosită spre cele cereşti, cu râvnă şi lepădare de toate cele nefolositoare, cântând neîncetat: ***Aliliua!***

Icosul al 2-lea

De la început ai pus înainte cele sufleteşti şi apoi cele trupeşti, câştigând vederea cea mai presus de fire, prin lumina harului pe care ai primit-o ca dar de la Dumnezeu.
Bucură-te, următorul marelui Antonie;
Bucură-te, asemenea lui, râvnitorule;
Bucură-te, chip de înduhovnicire;
Bucură-te, că în pământ nou roadă nouă ai crescut;
Bucură-te, că din fire harul l-ai primit;
Bucură-te, vas ales al apei duhovniceşti;
Bucură-te, fiu vrednic al neamului tău;
Bucură-te, moştenitor de cinste al darurilor sfinte;
Bucură-te, lucrător harnic al celor încredinţate;
Bucură-te, purtător cu nădejde al crucii lui Hristos;
Bucură-te, neclătinat în credinţa mântuirii;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 3-lea

Dorinţa ta să mergi la Sfântul Munte Athos a fost oprită, ca să faci din Sihăstria ta un nou Munte Athos, împodobit cu aceleaşi nevoinţe duhovniceşti şi cântări fără oprire de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

În Peştera ta săpată în stâncă Paraclis sfânt ai făcut, unde ziua şi noaptea te rugai pentru propriul suflet şi pentru toţi, ca o jertfă vie a Liturghiei lui Hristos.
Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu;
Bucură-te, căutătorule de cele sfinte;
Bucură-te, râvnitorule al Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, doritorule al împărtăşirii Liturghiei;
Bucură-te, închinătorule al jertfei crucii lui Hristos;
Bucură-te, că din proprie inimă paraclis ţi-ai făcut;
Bucură-te, că altar în inimă ţi-ai clădit;

Bucură-te, că potir viu lui Hristos te-ai arătat;
Bucură-te, că prescură vie Lui te-ai dăruit;
Bucură-te, că în chip al Liturghiei te-ai prefăcut;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase ărinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 4-lea

Om cu firea erai, dar te-ai făcut asemenea Îngerilor, că te-ai ridicat de la cele pământeşti la cele cereşti, cu rugăciunea şi cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Multe piedici ţi s-au pus în cale, dar peste toate ai trecut, cu însetare nepotolită de cele dumnezeieşti, prin care şi noi ne întărim, lăudându-te.
Bucură-te, alergătorule după cele cereşti;
Bucură-te, însetatule după cele dumnezeieşti;
Bucură-te, cel care ai descoperit înşelăciunea;
Bucură-te, cel care ai călcat peste ea;
Bucură-te, care pe satana l-ai ruşinat;
Bucură-te, că mintea ţi-ai smerit;
Bucură-te, că minte de har ai dobândit;
Bucură-te, că inima de carne în inimă de duh ai prefăcut;
Bucură-te, că sângele trupesc în cel duhovnicesc l-ai schimbat;
Bucură-te, că om suprafiresc te-ai făcut;
Bucură-te, că ochii de suflet ţi-ai deschis;
Bucură-te, că vederea de duh ai primit;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 5-lea

Puterea cea de sus te-a întărit, să urci fără oprire la cele înalte, deşi om neputincios erai, neclintit stând ziua şi noaptea în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cu cât te nevoiai mai mult, cu atât duhurile rele te ispiteau cu tot felul de momeli, dar prin credinţă şi nădejde, pe toate le-ai învins.
Bucură-te, fiu al dumnezeieştii Împărăţii;
Bucură-te, locaş al Sfântului Duh;
Bucură-te, făclie a luminii de har;
Bucură-te, privire pătrunzătoare până înlăuntru;
Bucură-te, văzător al celor nevăzute;
Bucură-te, floare de piatră duhovnicească;
Bucură-te, izvor din stâncă;
Bucură-te, biserică vie a lui Hristos;
Bucură-te, linişte de cântare lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel îmbogăţit cu sufletul;

Bucură-te, lumină în întunericul de jos;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 6-lea

Nevoindu-te cu toate ostenelile pustniceşti şi mai ales cu rugăciunea neîncetată, ai primit cu adevărat împărtăşirea lui Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Nu ai plecat la pustie ca să fugi de oameni, ci ca să te apropii şi mai mult de Dumnezeu, ca să fii şi mai de ajutor celor necăjiţi.
Bucură-te, părinte înţelepţit de har;
Bucură-te, cuvios al celor sfinte;
Bucură-te, luptător neobosit cu cele potrivnice;
Bucură-te, slujitorule al Împărăţiei de sus;
Bucură-te, credinciosul Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, stâlp de viaţă monahicească;
Bucură-te, icoană de trăire sihăstrească;
Bucură-te, povăţuitor iscusit al călugărilor;
Bucură-te, desluşitor al tainelor ascunse;
Bucură-te, descoperitorul vicleniilor ucigătoare;
Bucură-te, împăcarea învrăjbiţilor;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 7-lea

Tot mai mult doreai cele duhovniceşti, făcând din Paraclisul peşterii unde sihăstreai un colţ de Rai, cu neîncetată cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

În Rai era Pomul Vieţii, iar în sihăstria ta era rugăciunea neîncetată a lui Hristos, noul pom al vieţii celei nemuritoare.
Bucură-te, om îngeresc;
Bucură-te, înger omenesc;
Bucură-te, tăinuitorule al darurilor de sus;
Bucură-te, cel ce ai câştigat viaţa de Rai;
Bucură-te, slujitorule al dumnezeieştii petreceri;
Bucură-te, că pe şarpele căderii l-ai ruşinat;
Bucură-te, că în picioare capul lui l-ai călcat;
Bucură-te, că prin mântuirea ta şi noi ne mântuim;
Bucură-te, că, urmându-te, darurile tale primim;
Bucură-te, cel ce te-ai unit cu Dumnezeu;
Bucură-te că prin aceasta păcatul l-ai biruit;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 8-lea

Ca un luceafăr al dragostei de Dumnezeu ai strălucit, prin desele privegheri de toa-tă noaptea alungând întunericul înşelăciunii păcatului, câştigând iertarea crucii lui Hristos, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Tu însuţi ţi-ai tămăduit bolile şi rănile, prin darul slujirii lui Dumnezeu, prin care şi noi apoi primim tămăduiri ale suferinţelor noastre.
Bucură-te, podoaba cuvioşilor;
Bucură-te, prin care şi noi câştigăm nădejdea mântuirii;
Bucură-te, mângâietorul bolnavilor;
Bucură-te, vindecătorul suferinţelor ascunse;
Bucură-te, îndreptătorule al celor greşiţi;
Bucură-te, cel care înmoi inimile celor învrăjbiţi;
Bucură-te, îmblânzitorul celor înrăiţi;
Bucură-te, alungarea farmecelor necurate;
Bucură-te, dezlegătorule al legăturilor vrăjitoreşti;
Bucură-te, ocrotitorul celor feciorelnici;
Bucură-te, scăparea de duhul desfrânării;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 9-lea

Douăzeci şi opt de ani te-ai ostenit în sihăstrie, dorind mereu cele duhovniceşti, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Atât de mult cereai Domnului darul rugăciunii neîncetate, încât ziua şi noaptea te nevoiai să o câştigi.
Bucură-te, rugătorule fierbinte;
Bucură-te, purtătorule de rugăciune;
Bucură-te, că şi în somn te rugai;
Bucură-te, că darul ei l-ai primit;
Bucură-te, că mulţi la rugăciunea ta alergau;
Bucură-te, că toate rugăciunile tale se împlineau;
Bucură-te, că şi noi la rugăciunea ta nădăjduim;
Bucură-te că din darul rugăciunii tale ne hrănim;
Bucură-te, că prin tine şi noi dar de rugăciune dobândim;
Bucură-te, părinte, omul rugăciunii;
Bucură-te, cuvioase, chipul rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 10-lea

Atât de mult doreai să dobândeşti rugăciunea neîncetată a inimii, rugând mereu pe Maica Domnului să ţi-o înlesnească, prin cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Şi într-o zi, la Sfânta Liturghie, în timpul Axionului, însăşi Maica Domnului ţi se arată parcă aievea, cum îţi dă un potir să-l ţii la piept, din care ai simţit că iese o putere de rugăciune.
Bucură-te, că din potirul Liturghiei rugăciunea ai primit;
Bucură-te, că prin Maica Domnului potirul Domnului Iisus ţi s-a dăruit;
Bucură-te, că potirul inimii ţi s-a dezvăluit;
Bucură-te, că prin acesta rugăciunea neîncetată ai pornit;
Bucură-te, că de atunci izvor de rugăciune curgea din inimă;
Bucură-te, că ai devenit propovăduitorul acesteia;
Bucură-te, că pe toţi la rugăciune îi îndemni;
Bucură-te, povăţuitorule al tainei rugăciunii;
Bucură-te, descoperitorul rugăciunii din potirul Liturghiei;
Bucură-te, că făcând inima potir, rugăciunea se primeşte;
Bucură-te, că prin Maica Domnului aceasta se dobândeşte;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 11-lea

După mutarea ta din această lume, în smerenie ai vrut să rămâi, neuitând însă pe fiii tăi duhovniceşti, care cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Şi noi avem mare nevoie de ajutorul tău, de aceea ne-ai dat totuşi Sfintele tale moaşte, prin care cele de trebuinţă să primim.
Bucură-te, părintele nostru duhovnicesc;
Bucură-te, iubire de părinte mult îndurătoare;
Bucură-te, prin care milă primim;
Bucură-te, grabnicule ajutător în nevoi;
Bucură-te, ocrotitorul nostru întru primejdii;
Bucură-te, ascultătorul necazurilor noastre;
Bucură-te, alinătorul suferinţelor noastre;
Bucură-te, opritorul răutăţii viclene;
Bucură-te, potolirea şi alungarea duhurilor desfrânării;
Bucură-te, liman de scăpare;
Bucură-te, degraba împăcare a celor învrăjbiţi;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 12-lea

Îţi mulţumim, Sfinte părinte, că nu te-ai scârbit de neputinţele şi păcătoşenia noastră. Te rugăm, nu ne lepăda dintre fiii duhovniceşti, că şi noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Te rugăm, Sfinte cuvioase părinte Antonie, cel care ştii ispitele vieţii pământeşti, ajută-ne în tot ceasul de cumpănă şi încercare.
Bucură-te, milă de cer pentru noi, pământenii;
Bucură-te, iertare coborâtă de sus;
Bucură-te, prevedere şi scăpare de primejdii;
Bucură-te, întărire în ceas de ispită;
Bucură-te, care ne plăteşti din faptele tale datoriile noastre;
Bucură-te, cel milostiv nouă, celor nevrednici;
Bucură-te, îţi cântăm şi noi, cei săraci cu sufletul;
Bucură-te, te lăudăm şi noi, umiliţii;
Bucură-te, părinte bun şi iertător;
Bucură-te, cel care niciodată nu ne lepezi;
Bucură-te, dragoste care de nimic nu se împuţinează;
Bucură-te, dăruire care niciodată nu conteneşte;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, Sfinte noule Antonie, părintele nostru, cu rugăciunile tale neîncetate şi pe noi ne ajută să putem duce crucea noastră şi să nu ne biruiască ispitele cele de moarte, ca să fim şi noi fiii Împărăţiei lui Hristos, unde să cântăm veşnic: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1

Ales de Dumnezeu pentru virtuţile părinţilor tăi, ai urmat calea cea încredinţată, înmulţind talantul ca un vrednic iubitor de cele sfinte, lucrând ziua şi noaptea în via lui Hristos, pentru care ai primit plata ostenelilor tale.
Bucură-te, urmaşul virtuţilor părinteşti;
Bucură-te, ales bineplăcut al lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel împodobit cu darurile cereşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai sfinţit firea cu acestea;
Bucură-te, pământ bun al semănăturii duhovniceşti;
Bucură-te, mărgăritar dezgropat din ţarină;
Bucură-te, că ai crescut pom cu multe roade;
Bucură-te, că şi noi ne hrănim din acestea;
Bucură-te, îţi cântăm şi noi fiii duhovniceşti;
Bucură-te, ajutătorule în toate nevoile;

Bucură-te, biruitorule al ispitelor sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, rugătorule!

Rugăciune

Îţi mulţumim, Doamne Iisuse Hristoase, că ne-ai dăruit pe părintele nostru Antonie de la Iezer, ca să ne fie mijlocitor şi ajutător în neputinţele noastre. Dacă nu am avea pe Sfinţii Tăi rugători, ce ne-am face noi?

Sfinte părinte Antonie, toată viaţa ta ai închinat-o iubirii de Dumnezeu. Coboară o picătură de iubire şi pentru noi. Suntem răi şi cu păcate de moarte, dar nu deznădăjduim de mântuirea noastră, alergând şi la sprijinul tău.

Roagă-te, Sfinte părinte noule Antonie şi pentru noi, împreună cu prea curata Născătoarea de Dumnezeu, mijlocitoarea Lumii către Hristos, Amin!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Paraclisul cuviosului Antonie de la Iezeru-Vâlcea (23 noiembrie)

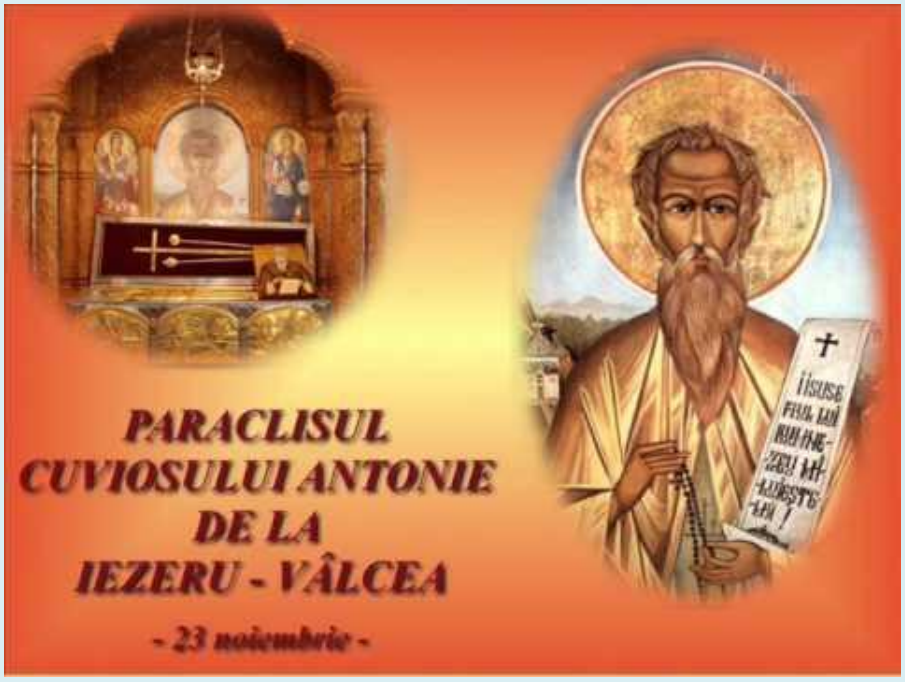

Protos. Leontie Fusa, Schitul „Sfântul Gheorghe”, Cloşca (Arhiepiscopia Tomisului): https://www.youtube.com/watch?v=CkUZ7Lh680s

***

Tropar: Pe cuviosul de la Iezerul Vâlcii toţi credincioşii să-l cinstim cu credinţă şi să-l rugăm din inimă cu lacrimi strigând părinte Antonie pe Hristos, Împăratul roagă-l pentru robii tăi cei cuprinşi de ispite şi din primejdii Stăpâne degrab, prea fericite cu caldă solirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La Născătoarea Ziditorului lumii să alergăm toţi credincioşii strigându-i, o, Maica Împăratului Stăpâne degrab scapă-ne cu mila ta, de nevoi şi de boală şi toată primejdia şi de chin şi durere neîncetat solind la Fiul tău, Împărătească iertare greşalelor.

Cântarea 1

Stih: *Părinte Antonie roagă-te pentru noi.*

Amarele chinuri şi tulburări şi valul tristeţii cuprinzându-mi sufletul meu, la tine vin sfinte cu credinţă, din acestea degrab izbăveşte-mă.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Boala cumplită a trupului şi patima toată cea din suflet alungă-mi-o, la Domnul iertare mijlocindu-mi şi vindecare trupească, slăvitule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu lacrimi rugându-te neîncetat, aflat-ai părinte mângâierea lui Dumnezeu, pe care şi nouă mijloceşte-o, din ochii noştri ştergând toată lacrima.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Sălaşul sfinţirii lui Dumnezeu şi Maică a milei, Născătoare de Dumnezeu caută spre cei care îţi cântă şi miluieşte-i cu cald ajutorul tău.

Cântarea a 3-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

De trupeasca durere tămăduieşte-ne, bunule şi înnourarea mâhnirii degrab alungă-ne, că credincioşilor racla moaştelor tale izvorăşte vindecări, Sfinte Antonie.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Evanghelia toată ai împlinit-o trecând sfinte, prin desişul vieţii la izvoarele harului, desţeleneşte-ne dar, desţelenirea din inimi toţi spinii smulgându-ni-i cei ai păcatului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericirea lumească ai lepădat înţeleptule, pe cea arătată de Domnul fierbinte dorindu-o căreia bunule şi pe noi întristaţii, cei ce te cinstim acum învredniceşte-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Arătatu-te-ai lumii, apărătoare prea grabnică, sprijin în nevoi şi scăpare întru primejdie şi solitoare acum de Dumnezeu Născătoare la Hristos, roagă-te celor ce te laudă.

Apoi aceste **stihiri**:

Părinte, pe robii tăi izbăveşte-i din tot necazul că cer mijlocirea ta slăvite Antonie, icoana cinstindu-ţi-o cu credinţă.

Îndură-te de Dumnezeu Născătoare prea lăudată şi chinul meu cel trupesc degrab conteneşte-mi-l şi vindecă-mi sufletească durere.

În inima ta chemând numele Domnului, sălaş prea curat făcutu-te-ai Acestuia şi acum mutându-te în locaşul drepţilor bunule, ne mijloceşte Antonie la toţi de-a pururi iertarea greşalelor.

Cântarea a 4-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Gerul iernii şi peştera sfinte pentru Domnul răbdând cu dragoste te-ai mutat întru odihna lui căreia părtaşi pe toţi arată-ne.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Heruvimilor bunule întru priveghere asemănându-te, vezi pe Cel ce stă pe heruvimi, căruia slăvite pomeneşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubitor nevoinţelor sfinte arătându-te, încinsuţi-ai peste mijloc, fericitule şi din lanţul patimii dezleagă-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Bucuria cea veşnică şi nestricăcioasă lumii născându-o, bucurie nouă şi acum Maica bucuriei dăruieşte-ne.

Cântarea a 5-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Însuţi ca un bun, cuvioase întăreşte-mă că mă cuprind durerile bolilor, cel ce cu trupul nestricat arătatu-te-ai.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Jugul lui Hristos ridicându-l înţeleptule i-ai urmat slăvite şi Aceluia ce şi pe mine să-i urmez întăreşte-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lasă-ne degrab cu solirea lui Antonie, greşeala toată, o, Ziditorule pe cea de voie şi fără voie, Preabunule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Iernii sufleteşti primăvară arătându-te, cu mijlocirea Maică la Fiul tău, înmi-resmează-i pe cei care te laudă.

Cântarea a 6-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Mărirea şi avuţia veacului de acum lepădându-o slăvite, nestricăcioasa comoară poftit-ai agonisindu-ţi-o cu nevoinţele, pe care sfinte să o luăm de la Domnul şi nouă soleşte-ne.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Nădejde în tulburări ştiindu-te şi scăpare în necazuri părinte, vindecător al durerii şi bolii celei trupeşti şi a patimii bunule, la grabnic ajutorul tău alergăm cu credinţă şi dragoste.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Odihnă şi dormitare genelor nu ai dat precum David cuvioase până ce loc n-ai aflat pentru Domnul şi ai înălţat fericite Biserică, în care închinându-ne dobândim împlinirea doririlor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Năstrapă te-au arătat Scripturile de demult de Dumnezeu Născătoare, lână cu rouă şi tablă a legii, cleşte cărbunelui, chivot al Domnului şi munte netăiat şi rug şi toiag odrăslit şi biserică.

Apoi aceste **stihiri**:

Părinte, pe robii tăi izbăveşte-i din tot necazul că fiind la locaşul tău cerând mijlocirea ta la tronul Stăpânului, cuvioase.

Curată care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit, L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându-l ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Înveşmântat în lumină Antonie te-ai arătat obştii tale în vedenie, oprind întristarea din suflete şi dând nădejde de-a pururi creştinilor, fiind întărire Bisericii.

Peştera săpându-ţi-o înspre nevoinţă părinte, Cel născut în peşteră la viaţa cea de veci te- a născut din nou şi acum bunule te-ai desfătat în ceruri cu Acela veselindu-te, le goleşte de-a pururea milă şi iertare greşalelor slăvitule Antonie celor ce sărută cu dragoste racla ta cea cinstită, rugându-se cu lacrimi ca să ia tămăduire prea grabnică de bolile trupului.

Cântarea a 7-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Pomul vieţii moştenit-ai fericite, răsplătire nevoinţei la Acesta acum Antonie slăvite, călăuzeşte-i bunule pe cei care ţi se roagă.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Robilor tăi prea cuvioase dăruieşte-le degrab vindecare de trupeasca durere, bunule părinte, şuvoi de haruri racla ta izvorându-le degrabă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Scapă pe cei care îţi cântă din ispita cea cumplită cuvioase, căci ca leul răcnind potrivnicul diavol, umblă acum şi caută să ne piardă în gheenă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Inimii mele întristate, bucurie de la Domnul hărăzeşte-i milostivă arătându-l mie totdeauna cu caldă mijlocirea ta cea de Maică prea curată.

Cântarea a 8-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Şarpele sfinte cel netrupesc biruindu-l pe pământ cu a crucii putere şi nouă biruinţă asupra-i dăruieşte.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Tămăduieşte sufletul meu cuvioase că boleşte de patimi cumplite, dând şi vindecare trupului meu degrabă.

Lăudăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Domnul.

Ţie Treimii dumnezeieşti credincioşii ne închinăm lăudându-te pururi, solitor la tine pe robul tău avându-l.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Odinioară pentru călcarea poruncii fu strămoaşa pricină căderii, iar mântuirii tu eşti pricina, Maică.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Umbrirea răutăţii sfinte risipeşte-o şi străluceşte harului şi veselie în suflet dă-mi fericitule.

Stih: ***Părinte Antonie roagă-te pentru noi.***

Văpaia cea cumplită a patimii mele cu roua duhului stinge-mi, Antonie şi izbăveşte-mă sfinte de iezerul focului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zăcând eu ticălosul în multa durere la tine vin cu credinţă slăvitule, de toată boala trupească tu, mântuieşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Nu trece cu vederea lacrimile mele de Dumnezeu Născătoare şi vezi-mă, întristarea alungă-mi Maică cu harul tău.

Megalinarii:

Bucură-te, Sfinte Antonie lauda cea mare a Biseriricii lui Hristos, icoană curată şi chip al nevoinţei mijlocitorul nostru la tronul Stăpânului.

Bucură-te, vasul alegerii şi al isihiei minunatule lucrător, culmea făptuirii, adâncul al vederii şi scară a virtuţii, Sfinte Antonie.

Taina Împărăţiei înţelegând şi vânzând averea înţeleptule negustor, petrecut-ai sfinte viaţă pustnicească, mărgăritarul mare pe drept câştigându-ţi-l.

Negura din inimi cu harul tău alungă-o nouă, celor care ne închinăm cu credinţă raclei moaştelor tale sfinte, părtaş făcând luminii pe cântăreţii tăi.

Lacrimile sfinte de la Hristos cu a ta îndrăznire, către Dânsul pururi solind şi stinge văpaia din suflete şi inimi cu roua nezidită, Sfinte Antonie.

Darurile tale, Antonie varsă-le de-a pururi peste cei care te cinstim, alungă tristeţea din inimă părinte şi boala vindecându-o şi har dăruindu-ne.

Cu toate oştirile îngereşti, cu Botezătorul, cu apostolii cei slăviţi şi cu tot soborul Sfinţilor, Stăpână, Fiului te roagă toţi să ne mântuim.

Nouă Antonie prea cuvioase arătatu-te-a Mântuitorul întru anii din urmă la Iezerul că negustor înţelept dovedindu-te mărgăritarul de preţ câştigatu-ţi-ai care şi acum cu harul tău mijloceşte-ni-l pe toţi ca un bun scăpându-ne de iezerul de foc, Antonie.

Darul de la Domnul dobândind de a risipi întristarea înviforaţilor din inimi alungă-ne toate tristeţile şi năvala viclenilor diavoli opreşte-o cu caldă solirea ta la Împăratul Hristos, milă şi iertare la Dânsul mijlocind degrabă părinte, celor ce te laudă cu dragoste.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalţ, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Imnografie

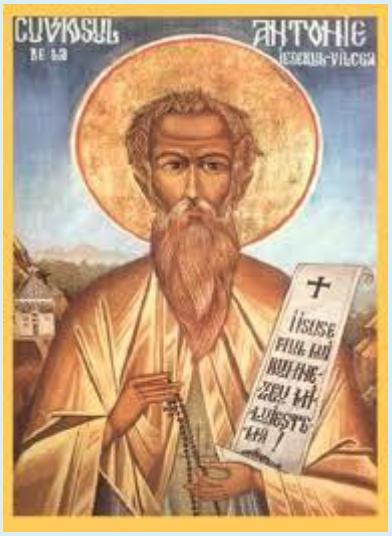

Troparul: Cu curgerile lacrimilor tale, nerodirea pustiului o ai lucrat şi cu suspinurile tale cele din adânc, spre însutite osteneli o ai făcut roditoare. Şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Antonie, părintele nostru; roagă-te lui Hristos, Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Condacul: Soare luminos pe tine Biserica te cunoaşte, care cu podoaba faptelor bune şi cu razele tămăduirilor pe toţi luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta, prăznuim prea lăudată pomenirea ta şi cinstim nevoinţele tale, prea cuvioase părinte Antonie.

Vieţile Sfinţilor - Sfântul Antonie de la Iezeru-Vâlcea

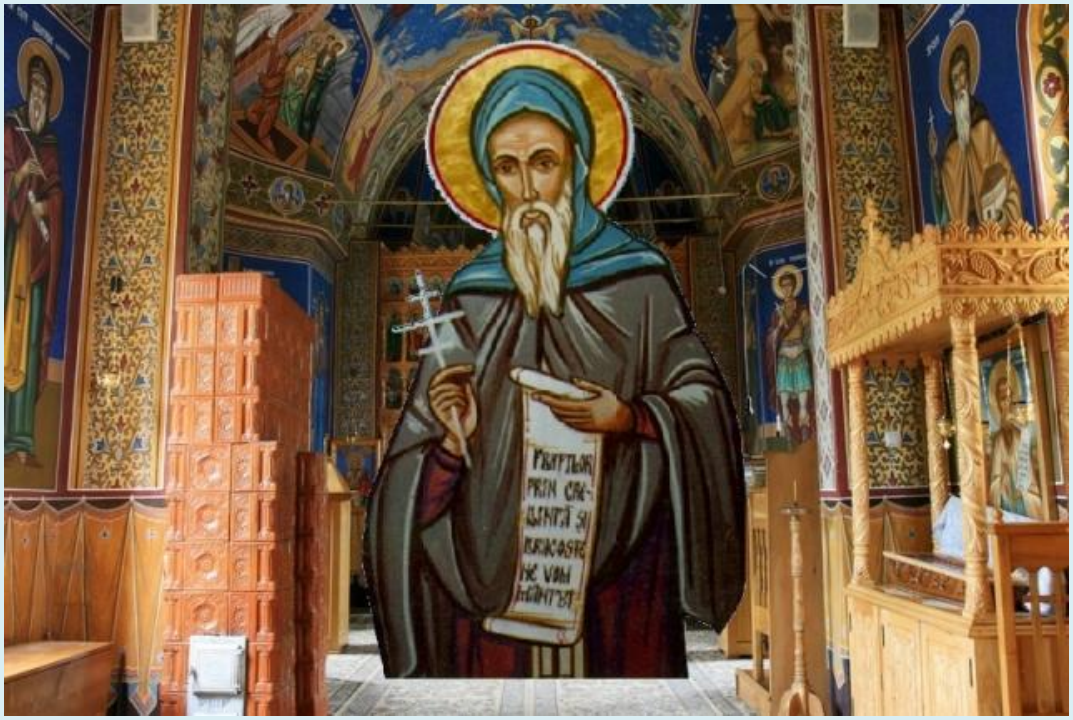

Acest fericit părinte Antonie era de neam român şi a trăit pe vremea binecredinciosului voievod Matei Basarab şi a voievodului martir Sfântul Constantin Brâncoveanu. ***A crescut în dreapta credinţă mergând de mic la Sfânta Biserică, unde îşi găsea desfătarea sufletească. Înaintând cu vârsta a ajuns preot, spre slava lui Dumnezeu şi bucuria duhovnicească a părinţilor săi.***

Lăsând desfătarea lumii acesteia, a îmbrăţişat viaţa monahicească în prea frumoasa pustie de la Schitul Iezeru, în ţinutul Vâlcii. Aici Cuviosul Antonie s-a arătat dintru început foarte sârguincios la toată osteneala şi asprimea vieţii mânăstireşti. Atât de mare era nevoinţa sa, încât celorlalţi vieţuitori din chinovie li se părea că fericitul Antonie ar fi în trup duhovnicesc.

Dorind să sporească nevoinţele sale, cu blagoslovenia egumenului mânăstirii a mers la episcopul locului, Ilarion, să-i ceară binecuvântarea să plece în Muntele Athos. Episcopul cunoscându-l că este monah îmbunătăţit şi poate fi multora de folos aici, a stăruit ca el să rămână în ţară. Deci, întorcându-se Cuviosul la Schitul Iezeru şi văzând că Biserica se ruinează, s-a umplut de râvnă şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, al episcopului Ilarion şi cu agoniseala lui a reînnoit sfântul locaş.

După multe nevoinţe, cuviosul Antonie s-a aprins de dorul pustniciei, pentru care fapt, cu binecuvântarea egumenului său a ieşit din schit şi cercetând mai îndeaproape pustia, a găsit o peşteră mică într-o stâncă. Acolo, singur a săpat

o bisericuţă în care s-a rugat neîncetat ziua şi noaptea. Urâtorul de oameni, diavolul însă, i-a adus multe ispite şi supărări, dar pe toate le-a biruit cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunea şi neîncetata lucrare. Cine poate să spună privegherile cuviosului de toată noaptea, postirile şi plecăciunile genunchilor săi?

Cuviosul Antonie era mic de stat şi gârbov de bătrâneţe, barbă deasă, scurtă şi destul de albă, vesel la căutătură, obrazul frumos, puţin iute din fire şi lesne iertător. Îmbrăcămintea sa era simplă şi numai cele de trebuinţă purta.

Pentru înfrânarea trupului purta un brâu din lanţuri de fier împrejurul său, iar hrana sa o lua abia la al nouălea ceas şi atunci numai pâine uscată şi apă, dar acelea cu măsură. Vin şi băutură ameţitoare nu a gustat niciodată. Pe pat nu dormea, ci numai pentru osteneală stătea rezemat de nişte pietre. ***Lacrimile nu-i lipseau din ochi niciodată la rugăciune.***

Cu harul lui Dumnezeu, cuviosul cunoscând că trecerea din lumea aceasta îi este aproape, a chemat pe ucenicul său Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte şi i-a spus în taină: "Sfărşitul mi s-a apropiat. După ieşirea sufletului, să te nevoieşti să pui trupul meu în gropniţa pe care eu am săpat-o aici în piatră".

După patruzeci de zile, îmbolnăvindu-se cuviosul, vorbind în pace cuvinte de învăţătură pentru suflet, a adormit în Domnul.

Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul-Vâlcea - drumul spre sfințenie

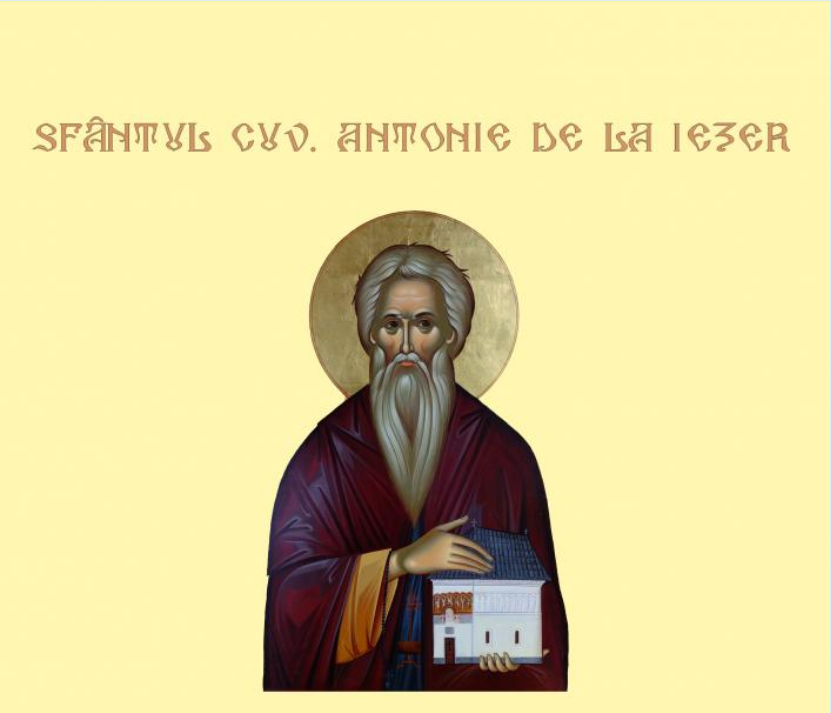

Apropiat de mic de Dumnezeu, Sfântul Antonie s-a nevoit într-o peșteră săpată în stâncă, nevoindu-se în multe feluri, fără încetare, şi având darul lacrimilor până la finalul vieții.

***

Născut în Țara Românească pe vremea Sfântului Constantin Brâncoveanu, Sfântul Antonie a fost apropiat de mic de Dumnezeu, ajungând preot și îmbrățișând viața monahală la schitul Iezeru, în Vâlcea.

Cuprins de dorul pustiei, s-a nevoit într-o peșteră săpată în stâncă, loc în care a săpat și o bisericuță, pentru a se ruga neîncetat. Învingând luptele cu diavolul, se nevoia, purtând lanțuri de fier în jurul brâului, mâncând doar puțină pâine.

Lacrimile nu încetau să îi curgă, iar de dormit nu dormea, ci doar ațipea, rezemat de o piatră. Cunoscând faptul că i se apropie sfârșitul, l-a chemat pe ucenicul său pentru a-i cere să îi înmormânteze trupul acolo unde s-a și nevoit.

Ierom. Ioanichie Bălan - Cuviosul Antonie de la Iezerul-Vâlcea - Viaţa şi nevoinţele

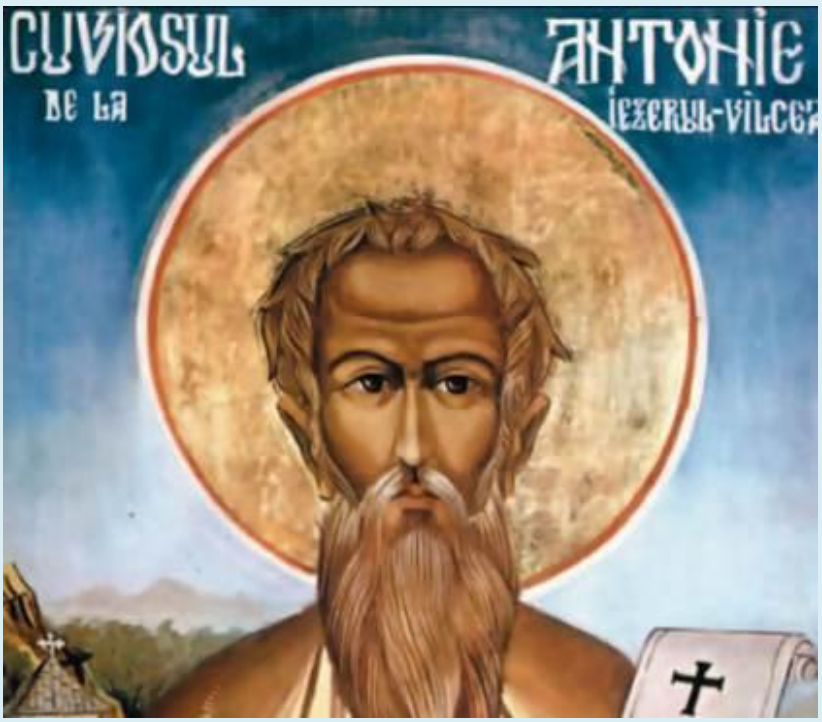

Numeroşi au fost sihaştrii români cu viaţă sfântă, care s-au nevoit de-a lungul veacurilor prin pădurile seculare şi prin peşterile tăinuite în adâncul munţilor Carpaţi. Însă, ***cu voia lui Dumnezeu, cei mai mulţi dintre ei au rămas necunoscuţi, iubind mai mult liniştea şi străinătatea pe pământ pentru dragostea lui Hristos, care S-a jertfit pe cruce pentru mântuirea oamenilor.***

Unul dintre marii sihaştri ai Carpaţilor a fost şi cuviosul Antonie de la schitul Iezeru-Vâlcea, numit de credincioşii din partea locului „Sfântul Antonie Sihastrul”. Acest prea cuvios părinte este cel mai renumit sihastru al Olteniei de la sfârşitul veacului al XVII-lea şi începutul celui următor. Numele şi nevoinţa lui ne amintesc de Sfântul Daniil Sihastrul de la Putna lui Ştefan cel mare, din secolul al XV-lea.

Cuviosul Antonie Sihastrul a văzut lumina vieţii într-unul din satele subcarpatice ale judeţului Vâlcea. ***Având din copilărie o viaţă aleasă şi multă evlavie pentru nevoinţa călugărească, mergea mereu să se închine pe la numeroasele mănăstiri şi schituri din partea locului, ca şi pe la chiliile sihaştrilor care îşi căutau liniştea în munţi.*** Apoi, urmând sfatul egumenului de la schitul Iezeru-Vâlcea, a luat crucea lui Hristos, tunzându-se monah în acest schit cu totul retras de lume. ***Aici se nevoiau pe atunci câţiva schivnici iubitori de linişte, de rugăciune şi post, care i-au dat tânărului monah Antonie o creştere cu totul duhovnicească, deprinzându-l cu tăcerea, cu***

postul, cu privegherea de noapte, cu smerenia şi mai ales cu neîncetata rugăciune.

După câţiva ani râvnitorul sihastru, sporind în nevoinţă şi aprinzându-se cu mare dragoste pentru Hristos, dorea să urmeze cuvioşilor sihaştri de demult şi să se retragă în munţi la fericita linişte, pentru a se desăvârşi în rugăciune şi sfinţenie. De aceea, adeseori umbla pe la chiliile cuvioşilor care pustniceau în adâncul codrilor şi le cerea sfat şi binecuvântare. Apoi, ***rugându-se mult lui Dumnezeu, cu post şi privegheri de toată noaptea, şi alergând la ajutorul Maicii Domnului, ocrotitoarea schitului Iezeru, a primit încredinţare de sus să se retragă la nevoinţa pustnicească, spre care mulţi călugări alergau.***

Astfel într-armându-se cuviosul Antonie, prin anul 1690, a plecat câţiva kilometri mai sus de schitul Iezeru, în muntele cu acelaşi nume. Acolo umbla din loc în loc în căutarea unei peşteri de piatră pentru chilie şi paraclis. Deci ***mult căutând şi rugându-se lui Dumnezeu, a aflat o peşteră mică în stâncă şi s-a sălăşluit în ea. Aceasta îi era chilie şi loc de rugăciune, casă de nevoinţă şi adăpost trupului ostenit de post şi metanii. Dar sufletul său nu avea deplină odihnă din cauza lipsei unei biserici în apropiere, în care să-şi înalţe inima şi mâinile la rugăciune ziua şi noaptea. Atunci s-a rugat din nou Maicii Domnului şi îndată a început să sape alături un mic paraclis în stâncă. Şi a lucrat la el singur, cu mâinile sale, trei ani de zile, cu dalta şi cu ciocanul. Apoi a pus o catapeteasmă, icoane şi cele de trebuinţă, iar când toate au fost gata, cuviosul Antonie a chemat pe episcopul Râmnicului, Ilarion, să-l sfinţească. În această mică biserică săpată în stâncă, s-a rugat fericitul ziua şi noaptea lui Dumnezeu, împreună cu îngerii din cer, până la sfârşitul vieţii sale.***

Dar nevoinţa acestuia, posturile cele îndelungate de câte trei zile şi chiar mai mult, privegherile de toată noaptea, luptele cu nevăzuţii vrăjmaşi care nu pot răbda smerenia şi ostenelile sfinţilor, rugăciunea cea de văpaie şi lacrimile cele neîncetate izvorâte din inimă, cine dintre noi le poate spune? Că niciodată nu dormea mai mult de două sau trei ore pe noapte, nici nu mânca altceva decât pesmeţi de pâine înmuiată în apă şi sare, cu puţine legume pe care singur le cultiva în mica lui grădină. Apoi ***neîncetat repeta „Rugăciunea lui Iisus” din inimă şi citea Psaltirea, cu multe lacrimi de umilinţă.***

Pentru multele sale osteneli, cuviosul Antonie a primit de la Dumnezeu darul mai-înainte-vederii şi al vindecării suferinţelor omeneşti. Că oricine venea la peştera lui şi-i cerea cuvânt de folos şi rugăciune îndată i se împlinea cererea. Însă el avea şi câţiva ucenici în schitul Iezeru, care îl cercetau în zile de sărbători, şi-i aduceau cele de nevoie. ***Unul dintre aceştia a fost şi „Duhovnicul***

Nicolae Ierei", care cunoştea cel mai bine nevoinţa cuviosului Antonie. Acesta l-a înmormântat după săvârşirea sa din trup şi apoi i-a scris viaţa.

Prin anul 1700, schitul Iezeru, ctitoria voievodului Mircea Ciobanul (1553), era în parte ruinat, iar biserica de piatră se afla în paragină. Atunci episcopul Ilarion de la Râmnicu-Vâlcea, împreună cu credincioşii din satul Cheia, la îndemnul cuviosului Antonie Sihastrul au refăcut atât biserica de piatră, cât şi chiliile, între anii 1700-1705. Citim în pisania ei: ***„Această sfântă biserică, unde se prăznuieşte Ovedenia (Intrarea Maicii Domnului în Biserică), făcutu-o-au dintru-întâi răposatul Mircea Voevod cu doamna Chiajna, la leat 7061 (1553) şi prin trecerea vremilor, din necăutare, s-au surpat. Iar mai pre urmă s-au prefăcut de iubitorul de Dumnezeu chir Ilarion, episcop, ajutând şi Antonie schimonahul...".***

Tradiţia spune că acest mare sihastru contribuia el însuşi la rezidirea bisericilor şi a chiliilor de la Iezeru, fiind cu metania, din acest schit şi foarte râvnitor pentru casa lui Dumnezeu, slăvit neîncetat de oameni şi de îngeri. Dar nu numai atunci, ci de multe ori cobora cuviosul Antonie de la peştera sa la schitul Iezeru, mai ales la marile praznice, pentru a asculta Sfânta Liturghie şi a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele lui Hristos. Apoi, după ce lua masa împreună cu fraţii din mănăstire şi dădea sfaturi folositoare de suflet ucenicilor săi, se urca din nou la peştera sa tăinuită pe munte, în desişul codrilor. Însă nu numai prin mănăstiri avea ucenici, ci şi prin sate şi prin oraşe avea credincioşi care, auzind de sfinţenia vieţii lui, alergau la schitul Iezeru şi la peşteră, să primească sfat şi rugăciune de binecuvântare.

Numele cuviosului Antonie se făcuse cunoscut şi peste Carpaţi, până în nordul Transilvaniei, de unde coborau credincioşii pe valea Jiului şi a Oltului, pentru a se învrednici de sfintele sale rugăciuni şi a se atinge măcar de hainele lui. Unul dintre aceşti ucenici a fost şi „smeritul între ieromonahi chir Nicolae sin Nicoli ot Teiuş" (= fiul lui Nicolae de la Teiuş), care mergea regulat cu cele de nevoie la peştera cuviosului Antonie. Că auzind el de acest vestit sihastru, a părăsit Transilvania şi s-a făcut călugăr la schitul Iezeru, devenind cel mai apropiat fiu duhovnicesc al acestuia. Apoi, tot cu sfatul lui, Nicolae a fost făcut preot şi duhovnic în schit de către episcopul Ilarion de la Râmnicu-Vâlcea şi săvârşea uneori Dumnezeiasca Liturghie la paraclisul cuviosului Antonie din peşteră.

După 28 de ani de aspră nevoinţă şi sihăstrie, cuviosul Antonie Sihastrul, bineplăcând lui Dumnezeu, şi-a dat sufletul în braţele Lui, înainte de anul 1714. Ucenicul său, „Duhovnicul Nicolae Ierei", l-a îngrijit în peşteră în ultimele lui zile, împărtăşindu-l cu Preacuratele Taine. Apoi, mult plângându-l ucenicii - călugări sihaştri şi credincioşi de pretutindeni -, a fost prohodit şi înmormântat de egumenul schitului Iezeru cu toată obştea, lângă uşa

paraclisului săpat cu mâinile sale în stâncă, alături de peştera, unde se află şi astăzi.

Multă vreme fiii săi duhovniceşti - chiar şi credincioşi de prin sate - urcau pe muntele Iezeru cu colivă, untdelemn şi lumânări în mâini şi, după ce se închinau în micul paraclis, făceau metanii şi plângeau la mormântul unde se odihnesc moaştele cuviosului Antonie, pe care îl cinsteau ca sfânt. Apoi săvârşeau slujba parastasului, aprindeau sute de lumânări şi candele, se închinau în „Peştera Sfântului Antonie" de alături, unde s-a nevoit bunul ostaş al lui Hristos 28 de ani, răbdând cumplite ispite de la diavoli, şi la urmă coborau de pe munte, fiecare la ale sale, cerând ajutorul şi rugăciunile părintelui lor sufletesc. Această tradiţie s-a păstrat până în veacul nostru în partea locului şi mai ales în schitul Iezeru, al cărui ctitor a fost.

La câţiva ani de la săvârşirea cuviosului Antonie Sihastrul, ucenicul său, „Duhovnicul Nicolae Ierei" de la Iezeru, i-a scris scurt Viaţa sa, ca cel ce o ştia cel mai bine, în care spune printre altele: ***„...poftind (Schimonahul Antonie) să fie îndeletnicit singur, ca să se poată lupta împotriva celui maestru şi ieşind din mănăstire şi cercând prin locuri pustii şi căutând sălaş de îndeletnicit, cu voia lui Dumnezeu, a găsit această peşteră...".***

Astăzi se mai păstrează chilia cuviosului, denumită de toţi localnicii „Peştera Sfântului Antonie", precum şi bisericuţa săpată în piatră, în stare de paragină. Lângă uşa acestei mici biserici se află mormântul cuviosului Antonie Sihastrul cu moaştele uitate ale unui sfânt român care se roagă înaintea Preasfintei Treimi pentru noi toţi.

(Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 496-499, Cuviosul Antonie Sihastrul de la Iezeru-Vâlcea.)

Sfântul Antonie Sihastrul - 25 de ani de aspră nevoinţă în Muntele Iezerul

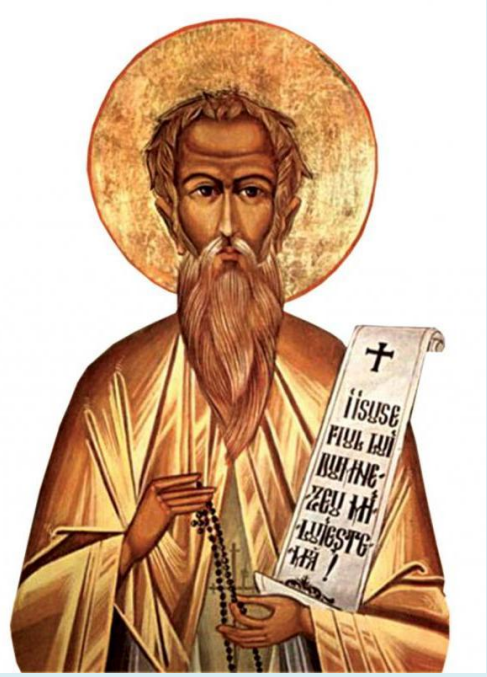

Sfântul Antonie Sihastrul, de la Schitul Iezerul din Vâlcea (secolele XVII-XVIII)

Unul dintre marii sihastri ai Carpaţilor a fost şi cuviosul Antonie de la Schitul Iezerul (Cheia) din Vâlcea, numit de credincioşii din partea locului „Sfântul Antonie Sihastrul”.

Sfântul Antonie era de loc din satele subcarpatice ale judeţului Vâlcea. Crescând de mic în iubire de Hristos şi cunoscând câţiva sihaştri trăitori la linişte, la vârstă potrivită s-a tuns în monahism la Schitul Iezerul, unde s-a nevoit în anii tinereţii. Apoi, sporind în rugăciune şi smerenie, cu binecuvântarea egumenului, s-a retras la viaţă pustnicească în Muntele Iezerul din apropiere, prin jurul anului 1690.

Acolo se ostenea singur într-o mică peşteră de piatră, lăudând pe Dumnezeu ziua şi noaptea şi luptându-se neîncetat cu duhurile rele şi cu neputinţele firii. Căci nimeni, afară de sihaştri, nu ştie cât de mari sunt ispitele şi încercările celor ce se nevoiesc în viaţa pustnicească.

Neavând un lăcaş propriu de rugăciune, cuviosul Antonie a luat binecuvântare şi a săpat singur cu mâinile sale un mic paraclis în stâncă, lucrând trei ani de zile. Ziua lucra, iar noaptea priveghea şi se ruga cu mâinile înălţate la cer, vărsând multe lacrimi. Apoi, episcopul Ilarion de la Râmnicu-Vâlcea l-a sfinţit.

În acest mic paraclis se ruga neîncetat cuviosul Antonie. Aici făcea ziua şi noaptea sute de metanii, aici citea rânduiala slujbelor zilnice şi Utrenia de la miezul nopţii. În sărbători mari şi în posturi venea din timp în timp câte un ieromonah din schit şi săvârşea Sfânta Liturghie.

Astfel, liniştea, singurătatea, chilia în piatră, biserica, neîncetata rugăciune, citirea scrierilor Sfinţilor Părinţi şi cugetarea la cele dumnezeieşti formau raiul pământesc al cuviosului sihastru Antonie. Aici se curăţea pe sine de mândrie şi de dulceţile cele trecătoare ale firii şi de aici se pregătea zi de zi pentru bucuriile nemuritoare ale vieţii cereşti.

Auzindu-se peste tot despre viaţa sfântă a cuviosului Antonie, veneau pe poteci de munte numeroşi ucenici, călugări, preoţi şi credincioşi să se roage împreună cu el, să-i ceară sfaturi şi rugăciuni. Iar fericitul sihastru îi primea cu dragoste, îi odihnea, îi hrănea cu cuvintele cele dumnezeieşti şi îi libera cu pace, creând astfel o adevărată reînnoire duhovnicească în Oltenia de sub munte.

După 25 de ani de aspră nevoinţă şi sihăstrie, Sfântul Antonie şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, prin anul 1714, fiind plâns mult de ucenici şi îngropat lângă micul său paraclis, cum se vede până astăzi. Credincioşii urcă vara până aici, aprind lumânări, fac rugăciuni şi se închină în „Peştera Sfântului Antonie”, cerându-i binecuvântare şi ajutor.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 259-260)

Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu - Cuviosul Antonie Sihastrul de la Schitul Iezeru

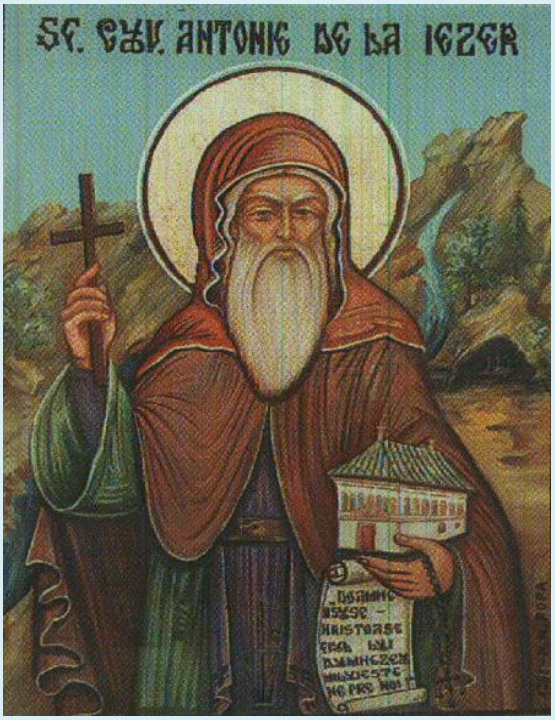

În codrii şi în peşterile Carpaţilor au trăit, în curgerea veacurilor, numeroşi sihastri de neam român, departe de lume şi cunoscuţi de prea puţini, fapt pentru care numele celor mai mulţi dintre ei n-au ajuns până la noi. ***Între aceşti puţini cunoscuţi se numără şi cuviosul sihastru Antonie de la schitul Iezeru din părţile Vâlcei, unul din marii părinţi cu viaţă aleasă pe care i-a odrăslit neamul nostru.***

S-a spus despre el că ar fi un aromân, originar din oraşul Ianina, din Grecia. Socotim, totuşi, că se trăgea dintr-o familie de buni creştini din satele de sub munte ale Olteniei, regiune cu multe mănăstiri şi schituri, ctitorite de domnii, boierii şi călugării români din veacurile trecute. Cunoscând aceste vetre străvechi de evlavie creştinească, a dorit încă de tânăr să îmbrace îngerescul chip al călugăriei.

Impresionat în mod deosebit de viaţa aleasă pe care o duceau călugării de la Iezeru - ctitoria lui Mircea Vodă Ciobanul, pe la mijlocul veacului al XVI-lea - a intrat frate în acest schit. ***La vremea rânduită de pravila călugărească, a fost tuns în monahism, primind numele marelui Antonie îndrumătorul pustiurilor din Egipt, la începutul veacului al IV-lea. Aici a deprins toate rânduielile vieţii călugăreşti, cu rugăciune, post, privegheri şi alte nevoinţe duhovniceşti.***

Cunoscând însă şi viaţa mult mai înduhovnicită pe care o duceau sihastrii retraşi cu totul de lume în munţii din preajma schitului, cuviosul monah s-a aprins de râvna sfântă de-a le urma pilda vieţii.

Drept aceea, în jurul anului 1690 s-a retras şi el la câţiva kilometri de schitul Iezeru, în muntele cu acelaşi nume, unde şi-a găsit adăpost într-o peşteră. Aceasta i-a devenit chilie şi loc de reculegere. Nemulţumit că nu avea un loc anume rânduit pentru rugăciune, a început să sape alături un mic paraclis în stâncă, lărgind stânca în aşa fel încât să poată face din ea un lăcaş de închinare şi de preamărire a lui Dumnezeu. Terminând această bisericuţă, i-a pus ocatapeteasmă şi icoane, înzestrând-o cu cele trebuitoare săvârşirii dumnezeieştilor slujbe.

A rugat apoi pe episcopul Ilarion al Râmnicului, care păstorea atunci, să o sfinţească. Trei ani de zile a lucrat singur, cu dalta şi cu ciocanul, în această bisericuţă s-a rugat mereu cuviosul Antonie sihastrul, până la sfârşitul vieţii, împreunând rugăciunea cu postul şi cu munca în grădina pe care o avea în jurul peşterii lui.

Cobora la schit doar în zilele de duminici şi sărbători pentru a asculta Sfânta Liturghie şi a primi Trupul şi Sângele Domnului.

La îndemnul său, prin anii 1700-1705, episcopul Ilarion a refăcut biserica şi chiliile schitului Iezeru, ctitorite de domnitorul Mircea Ciobanul, după cum ne încredinţează şi noua pisanie care a fost pusă atunci.

Tradiţia populară ştie că însuşi schimonahul Antonie cobora mereu de la peştera lui şi ajuta la refacerea schitului.

Vestea despre traiul şi nevoinţele cuviosului Antonie s-au răspândit curând în toate satele şi târgurile Olteniei, ajungând până şi dincolo de munţi, în Transilvania. Călugării şi credincioşii care auzeau de sfinţenia vieţii lui, se îndreptau spre schitul Iezeru sau spre peştera lui, pentru a-i cere cuvânt de învăţătură şi de mângâiere.

Aşa şi-a petrecut viaţa, în post, rugăciune şi aspre nevoinţe duhovniceşti, cuviosul Antonie de la peştera din Muntele Iezeru, timp de 28 de ani. Trăise, deci, în timpul domniei lui Constantin Vodă Brâncoveanu şi a păstoririi lui Antim Ivireanu, ca episcop de Râmnic şi apoi ca mitropolit al întregii Ţări Româneşti.

Dumnezeu l-a chemat la Sine cu puţin înainte de anul 1714. Unul din fiii săi duhovniceşti, ieromonahul transilvănean Nicolae din Teiuş (jud. Alba), i-a

purtat de grijă în ultimele zile ale vieţii şi l-a împărtăşit cu Sfintele Taine. Plâns de întreaga obşte a schitului Iezeru, ca şi de credincioşii din împrejurimi, a fost aşezat spre veşnică odihnă în apropiere de intrarea în paraclisul pe care şi-1 săpase el însuşi în stâncă.

Multă vreme credincioşii care l-au cunoscut sau care auziseră de el urcau la chilia şi la paraclisul lui, unde se rugau şi îşi pomeneau morţii, punând apoi lumânări pe mormântul cuviosului Antonie, pe care-l cinsteau ca pe un adevărat sfânt.

Ieromonahul Nicolae duhovnicul, de care pomeneam mai sus, i-a scris „Viaţa" pe scurt, aşa cum am arătat-o aici. Dar mormântul său nu se mai cunoaşte, căci o stâncă prăvălită din munte a acoperit locul în care se găsea. Totuşi, amintirea lui printre localnici nu s-a stins niciodată, ci credincioşii olteni îl cinstesc neîncetat pe acest cuvios sihastru Antonie, ca pe un adevărat sfânt odrăslit din neamul lor.

Ţinând seama de viaţa şi nevoinţele sale, Sfântul Sinod al Bisericii noastre, în şedinţa din 20 iunie 1992, a hotărât ca el să fie aşezat în rândul sfinţilor, urmând ca numele lui să fie trecut în sinaxar, în cărţile de slujbă şi în calendarele bisericeşti. Pomenirea lui cu laudă se face în fiecare an la 23 noiembrie.

Prea cuvioase Părinte Antonie, luminătorul credincioşilor şi al călugărilor, roagă-te lui Hristos-Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

(Extras din cartea Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu - Sfinţi Daco-romani şi ro-mâni)

Viața Sfântului cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii

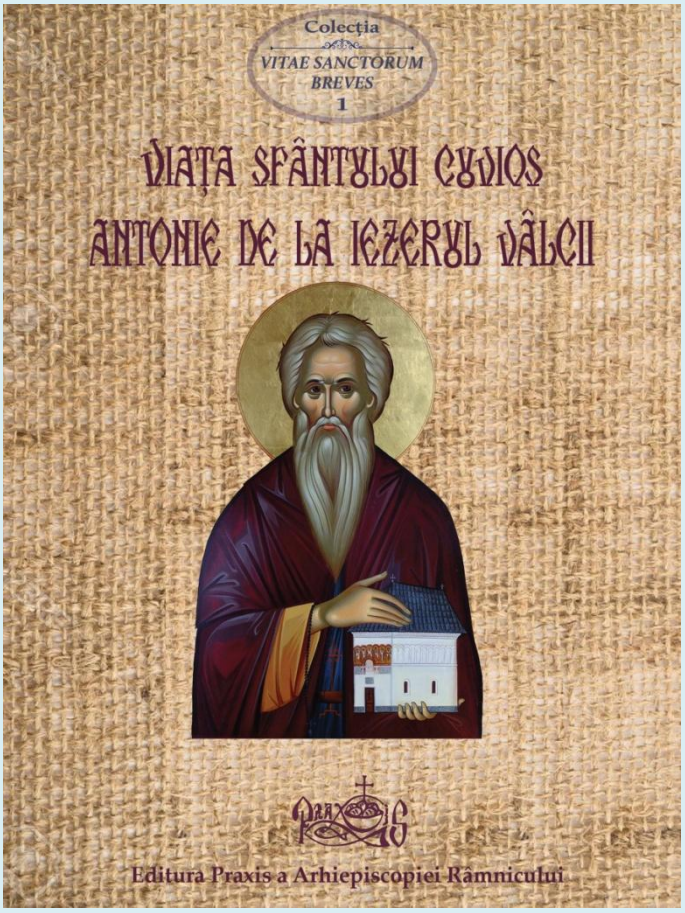

Volumul care deschide colecția Vitae Sanctorum Breves, intitulat Viața Sfântului cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii, prezintă viața Schimonahului Antonie, acel sfânt românesc al veacului al XVII-lea, cum l-a numit Nicolae Iorga.

Data publicației: Septembrie 2016

Pe acest sfânt, care a trăit după pilda sihaştrilor de demult, deschizând drumul iubitorilor de liniște și rugăciune, l-a rânduit pronia lui Dumnezeu să reînnoiască duhul cuvioșilor pustnici, care dintru început au ales Iezerul ca sfânt loc de viețuire. Prin pilda vieții sale, Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii ne-a lăsat model de trăire creştină în lume şi cale spre desăvârșire în viața monahală.

Despre Sfântul Antonie nu vorbesc prea mult izvoarele scrise ale istoriei, despre el grăiesc în tăcere mai ales, peștera sfintelor sale nevoințe, care depășesc firea trupului îmbătrânit prin curgerea timpului, mormântul său, ascuns sub stânca prăbușită peste el prin îngăduința lui Dumnezeu, bisericuța cea mică a Iezerului, închinată Maicii Domnului, dar şi mai mult, acum, în vremurile de pe urmă,

sfintele sale moaşte, pe care Dumnezeu le-a scos ca pe o comoară de mult preţ în timpuri de sărăcie duhovnicească şi greu încercate ale istoriei neamului nostru.

Sfântul Antonie s-a căsătorit în oraşul Râmnicu-Vâlcea cu Despina şi a avut cel puţin un fiu, cu numele de Mihail. Vreme de 44 de ani, Sfântul Antonie a continuat preocuparea părinţilor săi, comerţul, făcând multe fapte de milostenie creştinească şi îmbogăţindu-şi sufletul cu alese virtuţi. (...)

La 64 de ani, în timpul domniei Sfântului Voievod martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714) se prezintă vrednicului episcop Ştefan al Râmnicului cerându-i binecuvântare pentru a se retrage în mănăstire. Se crede că acesta i-a recomandat Mănăstirea Sărăcineşti, terminată în 1688 la a cărei construire contribuise şi Sfântul Antonie. (...)

După o perioadă de trei ani de încercare şi vieţuire în această mănăstire, simţindu-se încă în putere şi iubind vieţuirea retrasă şi închinată cu totul lui Dumnezeu cere blagoslovenie ierarhului de la Râmnic, Ilarion (1693-1705), pentru a merge în Sfântul Munte Athos. Dar văzând în el o personalitate marcantă a monahismului românesc, de care ţara avea nevoie în acele vremuri, episcopul Ilarion îi recomandă să-şi aleagă una din mănăstirile de pe cuprinsul Țării Românești.

Supunându-se voii sfinţitului ierarh şi aflând despre Schitul Iezer că se află la munte, în pustie, şi fiind în acea vreme cu totul părăsit „nelăcuind măcar un călugăr sau alt om pământean şi biserica fiind surpată”, a cerut voie arhiereului să se retragă acolo. Astfel că, venind la Iezer şi sfătuindu-se monah şi episcop, au luat hotărârea să prefacă bisericuţa Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi chiliile necesare vieţii de obşte.

În acest fel Sfântul Antonie devine cel de-al doilea ctitor al Iezerului, deoarece toată agoniseala câştigată de pe urma negustoriilor sale din lume o foloseşte pentru a reface schitul, ajutându-l şi prea sfinţitul Ilarion. Muncind fără odihnă, în scurt timp au ridicat biserica, au construit chilii, au făcut zid împrejur şi au împodobit sfântul lăcaş cu toate „cele de trebuinţă”. A eliberat apoi prea sfinţitul Ilarion pe Sfântul Antonie de orice grijă acordându-i binecuvântarea de a se retrage în pustie, numind alt egumen şi rânduind părinţi vieţuitori în obşte. (...)

După 28 de ani de aspră vieţuire monahală, mulţi trăiţi în sihastrie, fiind cu totul înfrumuseţat în cele ale Duhului şi ajungând la vârsta bătrâneţelor, îi descoperă Dumnezeu mai-nainte cu patruzeci de zile timpul trecerii sale la cele veşnice. Era a 23-a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

După ce a citit toată slujba ce se cuvenea, ieromonahul Nicolae fiind biruit de oboseală şi de întristare pentru despărţirea de părintele său a adormit puţin şi a văzut în vedenie pe cuvios spunându-i: “Nu te întrista pentru ducerea mea din lumea aceasta, ci mai mult te bucură, că n-am murit precum ţi se pare, ci acum am mers la bucurie şi la odihnă. Şi pentru ascultarea ce mi-ai făcut, îţi multumesc şi mă voi ruga lui Dumnezeu pentru voi”.

„Fericită este viaţa pustnicilor, a celor ce se într-aripează cu dumnezeiescul dor”

Cuviosul Antonie Schimonahul, „acel sfânt românesc al veacului al XVII -lea”, cum l-a numit Nicolae Iorga, este cel pe care pronia lui Dumnezeu l-a rânduit să reînnoiască duhul cuvioşilor pustnici, care dintru început au ales Iezerul ca loc sfânt de vieţuire, cel care a trăit după pilda sihaştrilor de demult, deschizând drumul iubitorilor de liniște și rugăciune, cel ce ne-a lăsat prin pilda vieții sale un adevărat model de trăire creștină în lume şi de asemenea cale spre desăvârșire în viața monahală.

(Textul a fost publicat în vol. Viața Sfântului cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii, Editura Praxis, 2016)

Despre Sfântul cuvios Antonie nu vorbesc prea mult izvoarele scrise ale istoriei, ci, în tăcere mai ales, peștera sfintelor sale nevoințe care depășesc firea trupului îmbătrânit prin curgerea timpului, mormântul său ascuns sub stânca prăbușită peste el prin îngăduința lui Dumnezeu, bisericuța cea mică a Iezerului închinată Maicii Domnului, dar şi mai mult, acum în vremurile de pe urmă, sfintele sale moaște pe care Dumnezeu ni le-a descoperit ca pe o comoară de mult preț în timpuri de sărăcie duhovnicească și greu încercate ale istoriei neamului nostru.

Cum viaţa fiecărui om e rânduită într-un anumit timp şi spaţiu, având fiecare dintre noi o anumită chemare spre a se plini pe pământ voia lui Dumnezeu, tot astfel a fost rânduit ca la aproape un veac de la trecerea în veşnicie a Sfântului Antonie să poposească în aceste sfinte locuri un strănepot al său, arhimandritul Chiriac Râmniceanu, călugăr iscusit, iubitor de liniște și rugăciune și cu multă înclinare către cele cărturărești. Aflând de la tatăl său, Pantelimon, că Schitul Iezer, prin situarea în locuri greu accesibile, este prielnic vieţuirii pustnicești și că este făcut de un strămoș al său, a venit aici din îndemnul lui Dumnezeu și a găsit vieţuind la peșteră pe un pustnic bătrân, ieroschimonahul Ștefan. Acesta i-a arătat gropnița și sfintele oseminte ale Sfântului Antonie și i-a povestit multe fapte minunate ale cuviosului precum și că are viața scrisă de ucenicii săi.

Despre acest Chiriac știm că a intrat ca frate în Mănăstirea Cernica unde a fost și călugărit însă, fiind dornic de viață pustnicească, s-a retras la peștera Sfântului Grigorie Decapolitul de la Bistriţa într-o aspră nevoinţă, vreme de doi ani. Mai târziu a fost hirotonit și a ajuns egumen al Schitului Cioclovina de lângă Mănăstirea Tismana.

Viaţa și nevoințele cuviosului Antonie

Părintelui arhimandrit Chiriac Râmniceanu i se datorează aflarea pomelnicului Mănăstirii Iezerul într-o biserică din satul Dobriceni din județul Vâlcea, alcătuit la 1740 de ucenicul Sfântului Antonie, ieromonahul Nicolae din Teiuș, pomelnic ce constituie cel mai însemnat izvor scris în care ne este redată mai pe larg viața cuviosului nostru Părinte Antonie de la Iezer.

Pentru a înțelege mai bine viața acestui sfânt părinte este necesar să prezentăm în câteva cuvinte contextul istoric și împrejurările în care acesta a venit în Țara Românească.

La începutul veacului al XVII-lea, Țara Românească era condusă cu multă înțelepciune și destoinicie de bine credinciosul voievod Matei Basarab (1632-1654), aflându-se în vremuri de pace, ea a cunoscut o perioadă de înflorire în mai toate domeniile. Stabilitatea și prosperitatea acestei mici țărișoare atrăgea mai ales pe negustori, care găseau aici un teren prielnic dezvoltării unui comerț avantajos.

Așa se face că tânărul - ce va purta mai târziu ca monah numele Antonie, a venit la vârsta de 20 de ani în Oltenia, stabilindu-se în orașul Râmnicu-Vâlcea. Venind deci, din tinerețe în Ţara Românească, Sfântul Antonie s-a format duhovniceşte în sânurile poporului căruia-i va deveni părinte şi ajutător în nevoile vieţii şi rugător și mijlocitor înaintea lui Dumnezeu.

Cum reiese din Pomelnicul găsit de strănepotul său, Sfântul Antonie s-a născut în Ianina din ținutul Pindului la anul 1628 - localitate ce se află azi pe teritoriul Greciei, provenind dintr-o familie de negustori aromâni binecredincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. În acea vreme, Ianina era una din cele mai mari și prospere localități din Peninsula Balcanică, locuită de aromâni, greci și albanezi; iar aromânii, buni comercianţi, beneficiau de privilegii importante din partea sultanului Înaltei Porți încă din secolul al XV-lea, care le dădea posibilitatea să se deplaseze cu ușurință pe teritoriile Imperiului Otoman și a țărilor vasale acestuia.

Sfântul Antonie s-a căsătorit în oraşul Râmnicu-Vâlcea cu Despina şi a avut cel puţin un fiu, cu numele de Mihail. Viaţa acestei familii bine credincioase s-a întemeiat pe poruncile evanghelice ale trăirii creştine în care postul, milostenia, frecventarea sfintelor biserici şi citirea cărţilor sfinte se află la loc de cinste. Aşa se explică şi îndemnul pe care tânărul Mihail îl primeşte de la părinţii săi de a studia într-una din şcolile mănăstireşti (posibil cea de la Bistriţa) pentru a urma calea slujirii preoţeşti.

Vreme de 44 de ani, Sfântul Antonie a continuat preocuparea părinţilor săi, comerţul, făcând multe fapte de milostenie creştinească şi îmbogăţindu-şi sufletul cu alese virtuţi. Luând contact destul de mult cu viaţa mănăstirească şi prin intermediul bâlciurilor - la care negustorii îşi expuneau mărfurile spre vânzare - organizate cu ocazia hramurilor mănăstirilor, acest suflet evlavios se hotărăşte să lase toată grija cea lumească şi să-şi petreacă restul vieţii în mănăstire.

Astfel că, la 64 de ani, în timpul domniei Sfântului Voievod martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714), se prezintă vrednicului episcop Ştefan al Râmnicului (1673-1693), cerându-i binecuvântare pentru a se retrage în mănăstire. Se crede că acesta i-a recomandat Mănăstirea Sărăcineşti, pe care sfârşise să o construiască în 1688, printre ctitori numărându-se şi Sfântul Antonie. Aici îşi începe cuviosul nevoinţele cele călugăreşti, primind, odată cu tunderea în monahism şi numele de Antonie (nu se cunoaşte numele avut anterior).

După o perioadă de trei ani de încercare şi vieţuire în această mănăstire, simţindu-se încă în putere şi iubind vieţuirea retrasă şi închinată cu totul lui Dumnezeu a cerut blagoslovenie ierarhului de la Râmnic, Ilarion (1693-1705), pentru a merge în Sfântul Munte Athos. Acesta recunoscând în el o personalitate marcantă a monahismului românesc, de care ţara avea nevoie în acele vremuri, i-a recomandat să-şi aleagă una dintre mănăstirile de pe cuprinsul Țării Românești. Supunându-se voii sfinţitului ierarh şi aflând despre Schitul Iezer că se află la munte, în pustie, şi fiind în acea vreme cu totul părăsit „nelăcuind măcar un călugăr sau alt om pământean şi biserica fiind surpată”, a cerut voie

arhiereului să se retragă acolo. Astfel că, venind la Iezer şi sfătuindu-se, monah şi episcop, au luat hotărârea să prefacă bisericuţa Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi chiliile necesare vieţii de obşte. În acest fel, Sfântul Antonie a devenit cel de-al doilea ctitor al Iezerului, deoarece toată agoniseala câştigată de pe urma negustoriilor sale din lume a folosit-o pentru a reface schitul, ajutându-l şi prea sfinţitul părinte Ilarion. Muncind fără odihnă, în scurt timp au ridicat biserica, au construit chilii, au făcut zid împrejmuitor şi au împodobit sfântul lăcaş cu toate „cele de trebuinţă”. A eliberat apoi prea sfinţitul Ilarion pe Sfântul Antonie de orice grijă acordându-i binecuvântarea de a se retrage în pustie, numind alt egumen şi rânduind părinţi vieţuitori în obşte.

Ieşind din mănăstire şi căutându-şi loc de sihăstrie, a găsit o mică peşteră în care a rămas câteva zile rugându-se lui Dumnezeu cu lacrimi pentru a-i descoperi voia Sa. Primind încredinţare prin vis, în trei rânduri i s-a poruncit să sape biserică în peşteră, căci aşa cum spune cuviosul Chiriac „iaste biserică săpată în piatră cu ciocanul de cuviosul Părintele Antonie schimonahul”. Înştiinţându-l pentru aceasta pe episcop, a luat binecuvântare şi timp de trei ani, singur, cu dalta şi ciocanul, a săpat în stâncă un paraclis, chilia şi mai apoi mormântul la intrarea în peşteră, fără a avea alt sprijin decât numai pe Dumnezeu.

Aici începe Sfântul Antonie a duce nevoinţe mai presus de fire, căci la vârsta bătrâneţilor aflându-se, se încinge cu brâu de fier, mâncând numai la al nouălea ceas ”pâine tocmită cu măsură”, iar pe pat nu dormea culcat, ci numai se rezema, şi împletea rugăciunea cu munca grea a pământului. Căci ziua şi-o petrecea desţelenind pământul, plantând pomi sau îngrijindu-se a-şi face o mică grădină cu zarzavat, iar noaptea o închina rugăciunii. A întâmpinat multe ispite de la ”cel măestru” dar pe toate le-a biruit cu ajutorul lui Dumnezeu.

Prin pilda vieţuirii, atrage la sine mulţi monahi dornici a-i urma, cărora Sfântul Antonie le face chilii, formându-se astfel o nouă obşte în Sihăstria de la Peşteră. Acestora le devine sfântul cuvios părinte şi povăţuitor, le rânduieşte fiecăruia felul nevoinţelor după putere şi hotărăşte a se săvârşi Sfânta Liturghie în bisericuţa din peşteră, precum şi celelalte slujbe.

Unul dintre aceşti ucenici ce au urmat îndeaproape felul vieţuirii Sfântului Antonie este ieromonahul Nicolae din Teiuş, care l-a cunoscut din vârsta copilăriei aşa cum singur mărturiseşte. El povesteşte că pentru multele nevoinţe şi privegheri de toată noaptea ale cuviosului Antonie, Dumnezeu l-a învrednicit a avea darul lacrimilor. Era nelipsit de la biserică şi, de cum intra la sfintele slujbe şi începea rugăciunea, se porneau şi lacrimile să-i curgă pe obraz căci, ”lăcrimile din ochi nu lipseau, ci totdeauna erau pururi”. Râvnind după dorita isihie, era un iubitor al rugăciunii lui Iisus pentru care s-a silit în toată viaţa şi pe care a lăsat-o moştenire ucenicilor săi din acea vreme şi celor ce, mai târziu vor

stărui să o dobândească urmându-i felul vieţuirii. De aceea şi în icoană este reprezentat având în mâini metanierul şi un papirus pe care sunt scrise cuvintele rugăciunii inimii - Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!

Se lepădase cu totul de cele lumeşti, purta îmbrăcăminte ”foarte proastă”, nu-şi îngăduia a gusta vreodată ”vin sau rachiu” şi avea permanent grijă de sufletul său, căutând ca în toate să se facă bineplăcut lui Dumnezeu.

Ucenicul său, ieromonahul Nicolae spune despre Sfântul Antonie că “era la statul trupului mărunţel şi cam gârbov de bătrâneţe”, avea părul capului scurt şi barba albă şi deasă, “faţa obrazului frumoasă”, iar chipul şi căutătura veselă. Era uneori “puţintel cam iute”, dar ierta uşor şi revenea la starea cea mai dinainte.

Cu cât se apropie cineva mai mult de Dumnezeu, depărtându-se de lume şi de cele ale lumii, cu cât îşi curăţeşte şi mai mult sufletul de patimi, cu atât îl face Dumnezeu mai cunoscut oamenilor lucrând prin el mântuirea multora. Astfel şi Sfântul Antonie nu a fost de folos numai pustnicilor împreună vieţuitori cu el, şi nici numai călugărilor ce se nevoiau în mănăstirea de la Iezer, ci veneau la el oameni din locuri depărtate ale ţării care-şi aflau în povaţa sa liniştea sufletului şi primeau mângâiere şi ajutor de la Dumnezeu prin rugăciunile cuviosului.

Adormirea cuviosului Antonie

După 28 de ani de aspră vieţuire monahală, mulţi trăiţi în sihăstrie, fiind cu totul înfrumuseţat în cele ale Duhului şi ajungând la vârsta bătrâneţelor, i-a descoperit Dumnezeu mai-nainte cu patruzeci de zile timpul trecerii sale la cele veşnice. Pregătindu-se spre a fi mutat la cele cereşti, Sfântul Antonie şi-a chemat ucenicul, pe ieromonahul Nicolae, şi l-a înştiinţat în taină despre apropiata sa plecare şi povăţuindu-l să-l îngroape în gropniţa pe care singur şi-o săpase în piatră. Şi pentru că plănuiseră, episcopul şi egumenul schitului să-l îngroape în mănăstire, Sfântul Antonie a lăsat ca testament să-i rămână trupul la Peşteră prin cuvintele: ”de nu mă veţi îngropa aicea, nici voi nu veţi mai putea şedea aicea”. De acum Sfântul mai mânca doar o dată pe săptămâna câte puţină pâine uscată, iar de la rugăciune şi slujbe era nelipsit. Prin puterea lui Dumnezeu care îl întărea, a trăit ultimele zile doar puţin slăbind cu trupul, iar apoi, îmbolnăvindu-se, s-a culcat pe o rogojină adormind somnul cel de veci. A trecut dincolo într-o zi de luni la al nouălea ceas, după ce a lăsat ucenicului său ultimele cuvinte de învăţătură pentru mântuirea sufletului. Era a 23- a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

După ce a citit toată slujba ce se cuvenea, ieromonahul Nicolae fiind biruit de oboseală şi de întristare pentru despărţirea de părintele său a adormit puţin şi a

văzut în vedenie pe cuvios spunându-i: „Nu te întrista pentru ducerea mea din lumea aceasta, ci mai mult te bucură, că n-am murit precum ţi se pare, ci acum am mers la bucurie şi la odihnă. Şi pentru poslușania (ascultarea) ce mi-ai făcut, îţi mulţumesc şi mă voi ruga lui Dumnezeu pentru voi”.

Din această vedenie a primit ucenicul multă bucurie şi curaj, iar a doua zi chemând pe ceilalţi vieţuitori ai sihăstriei, împreună cu ieromonahul Athanasie au făcut toate slujbele ce erau de trebuinţă prohodirii cuviosului. Apoi ascultând de porunca părintelui lor au luat trupul şi l-au pus în gropniţa făcută de el. Luând dar de la Dumnezeu şi dorind a-şi mângâia ucenicii şi după plecarea sa la cele veşnice s-a arătat de multe ori în vis acestora, fiind în biserică îmbrăcat în veşminte strălucitoare, având cruce de aur la piept „strălucind foarte cu razele”.

În cursul vremurilor, păstrându-i o amintire pioasă, fiii săi duhovniceşti - călugări şi credincioşi - urcau muntele până la Peştera Sfântului cu lumânări în mâini şi, închinându-se în micul paraclis, făceau metanii şi se rugau la mormântul unde se odihneau moaştele cuviosului Antonie, pe care îl cinsteau ca sfânt.

Aflarea Sfintelor Moaşte şi canonizarea

Mulţi ani apoi, s-au nevoit ucenicii Sfântului Antonie să ducă mai departe acelaşi fel de vieţuire, păzind poruncile şi sfaturile părintelui lor şi nelipsind nici bisericuţa de la peşteră de săvârşirea Sfintei Liturghii. Încă şi la venirea strănepotului Sfântului Antonie, a arhimandritului Chiriac, la anul 1812, peştera era locuită de un bătrân pustnic, ieroschimonahul Ştefan, care se nevoia să ţină candela rugăciunii nestinsă. Fiind cuprins de evlavie şi de mult dor faţă de cuviosul Antonie, părintele Chiriac a dorit să-i dezgroape osemintele. Dar spunându-i bătrânul pustnic că în cursul anilor mulţi au încercat aceasta dar nu au izbutit, întrucât se arătau „semne înfricoşătoare”, a renunţat. Şi, dorind a rămâne şi a petrece în pustietate, a întărit cu zid bisericuţa din peşteră şi chilia. Iar acel bătrân îmbunătăţit i-a povestit că el în acea peşteră fusese călugărit şi ţinea minte când se slujea acolo Sfânta Liturghie, deoarece erau mai mult de 50 de ani de când se nevoia în acele locuri.

Mai apoi, după alţi zeci de ani, în vremea când Sfântul ierarh Calinic păstorea Eparhia Râmnicului (1850-1868), cunoscând şi el aleasa vieţuire a cuviosului Antonie Peştereanu, cum mai era numit, a dorit a scoate la lumină acest odor de mult preţ al Bisericii. Venind la Iezer însoţit de preoţi şi credincioşi și făcând priveghere, în noaptea premergătoare zilei stabilite pentru deshumare, s-a pornit o furtună mare care a prăvălit tavanul peşterii şi o stâncă s-a desprins şi a căzut peste mormânt. Cunoscând sfântul ierarh că este semn dumnezeiesc, nu a mai încercat a dezgropa sfintele moaşte, arătându-se astfel pentru a multa oară că

Dumnezeu nu a trecut cu vederea rugăciunea şi dorirea Sfântului Antonie de a rămâne cu trupul şi după moarte acolo unde şi-a săvârşit nevoinţa.

Cu toate acestea, peste încă o sută de ani, o călugăriţă de la Iezer a săpat pe lângă stânca de pe mormânt şi cu îngăduinţa lui Dumnezeu a scos câteva oseminte precum şi cărămida ce se pune la căpătâiul monahilor la săvârşirea lor din trup, având inscripţionat textul Schimonah Antonie 1628-1720. Ele au fost aşezate într-un sicriaş care a rămas în peşteră timp de cinci ani, până în anul 1955, când au fost mutate cu procesiune la schit, fiind depuse în biserică în vederea canonizării. Însă cea mai mare parte a sfintelor moaşte ale cuviosului au rămas până astăzi în gropniţa făcută de el însuşi.

Încă din anul 1955 s-a propus canonizarea Sfântului Antonie care s-a nevoit a bineplăcea Domnului în peştera de la Iezer. Însă nefiind vremurile potrivite pentru acest lucru şi în scurt timp pornindu-se a fi scoşi călugării din mănăstiri, a fost amânată canonizarea până la anul 1992.

La 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s-a întrunit în şedinţă de lucru cercetând rezultatele şi propunerile pentru canonizarea unor unor cuvioşi şi mărturisitori români, recunoscuţi şi deja cinstiţi cu evlavie de poporul binecredincios.

În actul sinodal se spun următoarele despre cuviosul Antonie de la Iezer: *„Osârduitor întru toată asprimea vieţii lui mănăstireşti, în Peştera de lângă Schitul Iezerul, care zăbovea îndelung în postiri şi în privegheri de toată noapte, a trăit pe vremea voievodului Matei Basarab şi a Sfântului martir voievod Constantin Brâcoveanu, rămânând chip luminos de credinţă şi evlavie pentru călugări şi credincioşi”.*

Biserica Ortodoxă Română îl prăznuieşte pe Sfântul Antonie de la Iezer la 23 noiembrie, iar în cinstea lui au fost ridicate mai multe locaşuri de închinare în întreaga țară. Cultul Sfântului Antonie adună în zilele noastre mulțime de credincioşi ce se roagă la moaştele sale ce se află în Paraclisul de la Mănăstirea Iezer sau urcă la peşteră unde în liniştea codrului se bucură de întâlnirea tainică cu cel care, urmând Mântuitorului, s-a făcut viu în veci.

Toți cei ce vor dori a se nevoi şi a urca la peştera cuviosului Antonie să fie încredințați că osteneala lor nu va rămâne nerăsplătită. De aici, din inima pădurii, ca dintr-un amvon, viața sfântului străbate peste veacuri ca o predică fără cuvânt a sihaştrilor, ce vorbesc doar prin pacea pe care rugăciunea lor o face să se reverse în fiecare suflet dornic de a vieţui în Dumnezeu.

Cu smerenie să ne apropiem și noi de locul nevoințelor cuviosului Părinte Antonie de la Iezerul Vâlcii și să sărutăm cu evlavie sfintele sale moaște, rugându-l să ne învrednicească și pe noi a ne petrece timpul vremelniciei noastre ca fii ai Luminii în credință, nădejde și iubire.

Bibliografie:

Nicolae Iorga, Istoria literaturii Române în secolul al XVIII – lea, vol. 2, Bucureşti, 1901.

Arhim. Veniamin Micle, Documente Vâlcene în cercetarea lui Aurelian Sacerdoţeanu (1904-1976), Eparhia Râmnicului, 2004, pp. 164-178.

Aurelian Sacerdoţeanu, "Pomelnicul Mănăstirii Iezerul" în Mitropolia Olteniei XIV, 1962, nr. 7-8, pp. 527-544.

Pr. Dumitru Bălaşa, "Schitul Iezerul - Vâlcea", în Îndrumătorul eparhial al Sf. Episcopii a Râmnicului şi a Argeşului, anul IV, 1998, nr. 11, pp. 33-40.

Arhim. Veniamin Micle, Sfântul Antonie de la Iezerul, Eparhia Râmnicului, 1994.

„Preacuviosul Părintele nostru Antonie, care s-a nevoit în Schitul Iezer din ţinutul Vâlcei (23 noiembrie). Sinaxar" în Vestitorul. Periodic al Patriarhiei Române, IV (1992), nr. 74-75, p. 3.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii

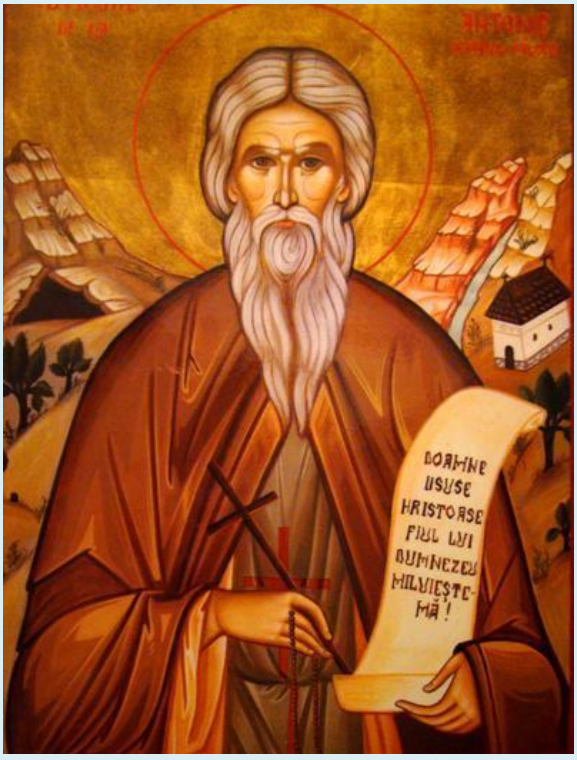

Sfântul cuvios Antonie era de neam român şi s-a născut în 1628 la Ianina în Munţii Pindului. A crescut în dreapta credinţă, mergând de mic la sfânta biserică, unde îşi găsea desfătarea sufletească. La 20 de ani s-a stabilit în Râmnicu-Vâlcea, unde şi-a întemeiat o familie, iar pe fiul său, Mihail, l-a încredinţat slujirii preoţeşti. A trăit pe vremea bine credinciosului voievod Matei Basarab şi a Sfântului voievod martir Constantin Brâncoveanu.

La vârsta de 64 de ani, cu binecuvântarea episcopului Ştefan al Râmnicului (1673-1693) a îmbrăţişat viaţa monahală în Mănăstirea Sărăcineşti, primind numele de Antonie.

Dorind să sporească nevoinţele sale, a cerut binecuvântare de la episcopul Ilarion să plece pe Muntele Athos, însă episcopul l-a îndrumat să meargă să refacă Schitul Iezeru care se afla în părăsire.

Schitul Iezeru era întemeiat de sihaştri în secolul al 14-lea, apoi fusese refăcut în secolul al 16-lea de domnitorul Mircea Ciobanul (1545-1554). Făcând ascultare faţă de arhiereul său, după ce a reînnoit sfântul locaş, cu binecuvântarea Sfântului Antim Ivireanul, care păstorea atunci Eparhia Râmnicului, Sfântul Antonie a mers în pustie unde se nevoia într-o peşteră săpată de el. Acolo s-a rugat neîncetat ziua şi noaptea.

Însă diavolul i-a adus multe ispite şi supărări, dar pe toate le-a biruit sfântul cu harul lui Dumnezeu.

Cuviosul Antonie era mic de stat şi gârbov de bătrâneţe, purta un brâu din lanţuri de fier împrejurul său pentru înfrânare, mânca o dată în zi doar pâine şi apă şi nu dormea pe pat, ci stătea, pentru osteneală, rezemat de nişte pietre.

A trecut la Domnul în 1720. Ţinând seama de viaţa şi de nevoinţele sale, Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a trecut în rândul sfinţilor în anul 1992.

Sfinte cuvioase părinte Antonie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii; Sfântul ierarh Amfilohie, episcopul Iconiei

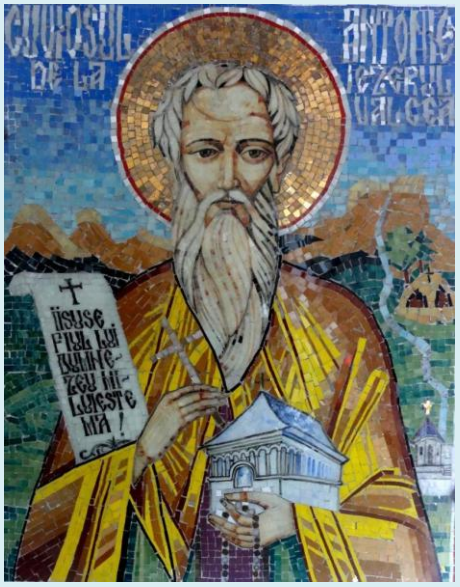

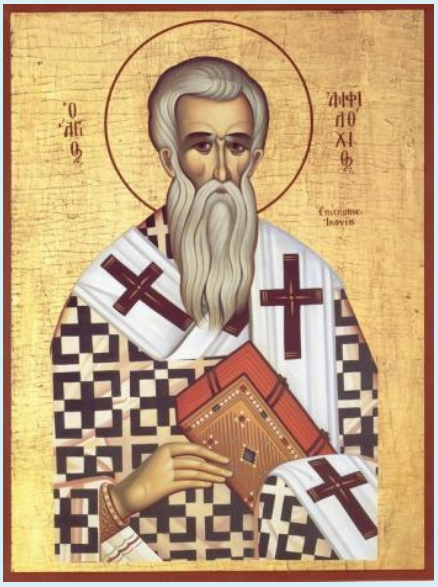

1. Acest fericit părinte Antonie era de neam român şi a trăit pe vremea binecredinciosului voievod Matei Basarab şi a voievodului martir Sfântul Constantin Brâncoveanu. A crescut în dreapta credinţă mergând de mic la Sfânta Biserică, unde îşi găsea desfătarea sufletească. Înaintând cu vârsta a ajuns preot, spre slava lui Dumnezeu şi bucuria duhovnicească a părinţilor săi.

Lăsând desfătarea lumii acesteia, a îmbrăţişat viaţa monahicească în prea frumoasă pustie de la Schitul Iezeru, în ţinutul Vâlcii. Aici cuviosul Antonie s-a arătat dintru început foarte sârguincios la toată osteneala şi asprimea vieţii mănăstireşti. Atât de mare era nevoinţa sa, încât celorlalţi vieţuitori din chinovie li se părea că fericitul Antonie ar fi în trup duhovnicesc.

Dorind să sporească nevoinţele sale, cu blagoslovenia egumenului mănăstirii a mers la episcopul locului, Ilarion, să-i ceară binecuvântarea să plece în Muntele Athos. Episcopul cunoscându-l că este monah îmbunătăţit şi poate fi multora de folos aici, a stăruit ca el să rămână în ţară. Deci, întorcându-se cuviosul la Schitul Iezeru şi văzând că Biserica se ruinează, s-a umplut de râvnă şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, al episcopului Ilarion şi cu agoniseala lui a reînnoit sfântul locaş.

După multe nevoinţe, cuviosul Antonie s-a aprins de dorul pustniciei, pentru care fapt, cu binecuvântarea egumenului său a ieşit din schit şi cercetând mai îndeaproape pustia, a găsit o peşteră mică într-o stâncă.
Acolo, singur a săpat o bisericuţă în care s-a rugat neîncetat ziua şi noaptea. Urâtorul de oameni, diavolul însă, i-a adus multe ispite şi supărări, dar pe toate

le-a biruit cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunea şi neîncetata lucrare. Cine poate să spună privegherile cuviosului de toată noaptea, postirile şi plecăciunile genunchilor săi?

Cuviosul Antonie era mic de stat şi gârbov de bătrâneţe, barbă deasă, scurtă şi destul de albă, vesel la căutătură, obrazul frumos, puţin iute din fire şi lesne iertător. Îmbrăcămintea sa era simplă şi numai cele de trebuinţă purta.

Pentru înfrânarea trupului purta un brâu din lanţuri de fier împrejurul său, iar hrana sa o lua abia la al nouălea ceas şi atunci numai pâine uscată şi apă, dar acelea cu măsură. Vin şi băutură ameţitoare nu a gustat niciodată. Pe pat nu dormea, ci numai pentru osteneală stătea rezemat de nişte pietre. Lacrimile nu-i lipseau din ochi niciodată la rugăciune.

Cu harul lui Dumnezeu, cuviosul cunoscând că trecerea din lumea aceasta îi este aproape, a chemat pe ucenicul său Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte şi i-a spus în taină: „Sfârşitul mi s-a apropiat. După ieşirea sufletului, să te nevoieşti să pui trupul meu în gropniţa pe care eu am săpat-o aici în piatră”.

2. Sfântul Amfilohie, din copilărie iubind pe Dumnezeu, s-a făcut călugăr şi îşi petrecea viaţa pustniceşte. El, fugind de gâlcevile şi tulburările lumeşti, petrecea în singurătate într-un loc pustiu, slujind lui Dumnezeu cu osârdie şi nevoindu-se într-o peşteră patruzeci de ani.

Murind păstorul Bisericii Iconiei, îngerul Domnului s-a arătat noaptea lui Amfilohie şi i-a zis: „Amfilohie, să mergi în cetate şi să paşti oile cele dumnezeieşti!” Dar el n-a vrut.

A doua noapte i s-a arătat iarăşi îngerul Domnului şi i-a zis: „Amfilohie, mergi în cetate şi paşte oile pe care ţi le încredinţează Dumnezeu!” Iar el nici atunci n-a ascultat pe înger, căci i se părea a fi înşelăciune ceea ce i se arăta şi zicea în sine: „Ştie şi satana a se închipui câteodată în îngerul luminii!”

Iar a treia noapte, venind îngerul către dânsul, l-a strigat: „Amfilohie, scoală din patul tău!” Iar el, degrabă sculându-se, s-a înfricoşat şi a zis: „Dacă eşti îngerul lui Dumnezeu să stăm amândoi la rugăciune!” Şi plecându-şi Amfilohie capul, a început a cânta: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot! Plin e cerul şi pământul de slava Lui! Şi cântă şi îngerul Domnului cu dânsul.

Apoi l-a luat îngerul de mâna dreaptă şi l-a dus într-o biserică care era acolo aproape şi ale cărei uşi s-au deschis singure. Intrând Amfilohie înăuntru, a văzut lumină mare şi mulţime de bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte albe, care luându-l pe

dânsul l-au dus către altar şi i-au dat în mână Sfânta Evanghelie, zicând: „Domnul este cu tine!”

Iar unul dintre dânşii, care era mai cinstit şi mai luminat a zis cu mare glas: „Să ne rugăm toţi!” Apoi a început a zice: „Darul Sfântului Duh pune pe fratele nostru Amfilohie episcop al cetăţii Iconiei; să ne rugăm cu toţii pentru dânsul ca să vie asupra lui darul lui Dumnezeu!”

După rugăciune, dându-i lui pace, s-au făcut nevăzuţi. Iar Amfilohie stătea minunându-se de acea prea slăvită vedenie şi de hirotonisirea sa ca episcop.

Apoi s-a rugat lui Dumnezeu încredinţându-se voii Lui celei sfinte şi, începând a se lumina de ziuă, a ieşit din biserică, mergând către peştera sa. Atunci l-au întâmpinat pe cale şapte episcopi care se adunaseră de prin cetăţile dimprejurul Iconiei, ca să facă alegerea episcopului cetăţii. Acelora le era poruncit de la Dumnezeu să caute pe monahul Amfilohie.

Deci ieşind, căutau pe acest fericit părinte, şi întâmpinându-l pe cale, îl întrebară: „Tu eşti Amfilohie? Spune nouă adevărat, pentru că toată minciuna este de la cel viclean!”

Iar el a răspuns cu smerenie: „Eu sunt Amfilohie păcătosul!” Iar ei, luându-l cu cinste, l-au dus la biserică, vrând ca să-l hirotonească.

El a început a zice către dânşii: „De vreme ce astfel a binevoit Dumnezeu ca eu nevrednicul şi păcătosul să fiu arătat vouă spre orânduiala episcopiei, apoi nu se cuvine mai mult a tăinui lucrurile cele minunate ale Lui, ci desăvârşit suntem datori a le propovădui şi a prea mări pe Dumnezeu pentru toate”.

Astfel, a început sfântul a le spune cum în acea noapte a fost hirotonisit de îngeri. Iar episcopii, auzind aceasta, s-au mirat foarte şi proslăveau pe Dumnezeu pentru o astfel de hirotonisire minunată şi n-au îndrăznit să mai hirotonească a doua oară pe Sfântul Amfilohie. Ci cu frică plecându-se lui şi cu dragoste sărutându-l, l-au pus pe el în scaun, în vremea împărăţiei lui Valentinian şi Valens.

Deci, Sfântul Amfilohie a păscut turma lui Hristos ani îndelungaţi, căci a trăit până în vremea împăratului Teodosie cel mare şi a fiilor lui. Şi fiind învăţător drept credincioşilor, se împotrivea eresului lui Arie.

Pentru aceasta multe prigoniri şi necazuri a răbdat de la cei necredincioşi, fiind împreună nevoitor cu fericiţii părinţi împotriva eresului lui Evnomie, iar la al

doilea Sinod iarăşi mult s-a nevoit asupra lui Macedonie, luptătorul contra Sfântului Duh şi asupra celor ce ţineau de eresul lui Arie.

Pentru o râvnă ca aceasta după bună credinţă şi pentru viaţa lui plină de fapte bune, pretutindeni era vestit şi iubit de Sfinţii Părinţi. Dar mai ales era iubit de Sfântul Vasile cel mare şi de Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu, care totdeauna l-au avut prieten şi-i trimiteau scrisori.

Împărăţind atunci bine credinciosul Teodosie, a venit la dânsul Sfântul Amfilohie, rugându-l să poruncească şi să izgonească pe arieni de prin toate cetăţile. Iar împăratul n-a vrut să facă aceasta ca să nu răzvrătească poporul şi a trecut cu vederea cererea sfântului, iar el a plecat atunci trist. După câteva zile iarăşi a venit la palat la împărat şi ca un prea înţelept a făcut un lucru vrednic de pomenit. S-a plecat împăratului care şedea pe scaun, dându-i cinstea cea cuviincioasă, şi i-a făcut urări pline de cuvinte frumoase.

Iar pe fiul său, Arcadie, care era de curând la împărăţie şi şedea aproape de tatăl său, l-a trecut cu vederea şi nu i-a dat cinstea ce i se cuvenea. De acest lucru s-a mâniat foarte împăratul. Şi, neputând să rabde necinstea fiului său, a poruncit să-l scoată din palat cu ocară pe fericitul Amfilohie.

Iar sfântul a zis către împăratul: „Vezi, împărate, cum nu rabzi tu ocara fiului tău şi te mânii asupra mea? Aşa şi Dumnezeu, Părintele, nu rabdă ocara Fiului Său, ci se întoarce şi urăşte pe cei ce-L hulesc pe El, şi se mânie asupra celor ce se unesc cu blestematul lor eres!”

Atunci, cunoscând împăratul pentru ce Sfântul Amfilohie n-a dat cinste fiului său, ca prin pilda aceea să arate cum că Fiului lui Dumnezeu I se cuvine cinste deopotrivă cu Tatăl, s-a minunat de lucrul lui plin de înţelepciune şi de cuvintele lui cele cu pricepere. Apoi, sculându-se de pe scaun, s-a plecat lui şi îşi cerea iertare. Şi îndată a trimis scrisoare prin toată împărăţia ca să fie izgoniţi cu sila arienii de prin toate cetăţile.

Astfel a curăţit Sfântul Amfilohie, Biserica lui Hristos de eretici. Şi multe cuvinte alcătuind pentru dreapta credinţă şi scriind cărţi, a ajuns la adânci bătrâneţi şi s-a odihnit în Domnul cu pace.

Cuviosul Antonie de la Iezerul-Vâlcea – Sfinte moaşte

Racla cu sfintele moaşte aflată la Schitul Iezer-Vâlcea

Părticele din Moaştele Sfântului se mai află la:

- **Schitul Darvari**, Str. Schitul Darvari Nr. 3, lângă Grădina Icoanei;
- **Mănăstirea Brâncoveni**, com. Brâncoveni, jud. Olt (este situată la 20 km sud-vest de Slatina, la sud de Piatra Olt, în zona şoselei Slatina-Caracal, şi la 6 km de halta Pârşcoveni, de pe linia ferată Piatra Olt-Caracal);
- **Biserica Sfântului Antonie cel mare**, Bucureşti, Aleea Valea Boteni, din Str. Romancierilor, cartierul Dr. Taberei.

Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul-Vâlcea (secolul XVIII)

Sfântul Antonie de la Iezerul-Vâlcea s-a nevoit multă vreme într-o peşteră din Muntele Iezerul, în secolul XVIII, săpând un mic paraclis singur cu mâinile lui. Având darul lacrimilor şi al neîncetatei rugăciuni, izgonea diavolii din oameni şi făcea nu puţine minuni.

După 25 de ani de aspră nevoinţă şi sihăstrie, Sfântul Antonie şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, prin anul 1714, fiind plâns de ucenici, şi îngropat lângă micul său paraclis, cum se vede până astăzi.

Pentru aspra sa nevoinţă şi pentru minunile sale a devenit vas ales al Duhului Sfânt, fiind canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la 20 iunie 1992, având zi de prăznuire 23 noiembrie.

Moaştele Sfântului Antonie de la Iezer

Pe când încă se nevoia în peştera sa, cunoscându-şi sfârşitul vieţii, cu patruzeci de zile înainte, cuviosul Antonie a chemat pe ucenicul său, ieromonahul

Nicolae, spunându-i în taină: „sfârşitul mi s-a apropiat. După mutarea mea la cele veşnice, să pui trupul meu în groapa ce am săpat-o la uşa peşterii”.

După trecerea la Domnul, pe 23 noiembrie 1719, cuviosul s-a arătat de mai multe ori în vis ucenicilor săi, ca fiind în biserică şi cu o cruce strălucitoare la piept. Ucenicului său celui mai apropiat i s-a arătat de asemenea zicându-i: „Nu te întrista pentru ducerea mea din această lume, ci mai mult bucură-te că sunt la odihnă veşnică. De aici mă voi ruga pururea pentru voi”.

În anul 1812, cronicarul Chiriac Râmniceanu, strănepot al cuviosului Antonie, cercetând peştera de la Schitul Iezer, a mai găsit acolo pe ieroschimonahul Ştefan, „şezând acolo de 50 de ani”. Chiriac a dorit „să caute moaştele cuviosului”, dar l-a oprit părintele Ştefan, zicându-i că s-au arătat semne înfricoşate celor ce voiau să facă aceasta. A reparat însă paraclisul din peşteră, cu intenţia de a se retrage şi el aici.

Tot Chiriac Râmniceanu are meritul de a fi căutat „cu mare cheltuială şi osteneală” informaţiile privind viaţa cuviosului Antonie. El a găsit documente în satul Dobroceni - Vâlcea.

Şi Sfântul Calinic de la Cernica, în vremea când era episcop la Vâlcea, a dorit să afle moaştele cuviosului Antonie, dar, surpându-se malul de pământ direct pe mormântul sfântului, a renunţat.

Abia după canonizarea Sfântului Antonie în anul 1992, s-a făcut dezgroparea sfintelor sale moaşte. Osemintele cuviosului au fost găsite îngropate la intrarea în peşteră şi au fost mutate la Schitul Iezer, unde au fost aşezate spre închinare.

Părticele din moaştele Sfântului Antonie se află spre închinare la Schitul Darvari din Bucureşti, la Mănăstirea Brâncoveni de lângă Slatina şi la Biserica „Sfântul Antonie cel mare” din cartierul Drumul Taberei-Bucureşti.

Gherasim, episcop al Eparhiei Râmnicului - Cuviosul Antonie de la Iezer

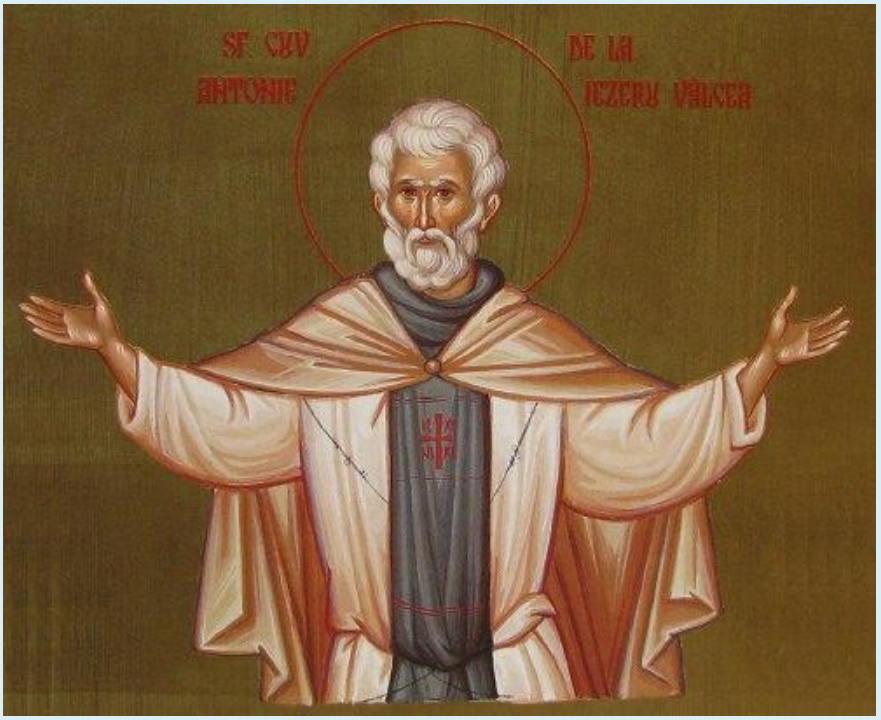

Iubitorii de desăvârşire spirituală, sihaştrii, au populat acele ţinuturi retrase de frământările lumii, dar clocotitoare de cele duhovniceşti, încă din secolele primare ale creştinismului.

Un asemenea loc de rugăciune în linişte, se află şi la poalele munţilor Căpăţânii, la câţiva kilometri de Olăneşti, la Schitul Iezer - Vâlcea. Pe malul stâng al pârâului Cheia, se află aceasta oază binecuvântată, unde s-a nevoit şi cuviosul Antonie.

Acest fericit părinte Antonie, a trăit pe vremea blagocestivului domn Matei Basarab şi a Sfântului martir Constantin Brâncoveanu. Un timp s-a ocupat cu negoţul, ca apoi, lăsându-l, a ales „neguţătoria cea sufletească". Renunţând la desfătarea lumii acesteia, a îmbrăţişat viaţa monahală, în prea frumoasa pustie a Iezerului din ţinuturile Vâlcii.

Atât de nebiruit s-a arătat cuviosul Antonie din început către osteneala şi asprimea călugărească, încât urma Domnului, împreună răstignindu-se, de bună voie. Părea fericitul Antonie, a fi nematerialnic şi fără de trup... Dorind să sporească nevoinţele monahiceşti, a cerut blagoslovenie episcopului locului, Ilarion, să meargă la Sfântul Munte Athos. Acesta cunoscând că este monah îmbunătăţit şi de mare folos multora, l-a sfătuit să renunţe. Şi întorcându-se cuviosul Antonie la Schitul Iezer, se umple de râvnă pentru repararea Bisericii şi a clădirilor din jur. Apoi învăpăiat de dumnezeiescul dor, iese mai sus de Schit,

într-o frumoasă poieniţă, unde era şi o peşteră. Aici îşi sapă şi un mic Paraclis, în care începe nevoinţa unei Rugăciuni neîncetate, până la sfârşitul vieţii sale pământeşti.

Cine poate spune privegherile de toată noaptea, cât şi alte osteneli sihăstreşti, ca postirile, plecarea genunchilor?... Urâtorul de oameni, diavolul, i-a adus multe ispite şi supărări, dar pe toate le-a biruit cuviosul - cu darul lui Dumnezeu. Pentru o şi mai aspră nevoinţă, purta şi un brâu de lanţuri de fier. Hrana sa era după ceasul al nouălea, pâine şi apă. Vin şi alte băuturi, nu folosea niciodată. Nu dormea pe pat, ci rezemat puţin, ca odihnă a multor osteneli. Tot timpul era în rugăciune cu lacrimi fierbinţi, îmbrăcămintea o avea simplă şi numai cea de trebuinţă.

Cu harul lui Dumnezeu cunoscându-şi sfârşitul vieţii acestei lumi, a chemat pe ucenicul său Ieromonahul Nicolae, cu patruzeci de zile înainte, spunându-i în taină: „sfârşitul mi s-a apropiat. După mutarea mea la cele veşnice, să pui trupul meu în groapa ce am săpat-o la uşa Peşterii". Şi după alte cuvinte de învăţătură, s-a odihnit întru Domnul.

Cuviosul Antonie era la statură mărunţel şi puţin gârbov spre bătrâneţe. Barba deasă şi albă, vesel la căutătura, iute la fire, dar grabnic iertător. A stat în sihăstrie 28 ani şi a trăit în total 92 ani.

După îngroparea cuviosului, s-a arătat de mai multe ori în vis ucenicilor săi, ca fiind în Biserică şi cu o Cruce strălucitoare la piept. Ucenicului său celui mai apropiat i s-a arătat de asemenea zicându-i: „nu te întrista pentru ducerea mea din această lume, ci mai mult bucură-te că sunt la odihna veşnică. De aici mă voi ruga pururea pentru voi". Mutarea sa a fost la anul 1719, luna noiembrie 23, ceasul al nouălea din zi.

Viaţa cuviosului Antonie a fost scrisă de ieromonahul Nicolae, ucenicul său. In anul 1812, cronicarul Chiriac Râmniceanu, strănepot al cuviosului Antonie, cercetând Peştera de la Schitul Iezer, a mai găsit acolo pe un sihastru Ieroschimonahul Ştefan, „şezând acolo de 50 de ani". Strănepotul Chiriac a dorit „să caute moaştele cuviosului", dar l-a oprit acest Ştefan, zicându-i că s-au arătat semne înfricoşate celor care de asemenea au vrut aceasta. A reparat însă Bisericuţa din peşteră, cu intenţia de a se retrage şi el aici, unde „strămoşul său a vieţuit". Tot acest Chiriac Râmniceanu are meritul că a căutat „cu mare cheltuială şi osteneală", viaţa cuviosului Antonie, documente găsite în satul Dobroceni - Vâlcea.

Şi Sfântul Calinic Cernicanul fiind episcop la Vâlcea a vrut şi el să-i dezgroape moaştele, dar semn s-a arătat şi a renunţat, surpându-se malul direct pe mormântul sfântului.

Sfântul vroia să rămână în „smerenie".

De abia acum se face totuşi dezgroparea Sfintelor sale moaşte, tot prin vrerea cuviosului, care vede că avem nevoie deosebită de ajutorul său.

Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, roagă pe Bunul Dumnezeu să ne dăruiască şi nouă pace şi mare milă.

Dumitru Manolache - Sfântul Antonie de la Iezer, trei veacuri de continuă prezență

16 iul, 2020

Anul acesta se împlinesc trei veacuri de la plecarea la Domnul a Sfântului Antonie de la Iezer, cuviosul care, din dragoste pentru Dumnezeu, s-a lepădat de lume la 64 de ani și s-a lipit de Creator cu totul, îmbrăcându-se în rugăciunea inimii. În peștera lui din apropierea Mănăstirii Iezer, județul Vâlcea, continuă să fie o vie prezență, să dialogheze cu pustnicii, cu lumea rătăcită și cu veșnicia. Închinându-ne și noi în acest loc, am dobândit pentru o vreme cununa unei ne-maicunoscute bucurii și liniștiri a firii, dar și atributul descoperirii în tăcere a sinelui nostru și a lui Dumnezeu.

Acest „*sfânt românesc al veacului al XVII-lea”, cum l-a numit Nicolae Iorga, „s-au apucat de lupta grea a sihăstriei, și au purtat brâu de fier, adecă verigi de fier înprejurul trupului sfinției sale, și mâncarea îi era la al noulea ceas, pâine tocmită cu măsură, și pe pat nu dormiia culcat, ci răzimat de nişte pietri, și nici odată de făr de lucru nu ședea, ci au se ruga, au lucra în ogradă (...) și lacrămile din ochi nu lipsia, ci totdeauna era pururi. Și cum intra în sfânta biserică și începea rugăciunea, iar lacrămile cura pe obraz. Și vin au rachiu n-au băut niciodată. Și îmbrăcămintea care purta era foarte proastă. Și, așa, cu acest podvig (...) au ajuns până la adânci bătrânețe, plin de zile fiind. Și multe*

iscușenii au avut de la diavolul, iar cu ajutorul lui Dumnezeu, rugându-se ziua și noaptea, toate le-au biruit. Și au fost când au venit la sihăstrie de 64 de ani, și au viețuit la sihăstrie 28 de ani. Toată viața sfinției sale, ani 92”, s-a scris despre Sfântul Antonie de la Iezer.

Negustorul devenit sfânt

După cum reiese din Pomelnicul descoperit de strănepotul său, arhimandritul Chiriac Râmniceanu, călugăr iscusit, iubitor de liniște, rugăciune și cu înclinare spre căutare, Sfântul Antonie s-a născut la Ianina, în ținutul Pindului, din Grecia, în 1628. Sfântul provenea dintr-o familie de negustori aromâni credincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. Sfântul Antonie s-a căsătorit cu Despina, în orașul Râmnicu Vâlcea, și a avut cel puțin un fiu, cu numele Mihail. Vreme de 44 de ani, s-a ocupat, ca și părinții săi, de negustorie, dar a făcut și multe fapte de milostenie. În toată această perioadă, a cunoscut bine viața mănăstirească.

La 64 de ani, în timpul Sfântului martir Constantin Brâncoveanu, a primit binecuvântarea episcopului Ștefan al Râmnicului de a se retrage la Mănăstirea Sărăcinești, pe care o ctitorise împreună cu alți bine credincioși. Și tot aici avea să fie tuns în monahism.

După trei ani ajunge la Schitul Iezer, care la vremea aceea era părăsit și surpat, așezământ pe care l-a refăcut, i-a ridicat biserica, a construit chilii și i-a împodobit sfântul locaș. Dar dragostea de Dumnezeu și de ruperea totală de lume l-a făcut să caute un loc de sihăstrie. Nu foarte departe de schit, a descoperit o mică peșteră, în care a rămas câteva zile și unde, prin vis, în trei rânduri, i s-a poruncit să sape biserică în stânca de aici. Timp de trei ani a cioplit cu dalta și

cu ciocanul pereții de piatră, creând un paraclis, chilia și mai apoi propriul mormânt.

Aici s-a nevoit sfântul 28 de ani, iar prin pilda vieţuirii a atras în jurul său mai mulţi pustnici dornici de a-i urma exemplul, cărora le-a făcut chilii. S-a format astfel o nouă obște în Sihăstria de la Peșteră.

De la ucenicul său Nicolae aflăm cum arătau trupul și chipul lumesc al sfântului: „Mărunțel și cam gârbov de bătrânețe”, cu părul capului scurt și barba albă și deasă, cu „fața obrazului frumoasă” și cu căutătura chipului veselă. Uneori era „puțintel cam iute”, dar ierta ușor și revenea la starea cea dinainte.

Cu 40 de zile înainte de plecare, Dumnezeu i-a descoperit timpul trecerii prin poarta morții, la viața cea veșnică. Chemându-l pe ucenicul său, ieromonahul Nicolae, l-a înștiințat de apropiata despărțire și l-a povățuit să-l înmormânteze în gropnița pe care și-o săpase singur în piatră la intrarea în peșteră, lăsând cu limbă de moarte ca trupul să-i rămână acolo: „De nu mă veți îngropa aicea, nici voi nu veți putea ședea în Iezer”, a spus sfântul. Așa se face că, într-o zi de luni, la al nouălea ceas, s-a întins pe o rogojină, adormind somnul cel de veci. Era a 23-a zi a lunii noiembrie, a anului 1720.

Luând dar de la Dumnezeu și dorind să-și mângâie ucenicii după plecarea la cele veșnice, s-a arătat de multe ori în vis acestora, în biserică, îmbrăcat în veșminte strălucitoare, cu cruce de aur la gât, „strălucind foarte cu razele”.

Ochiul deschis sub stâncă

La început de primăvară, înainte de pandemie, am mers și noi până la peștera Sfântului Antonie de la Iezer. Urcuș inițiatic, despovărător de griji și plin de tăceri, căci nu urcam oriunde, ci foarte aproape de cer. Cărarea ușor umezită de ploile trecute prin sita nopții, florile răsărite printre frunzele arămite de înghețurile iernii rămase în urmă, copacii goi, slăbiți la înfățișare ca niște chipuri smerite de sihaștri ne dirijau nevăzut pașii spre peștera de sub stâncă. Un ochi mare, deschis spre lume și cer, deopotrivă, care păstrează în lumina geamului ferestrei, la interior, câteva picături aproape invizibile de rouă, ca o respirare de înger. Aici, în acest spațiu, continuă să trăiască el, sfântul, care acum se hrănește doar cu lumina candelei din peșteră. Pe care monahia Casiana, viețuitoare a pustiei, cu vreo 20 de ani de adâncă tăcere și rugăciune a inimii prin crăpăturile munților vâlceni la activ și cu alți vreo 20 de cuvioasă nevoire în obștea mănăstirii din vale, vine să o umple de câte ori este nevoie cu lumină și untdelemn din rugăciunea cea nerostită a inimii sale. Să nu se stingă cumva, să nu se usuce dorul de cer sau să sece lacrimile pocăinței. Și, dacă nu am fi descoperit tulburați un veșmânt pustnicesc agățat de creanga unui copac, așa ca și cum cineva îl uitase acolo, poate că am fi crezut că tot ce ni se întâmplă este doar închipuire. Dar nu, nu era, căci o prezență tainică ne însoțea pașii și o răsuflare ușoară ne mângâia obrajii. Aici, în acest loc, am dobândit și noi în tăcere darul conștientizării sinelui nostru și a prezenței lui Dumnezeu. Cu aceste neprețuite averi am coborât la mănăstire să sărutăm fruntea Sfântului Antonie, păstrată în racla din paraclisul Mănăstirii Iezer.

Lucrarea sfântului astăzi

Ajunși în așezământ, am întrebat-o pe maica stareță Antonia Bogdan ce înseamnă prezența sfântului pentru obștea de astăzi a mănăstirii. *„Anul acesta se împlinesc trei veacuri de la plecarea la Domnul a Sfântului Antonie de la Iezer. Atent la fiecare clipă, vei descoperi cum lucrează sfântul aici, pentru că el și ceilalți sfinți ni-L fac pe Dumnezeu prezență continuă în viața noastră. Sunt momente când harul lui Dumnezeu îți dă să cunoști prezența sfântului.*

Pentru mine, peștera din poieniță este locul în care simți cel mai bine duhul sfântului. L-am simțit din primul an în care am intrat în mănăstire. Când ajungeam acolo, liniștea punea stăpânire pe sufletul meu. Starea de pace pe care o resimțim noi, cei din mănăstire, dar pe care o descoperă și cei care ne vizitează, este exemplul cel mai convingător al prezenței sfântului printre noi. Am fost uimită să cunosc persoane pe care nu le-am văzut niciodată, care mi-au spus că aici simt ceva deosebit. Cred că această liniște este specifică pustnicilor, pentru că ei se retrag tocmai pentru a reuși să intre într-o legătură mai profundă cu Dumnezeu și să-L aducă pe El în mijlocul nostru.

Lucrarea interioară pe care a dobândit-o Sfântul Antonie, folosindu-se de Rugăciunea lui Iisus, despre care se știe că o avea ca dar de la Dumnezeu, ajută la despătimirea sufletului, la curățirea minții, face ca omul să devină vasul prin care Creatorul varsă în lume darul Său.

Sunt multe momentele în care suntem conştienţi de lucrarea sfântului. Mai ales când ni se povesteşte câte o minune trăită de câte un om care vine să se închine la racla lui sau când obştea trăieşte, la nivel comunitar, o anumită minune în prezenţa sfintelor lui moaşte. În aceste momente, reuşim să intrăm mai profund într-o comuniune cu el.

Maicile pustnice, vreo 12 la număr, sau poate mai multe, care trăiesc retrase în locurile dimprejurul mănăstirii, au mare evlavie la Sfântul Antonie, pe care îl vizitează foarte des la peştera sa. Şi noi, când mergem acolo să ne rugăm sau să întreţinem veşnic aprinsă candela din peşteră, le mai întâlnim, sau descoperim câte un semn că au trecut pe acolo.

În legătură cu anul trecerii sfântului la Domnul, s-a crezut până de curând că ar fi fost 1719. Dar Pomelnicul Schitului Iezer, din 1740, scris chiar de ucenicul său Nicolae, care s-a păstrat şi a fost redescoperit de un strănepot al sfântului, Chiriac Râmniceanu, pe la anul 1812, în satul vâlcean Dobriceni, menţionează anul 1720", ne mărturiseşte monahia stareţă Antonia.

Cinstitele moaşte şi semne înfricoşătoare

La ceva vreme după ce ucenicii săi Nicolae şi Atanasie au aşezat trupul sfântului în gropniţă, egumenul Schitului Iezer şi ierarhul locului de la vremea aceea au dorit să-l îngroape în mănăstire. *„În 1912, când arhimandritul Chiriac Râmniceanu vine în zonă cu aceeaşi dorinţă de nevoinţă pustnicească, ştiind de bisericuţa săpată în stâncă, l-a întrebat pe pustnicul Ştefan, care trăia acolo de 50 de ani, unde se află moaştele sfântului. Acesta i-a arătat locul. Când şi-a exprimat dorinţa de a le scoate, pustnicul i-a spus să nu îndrăznească, pentru că au încercat şi alţii şi s-au arătat semne înfricoşătoare.*

Sfântul Calinic de la Cernica, pe vremea când era episcop la Râmnic, a vrut şi el să dezgroape moaştele sfântului. A făcut priveghere, însă, cu o noapte înainte, o furtună puternică a surpat tavanul peşterii, iar stânca de deasupra s-a prăbuşit pe mormânt. Atunci a înţeles că nu este voia Sfântului Antonie să-i fie scoase moaştele.

Prin 1948, când au venit aici maicile, una dintre ele a dorit să viеţuiască retrasă la peşteră. Ea a săpat în jurul stâncii prăbuşite, descoperind cărămida de la căpătâiul celui plecat, cu numele înscris pe ea şi cu perioada în care a viеţuit sfântul, precum şi câteva părticele din craniul lui.

A fost înştiinţat patriarhul Justinian, care, în 1955, a venit la Iezer şi a confirmat că osemintele păstrate într-o raclă în peşteră sunt ale Sfântului Antonie.

În acel an, au fost coborâte în bisericuța veche a mănăstirii, cu dorința de a fi proclamată canonizarea.

În 1992, la 20 iunie, s-a proclamat sfințenia Sfântului Antonie de la Iezer, fiind trecut în calendar cu zi de prăznuire 23 noiembrie, și i s-a alcătuit slujba.

Sfântul a murit într-o zi de luni, iar anul acesta, la 23 noiembrie, va fi tot luni! Cu prilejul împlinirii a 300 de ani de la trecerea la Domnul a Sfântului Antonie, în mănăstirea noastră se va desfășura o conferință cu tema «Isihasmul românesc și monahismul vâlcean». De asemenea, se va pune o piatră de temelie pentru ridicarea unei bisericuțe în poiana peșterii", ne mai spune maica stareță Antonia.

Aceeași prezență, peste timp

Părintele Damaschin, duhovnicul mănăstirii, ne mărturisește că *„sfântul nu se supune timpului și spațiului. Că au trecut o sută de ani, că au trecut două sute, sau că am ajuns la trei sute de ani, ca în cazul Sfântului Antonie de la Iezer, el este aceeași prezență. În Dumnezeu nu există modificare, ci doar o trăire continuă. Deci, sfântul este viu. Este aceeași prezență. Că o simțim, mai mult sau mai puțin, asta ține de interioritatea noastră. Dacă eu simt mai mult, rezultă că sfântul e mai puțin, pentru că el este mai smerit și nu poate să treacă peste libertatea mea, deși el este aceeași prezență. Într-o obște, sigur, sunt unii*

care îl simt sau trăiesc această prezență mult mai profund, iar alții mult mai diluat. După cum ei sunt, prezența există, mai mult sau mai puțin, ca formă, ca sine egotic (tendință de supraapreciere a propriei individualități, n.r.)”.

Sărbătorirea unui sfânt este, înainte de toate, intrare în voia lui Dumnezeu. Am înțeles acest adevăr tot de la părintele Damaschin. Și cred că pentru noi clipele petrecute în peștera Sfântului Antonie au fost tot un fel de intrare în voia lui Dumnezeu, o așezare pe cale. Căci am simțit acolo cum ne revenim, regăsindu-ne din împrăștierea noastră cotidiană, tăcând. Adică purtând dialogul profund cu Cel ce tace, pe care noi, în rătăcirea noastră, refuzăm să-L descoperim în absență.

Vasile-Robert Nechifor - Cuviosul Antonie, pustnicul din sihăstria de la Iezerul Vâlcii

23 noi, 2019

Biserica Ortodoxă Română îl sărbătoreşte sâmbătă, 23 noiembrie, pe Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii. Următor învăţăturilor şi vieţii iubitoare de isihie ale marelui Antonie, care a trăit în pustia Egiptului, Antonie schimonahul, „acel sfânt al secolului al 16-lea”, după cum l-a numit istoricul Nicolae Iorga, este, peste veacuri, un model pentru toţi creştinii care iubesc liniştirea sufletului şi nevoinţele duhovniceşti.

Cuviosul Antonie s-a născut în Ianina Pindului, în Grecia de astăzi, la anul 1628. Urmând dregătoriei tatălui său, viitorul monah Antonie a ajuns în Ţara Românească, unde s-a căsătorit cu Despina, la Râmnicu Vâlcea. Viaţa de familie şi-a întemeiat-o pe recomandările evanghelice, practicând postul şi milostenia, fiind nelipsit de la sfintele slujbe şi îndeletnicindu-se neîncetat cu lecturarea cărţilor duhovniceşti.

Timp de 44 de ani, sfântul s-a ocupat cu comerţul, agonisind daruri materiale, dar mai ales pregătindu-şi comoară duhovnicească, prin multele milostenii pe care le-a făcut.

Alegerea vieţii pustniceşti şi refacerea Schitului Iezer

Dorind a lăsa deoparte grijile vieţii, a cerut binecuvântare de la episcopul Ştefan al Râmnicului pentru a intra în monahism. Acesta i-a recomandat să meargă la Mănăstirea Sărăcineşti, Antonie fiind unul dintre cei care contribuiseră la zidirea ei. După trei ani de vieţuire la această mănăstire, simţind chemare pentru nevoinţa pustnicească, a cerut binecuvântare de la episcopul Ilarion al Râmnicului pentru a merge în Sfântul Munte Athos.

Ierarhul, văzându-i râvna către nevoinţele cele sfinte, l-a îndemnat să aleagă totuşi una dintre mănăstirile din Ţara Românească. Supunându-se voii ierarhului, cuviosul Antonie alege să meargă la Schitul Iezer, care se afla în ruine, „nelocuind acolo măcar un călugăr sau alt om pământean şi biserica fiind surpată”.

În anul 1714, cu ajutorul episcopului Ilarion, lucrând fără odihnă, Sfântul Antonie a restaurat biserica, a ridicat chilii şi zid de împrejmuire şi a împodobit aşezământul cu „toate cele de trebuinţă”, cheltuindu-şi toată agoniseala şi legându-şi astfel, pentru totdeauna, numele de acest schit vâlcean.

Prezent şi veşnicie în bisericuţa din inima muntelui

Sufletul său dorea spre nevoinţa pustnicească. Cerând binecuvântare ierarhului pentru vieţuirea în singurătate, cuviosul a lăsat obştea de la Iezer în bună rânduială şi s-a retras în munte. În acest loc uitat de lume, dar binecuvântat de Dumnezeu, Sfântul Antonie avea să îşi ducă viaţa într-o aspră nevoinţă. Mai întâi, într-o mică peşteră s-a rugat vreme de câteva zile şi luând încredinţare în vis a început să sape în stâncă o bisericuţă.

Vreme de trei ani, cu dalta şi ciocanul a despicat în inima muntelui o bisericuţă, o chilie şi gropniţă în care avea să fie îngropat. Aici, venerabilul călugăr nu şi-a cruţat bătrâneţile, ci a petrecut pentru tot restul vieţii în cele mai aspre rânduieli.

Ziua deştelenea pământul din poieniţa ce se deschidea în faţa peşterii, iar noaptea se ruga neîncetat cu lacrimi pentru sine şi pentru ceilalţi, după cum arată în mărturiile lăsate peste veacuri ucenicul său, Nicolae.

Cuviosul Antonie purta îmbrăcăminte foarte sărăcăcioasă, pe care o încingea cu brâu de fier, mânca cu măsură doar pâine şi verdeţuri, iar în timpul puţinului somn pe care şi-l îngăduia stătea doar rezemat de piatră.

Prin pilda vieţii sale, cuviosul a adunat lângă peştera sa mulţi ucenici, pe care nu i-a lipsit niciodată de rugăciunea şi sfaturile sale. Pentru multa lui dragoste de

Dumnezeu, „obştea de la peşteră” nu a fost niciodată lipsită de Sfânta Liturghie, motiv pentru care sfântul ajunsese să fie cunoscut ca „Antonie liturghisitorul”.

Sfântul cuvios Antonie şi-a petrecut restul vieţii pământeşti între osteneala din grădina de legume, privegherile de noapte şi ceasurile rugăciunii neîncetate.

Nu a încetat lucrarea virtuţilor şi rugăciunea. Ca trăitor al vieţii mănăstireşti şi al pustiei, a desăvârşit în lucrarea sa vechiul stil de viaţă monahală „ora et labora”. Nelipsit de la sfintele slujbe, purtând mereu pe buze numele Mântuitorului Iisus Hristos, cuviosul Antonie nu a lăsat moştenire lucrări sau averi pământeşti. Testamentul său, pe care ucenicii lui l-au păstrat cu sfinţenie, a fost nevoinţa aspră, împletită cu rugăciunea neîncetată a inimii, din care decurg toate bunătăţile duhovniceşti. De aceea, cuviosul Antonie de cele mai multe ori este zugrăvit în icoane purtând în mâini metanierul şi un pergament pe care stau înscrise cuvintele rugăciunii pe care a iubit-o şi a rostit-o atât de mult: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă!”

După 28 de ani de aspră vieţuire, cunoscându-şi mai dinainte sfârşitul, a chemat pe ucenicul său Nicolae, căruia i-a lăsat ultimele învăţături şi dorinţa de a fi îngropat în gropniţa pe care singur şi-o săpase.

La vârsta de 92 de ani, în al nouălea ceas al celei de a 23-a zi a lui Brumar, în anul Domnului 1720, Sfântul Antonie s-a mutat la Domnul, „lupta cea bună luptând, călătoria săvârşind şi credinţa păzind” (II Tim. 4, 7).

Obştea întemeiată de Sfântul cuvios Antonie la peştera pe care el însuşi a săpat-o în inima muntelui a păstrat aprinsă candela rugăciunii la acest aşezământ până în 1996, când ultimul vieţuitor de aici, monahul Silvestru, a trecut la Domnul.

Cu toate acestea, privegherile la peştera Sfântului Antonie sunt continuate de monahi şi pelerini care vin din toate colţurile ţării, căutând binecuvântarea şi ajutorul cuviosului care şi-a preschimbat averea pământească în comoară cerească.

Astăzi, mai jos de chilia din munte a cuviosului Antonie se află în buna rânduială lăsată peste veacuri de Sfântul Antonie Mănăstirea Iezer, una dintre cele mai izolate sihăstrii din nordul Olteniei, în satul Cheia, judeţul Vâlcea.

ANTONIE
DE LA
IEZERUL

Formula AS - Spiritualitate - Sfântul Antonie de la Iezerul

Curtea mănăstirii, cu chiliile şi biserica

Un mare şi prea puţin cunoscut pustnic român

Dintre toţi sfinţii cei mai vestiţi ai Bisericii, Antonie e singurul numit "Cel mare". Nu a fost nici teolog, nici taumaturg, nici stâlpnic ca alţii. S-a mulţumit doar să fie mare în modestia lui pustnicească. Chiar şi acum, după 1700 de ani, Sfântul Antonie pare că acoperă zările cu statura lui uriaşă. Cuvintele abia pot să-l cuprindă. Primul în toate - şi în rugăciune, şi în călugărie - a renunţat de tânăr la întreaga lui avere şi, zidindu-se într-o grotă, a trăit singurătatea absolută, fără a vedea vreme de 30 de ani vreo faţă omenească. În pustiul Sinaiului, buzele lui nu au cunoscut decât gustul amărui al rădăcinilor şi mierea rugăciunii neîntrerupte, luptându-se cu diavolii, zi şi noapte, până în ultima clipă a vieţii, când va muri neatins de stricăciunile bătrâneţii - încă vânjos, cu părul negru şi toţi dinţii în gură. Abia împlinise 106 ani! Grabnic ajutător la vreme de necaz sau ispită grea, Antonie e fără egal.

Credincioşii îi venerează numele şi îşi pun mare nădejde în puterea lui teribilă, deşi de multe ori nu ştiu prea bine cui se roagă. Creştinismul cunoaşte doi sfinţi Antonie, şi nu o dată se întâmplă ca oamenii să-l confunde pe Antonie cel mare (fondatorul monahismului ortodox) cu Sfântul Anton de Padova, cum mai putem vedea şi astăzi, la o biserică bucureşteană, ce îi poartă numele şi hramul.

Mai există însă un al treilea Antonie, cel de la Iezerul - un sfânt român discret, aproape necunoscut. Un mare schivnic, care nu a îngăduit nici măcar să i se descopere moaştele, cerând ucenicului său, Nicolae, să nu fie vreodată mutat din

locul său de veci, aşternut în peştera ce a săpat-o singur, chiar cu mâinile lui, într-o stâncă.

Când am ajuns la Iezerul, era o zi strălucitoare şi blândă de noiembrie. Numele marelui sihastru român era scris chiar la intrare, pe o tăblie simplă de lemn, şi o dată de calendar care ne-a făcut să tresărim. Din întâmplare sau doar purtaţi de un nedesluşit îndemn mistic, ajunsesem la poalele piscului Buila, când obştea măicuţelor tocmai pregătea ziua şi sărbătoarea sfântului - 23 noiembrie.

Cei 300 de călugări ucişi la "Crucea Moşilor"

Mai întâi e nevoie să te opreşti şi să te reculegi un timp la poarta mănăstirii. Nu pricepi mai nimic din viaţa şi dârzenia cuviosului Antonie, dacă nu-i simţi şi nu-i pătrunzi locul. Privită din drum, mănăstirea Iezerul pare o scară ce duce abrupt, până spre înaltul abia întrezărit al cerului - o scară mistică şi ireală a răbdării.

Sfântul Antonie de la Iezerul

La Iezerul trebuie să urci mereu, să înaintezi pieptiş, să-ţi vezi îndărătnic de drum, lăsând în spate ultimele case din Cheia, ultimele saivane de oi, pădurea de fagi seculari şi meandrele prăpăstioase ale unui râu nervos de munte. Curtea mănăstirii, strâmtă cât o alee ce dă ocol bisericuţei ctitorite de voievodul Mircea Ciobanu, e doar un scurt popas. Până la peştera Sfântului, te mai aşteaptă un suiş de aproape un kilometru, încercându-ţi parcă tăria voinţei şi dorul de cele duhovniceşti. În trepte succesive şi obositoare, sihăstria Iezerului urca necontenit, contopindu-se cu muntele, cu desişul unei păduri fără sfârşit. Anume tocmit pentru cei care cunosc şi vor cu adevărat să ajungă la casa Sfântului, drumul e lipsit de marcaje sau alte semne de orientare. Nu e nevoie să întrebi, cerând lămuriri în plus. Maica Antonia, ghidul mănăstirii, zâmbeşte şi te îndeamnă să încerci să-ţi continui urcuşul. De rest, se ocupă Dumnezeu. El îţi arată calea, El îţi poartă paşii.

Mai mult tăcută şi cu privirea aţintită în pământ, ca nu cumva să cadă în păcatul mândriei şi al laudei de sine, maica Antonia e convinsă că nimeni nu ajunge la Iezerul de capul lui, fără îngăduinţă şi îndemn de sus. E limpede că muntele Builei are ceva aparte, ceva magic şi misterios. E o chemare adâncă şi fără contur, pe care cuviosul Antonie a simţit-o cu intensitatea unui cutremur lăuntric, atunci când, deja bătrân, la 64 de ani, a lăsat brusc viaţa şi plăcerile lumeşti, afundându-se în adâncul pădurii şi căutându-şi înfrigurat locul de pocăinţă şi rugăciune. Îl va găsi intru târziu, departe de zgomot şi lume, între ruinele năpădite de buruieni ale vechiului schit, după ce zile la rând a rătăcit

drumul şi a fost nevoie să traverseze cascadele înspumate ale pârâului Cheia, de 24 de ori!

Chilii noi

Cu munţii Lotrului în zare şi Poiana lui Stan în preajmă, cuviosul Antonie trebuie să fi fost copleşit de fericire. Muntele îi oferea darul cel mai de preţ al singurătăţii şi al liniştii. Îi oferea totul, fără să-i ceară nimic în schimb. Vorbind de vieţuirea pustnicească a sfântului, maica Antonia parcă îl şi vede - mărunţel şi puţin gârbov, iute în mişcări, cu faţa obrazului senină şi buzele asuprite de numeroase înfrânări şi postiri. Îl vede flămând şi obosit, cu ochii în lacrimi, coborând genunchii într-o rugăciune fierbinte şi prelungă, în timp ce zidurile descleiate de ploi şi pajiştea înverzită prindeau să freamăte nerăbdătoare. Toată firea Builei parcă îl aştepta. Îmbrăcat în hainele lui cernite de călugăr şi cu un engolpion alămit la gât, cuviosul privea în jur, făcând pădurea, izvoarele şi vântul să tacă pentru o clipă. La Iezerul, sosise stăpânul şi salvatorul, omul trimis de Dumnezeu să refacă din temelii corpul chiliilor şi bisericuţa cea veche. O aşteptare de 200 de ani luase sfârşit.

Mănăstirea Iezerul are mai multe începuturi şi poveşti de întemeiere. Cea mai cumplită dintre ele stă aşternută cu un scris uşor stângaci, chiar la marginea drumului, sub acoperişul unei troiţe simple, din lemn nerindeluit. E locul în care se odihnesc osemintele celor 300 de călugări hăcuiţi de ceata unui nemes ungur şi îngropaţi apoi în albia râului. Se spune că pe la 1545, voievodul Mircea Ciobanu, împreună cu doamna Chiajna, a zidit schitul, îngropând la temelia acestuia un cazan cu aur. Nimeni nu ar fi ştiut acest lucru, dacă fiica voievodului nu ar fi fugit în Transilvania şi nu s-ar fi căsătorit cu un nobil

ungur, dorind prin aceasta să se răzbune pe sora ei mai mică, ce se logodise înaintea ei. Tot ca răzbunare, fata voievodului va dezvălui secretul comorii soţului ei şi acesta, lacom din fire, trece munţii cu o ceată de slujitori, ucide călugării, în chiar ziua de hram a mănăstirii, fură aurul, dărâmă schitul şi revine cu toată comoara în ţara sa, în timp ce sătenii de la Cheia dălţuiesc trei cruci în stâncă şi numesc locul "Crucile Moşilor", spre dreapta şi neuitată pomenire.

Stropite cu sânge de martiri, pădurile şi poienile Iezerului sunt o imensă şi smerită raclă de sfinte moaşte. Nu întâmplător, mai tot timpul anului, Sfântul Antonie refuza să poarte încălţări, preumblându-se cu picioarele goale, ca nu cumva să tulbure somnul cel de veci al bătrânilor monahi ori să vatăme în vreun fel făpturile mărunte ale pământului. Apoi, pe la 80 de ani, când mănăstirea ridicată de el număra din nou sute de călugări, s-a pornit să urce în munte şi să sape o nouă bisericuţă în stâncă. Aşa cum îi poruncise Dumnezeu în vis, Cuviosul Antonie trebuia să încreştineze întreg muntele Buila, până sus, în vârf. La 80 de ani, mai avea de trăit o mică viaţă de om, o viaţă pe care nu o putea dobândi decât prin renunţare, prin sărăcia şi postul cel mai aspru. Va muri la aproape 100 de ani, ca un creştin adevărat, ca un sfânt - înconjurat cu dragoste de ucenici şi îngeri.

Biserica din munte

Drumul spre peştera Cuviosului e anevoie şi fără sfârşit. Maica Antonia se oferă să ne însoţească, arătându-ne locurile ascunse de meditaţie şi rugăciune, urmele bordeielor în care se nevoiau vechii pustnici. Cândva, tot muntele era o biserică, un imens locaş mistic, cu ziduri nevăzute şi o imensă cupolă transparentă deasupra. Sub cerul liber, sihaştrii săvârşeau neîntrerupt Liturghia cosmică.

Maica Antonia

Cu multă răbdare, nemişcaţi, în post şi tăcere absolută, aşteptau, zile şi nopţi la rând, ca Sfântul să iasă din peştera lui şi să le dea cuvânt de învăţătură. Fără îndemnul şi protecţia Sfântului, Iezerul ar fi pierit de mult. Chiar şi acum îi simţi prezenţa. Mulţi credincioşi dau mărturie că văd o lumină ireal de strălucitoare ieşind din mormântul Sfântului, iar celor care dorm noaptea prin apropiere, cuviosul Antonie li se arată în vis. Lucrarea continuă. Nimeni nu a putut trece peste cuvintele şi vrerea lui.

La 94 de ani, văzându-şi sfârşitul cu ochii minţii, l-a legat pe ucenicul său, Nicolae, ca nu cumva să-i mute trupul din locul anume săpat în stâncă chiar de el, avertizându-l cu voce tunătoare: "Ai mare grijă, dacă eu nu voi mai fi aici, nici voi nu veţi mai rămâne la Iezerul".

Degeaba au încercat unii şi alţii să-i coboare osemintele în bisericuţa mănăstirii. Mereu se întâmpla ceva - o poticnire grea sau un semn. Până şi Sfântul Calinic de la Cernica a încercat, dar nu a reuşit cu nici un chip să încalce cuvântul lui Antonie. Însoţit de obşte numeroasă de călugări, Sfântul Calinic (episcop de Argeş în acea vreme) a început să sape la mormânt. Mai avea puţin până să dezvelească osemintele, când, din senin s-a pornit un vuiet teribil şi intrarea în peşteră s-a acoperit de o uriaşă stâncă prăvălită. A fost semnul care l-a cutremurat pe Calinic. Cu adevărat s-a convins de puterea şi sfinţenia cuvio-sului.

Ca izvorul tămăduitor din preajmă, minunile lui Antonie ies la lumină necontenit. În zece ani, de când e ghid la mănăstire, maica Antonia a văzut multe din ele.

O bătrână din Piteşti şi-a recăpătat vederea, doar atingându-se de icoana Sfântului.

O altă femeie a intrat în biserică şi ridicând în braţe copilul, l-a închinat la altar şi a strigat fericită, să audă toţi credincioşii: "Acesta este darul Sfântului Antonie - dragostea şi lumina ochilor mei".

Un tânăr bolnav de epilepsie s-a vindecat la raclă, în timp ce un preot din Drăgăşani, nevolnic de piciorul drept, a urcat cu multă greutate la peşteră şi, după ce s-a rugat acolo, s-a întors acasă singur, nesprijinit de nimeni.

La vreme de cumpănă sau boală mai grea, maica Antonia, deopotrivă cu celelalte surori, merge în Poiana Sfântului, se roagă la mormânt şi ajutorul nu întârzie nici o clipă să apară.

Odată s-a întâmplat ca mănăstirea să rămână fără nici un ban, în chiar toiul lucrărilor de refacere a bisericii. Deja începuseră zilele ploioase de toamnă şi, fără acoperiş, bisericuţa risca să se ruineze cu totul. A fost de ajuns o singură rugăciune făcută de întreaga obşte la peştera sfântului, şi a doua zi, nişte negustori aromâni din Grecia au venit să ofere mănăstirii toţi banii de care era nevoie pentru reparaţii. Intrând în vorbă cu ei, maica Antonia va afla cu uimire că negustorii nu ştiau nimic despre mănăstire, că se abătuseră din drumul lor ca din întâmplare, împinşi de un îndemn nedesluşit. Erau originari din Ianina, chiar locul de naştere al Sfântului, şi el de obârşie aromână.

Cu greu găseşti un pustnic mai smerit ca Antonie de la Iezerul. Machedon venit din Grecia, a ajuns la Vâlcea, s-a căsătorit şi a trăit alături de familie până la 64 de ani. Brusc, a prins drag de singurătate, a renunţat la toate dulceţurile vieţii şi, după un scurt popas la mănăstirea Sărăcineşti, a ales pustiul muntelui, al Builei. Poate că ar fi vrut ca numele lui să dispară pentru totdeauna, lăsând drept mărturie a trecerii lui prin această lume o peşteră şi câteva oseminte.

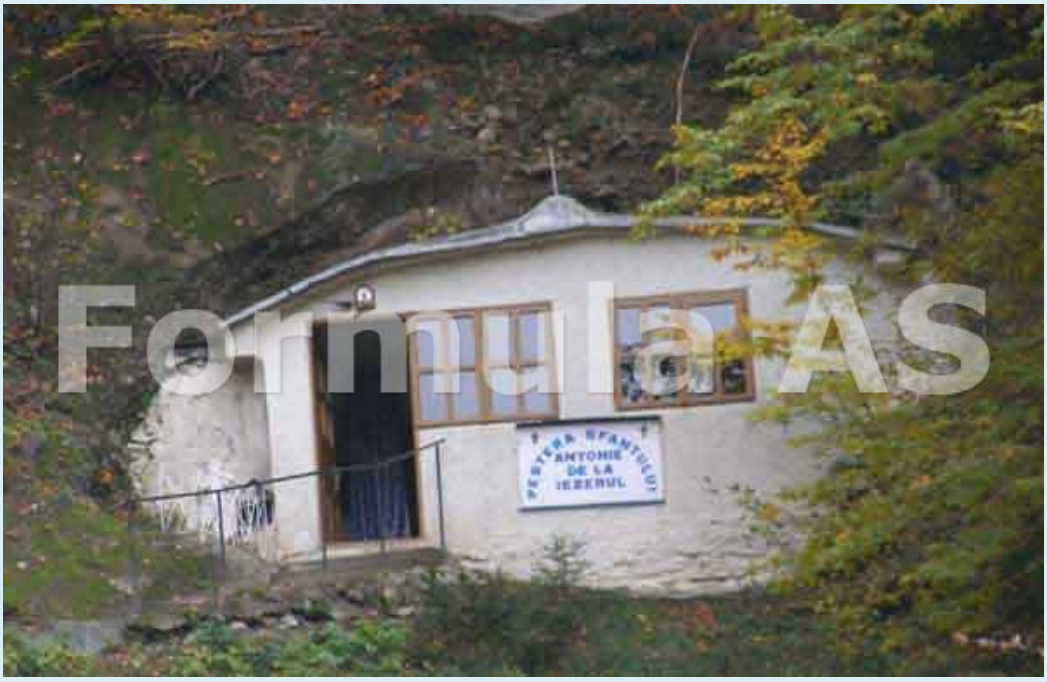

FormulaAS

Peştera Sfântului Antonie

Voia Domnului a făcut însă ca Antonie Vlahul să urmeze cumva destinul predecesorului său egiptean, Antonie cel mare. În peştera sa zidită în stâncă, se hrănea doar cu grăuntele aduse în chip minunat de păsări, alunga duhuri şi ispitiri, iar la ceasul înserat al miezonopticii, simţurile i se ascuţeau în aşa măsură, încât auzea de la zeci de kilometri până şi foşnetul stufărişului sau plescăitul peştilor din Olt.

Asemenea lui Antonie cel mare, va muri ca un bătrân frumos, la aproape 100 de ani, cu părul negru şi încă vânjos, muncind în grădina desţelenită de manurile sale.

Peştera sa nu a rămas niciodată fără căldura rugăciunii şi lumina candelei. Ultimul sihastru care s-a nevoit pe patul de granit al Sfântului a fost monahul Silvestru Stancu, care la obştescul său sfârşit, în anul 1996, a mărturisit că de multe ori auzea în chilie isonurile unui cor ce intona melodii psalmice, ce părea a se urca din schitul din vale, pierzându-se dincolo de munţii Parâng, spre înaltul nemăsurat al cerului.

Acelaşi monah mai spunea cum într-o noapte au apărut nişte sclipiri strălucitoare deasupra poeniţei din faţa peşterii şi parcă aşteptându-l, l-au condus într-un loc anume din pădure.

Aşa a descoperit schimonahul Silvestru o sfântă cruce, înaltă de un metru şi încrustată miraculos în tulpina unui copac tăiat.

Aşezată cu multă evlavie în peşteră, "Crucea din copac" stă acum sub paza Sfântului, ca o mărturie şi un îndemn de cugetare la cele veşnice. Nimeni şi nimic nu a putut să o mişte de la locul ei. Rădăcinile ei sunt prea puternice - rădăcini hrănite din lacrimile sfinţite ale lui Antonie şi din picurii de sânge vărsat cândva de cei 300 de călugări martiri, ucişi la "Crucea Moşilor".

(Extras din Formula AS - Anul 2007 - Numărul 795 - Spiritualitate - Sfântul Antonie de la Iezerul - Fotografii de Ion Longin Popescu)

Mariana Borloveanu - Cuviosul Antonie veghează sihăstria de la Iezer

Zăpezile de lângă noi ne dau întotdeauna sentimentul unei limpezimi ce vine din nebănuită lumină. La Schitul Iezer, în cea mai izolată sihăstrie de maici din Oltenia, am găsit o dalbă imensitate, care domnea peste sfinţenia locului şi o obşte vegheată de permanenta binecuvântare a cuviosului Antonie de la Iezer. O mare încărcătură spirituală are sfânt lăcaşul acesta, spiritualitate a cărei imensitate este dată de urme ale bordeielor pustnicilor care s-au nevoit în asceză şi rugăciune prin aceste binecuvântate locuri. Rugăciunea de lângă racla cu moaştele sfântului, continuată cu privegherea de la Peştera cuviosului, aduce tămăduirea celor aflaţi în suferinţă şi înălţătoare pace sufletească.

Cine a trecut pe la Râmnicu Vâlcea şi nu a ajuns la Iezer a pierdut bucuria de a se desfăta cu frumuseţile şi binefacerile locului. Şi pentru că drumul care le leagă trece prin Băile Olăneşti, este bine-venit şi un popas la izvoarele cu miraculoasele ape minerale, care au ajutat în lecuirea multor boli trupeşti ale celor suferinzi. Dar, alături de grija pe care o purtăm trupului, întotdeauna trebuie să veghem şi la tămăduirea sufletească şi-atunci continuăm drumul spre munţii sihaştrilor. Drumul forestier care urcă spre munţi începe de la satul Cheia şi, după numai câteva sute de metri, îţi dă senzaţia că ai păşit într-o lume de poveste. Rădăcinile ieşite din stâncă şi copacii care parcă stau să cadă îţi taie

respiraţia, lăsându-te uimit de sălbăticia pădurii ce străjuie drumul. Din când în când, câte o troiţă ne aminteşte că e vremea unui scurt popas, iar fiecare popas înseamnă rugăciune. Drumul devine parcă mai prietenos, iar pădurea îşi scutură crengile, lăsând lumina să curgă peste aceste locuri fascinante, pe lângă care un râu de munte îşi leagănă limpezimea printre pietrele străjuite de o dantelă de gheaţă. Aerul tare şi liniştea care-ţi înfundă urechile îţi dau senzaţia că ai desluşit, în sfârşit, taina celei mai curate singurătăţi. Ajungând la Iezer, înainte de a descoperi minunile din incinta mănăstirii, straşnicele ziduri de piatră îţi dau sentimentul unei adevărate fortăreţe.

Aurul secular a fost înlocuit cu aur din candela credinţei

O poartă masivă, din lemn, cu meşteşug sculptată, a fost primul semn că am ajuns la Schitul Iezer. Am deschis cu grijă poarta, de teamă să nu trezim acea imensitate a rugăciunii, care te întâmpină încă de la intrare. O altă revelaţie am trăit în momentul în care am zărit bisericuţa veche a schitului. Era ca şi cum o siluetă elegantă ne dădea bineţe. Şi când te gândeşti câtă vreme s-a scurs de când Radu cel Mare şi fiul său, Mircea cel Bătrân, au ctitorit acest sfânt lăcaş, iar bisericuţa a dăinuit peste timp, zveltă şi zugrăvită în alb, de o puritate care vine să întregească albul zăpezii! Înscrisurile istorice atestă faptul că vechimea acestui aşezământ monahal datează de la sfârşitul secolului al XV-lea, iar din scrierile lui Alexandru Odobescu aflăm de zăcământul de aur care exista pe atunci în aceste locuri: "Pe lângă Iezer, se zice că au fost mine de aur exploatate de saşii din Ardeal. Tradiţia spune că însuşi Mihai Vodă-Viteazul şi-a lăsat la Iezer rezerva vistierei sale, mai înainte de a pleca în războiul din Ardeal, şi că, după ce a fost ucis pe Câmpia Turzii, mănăstirea a fost devastată de năvălitori străini, care au omorât 300 de călugări ce locuiau pe atunci întrânsa şi au luat cu ei comorile ascunse de Mihai, la Iezer". Ajungând la Iezer, am trăit însă certitudinea sentimentului că bogăţia aurului secular a fost înlocuită cu aurul spiritual din candela vie a credinţei.

O fericită îngemănare între artă şi spiritualitate

În pacea adâncă ce sălăşluieşte la schit, chiliile maicilor strălucesc în marea de lumină în care razele de soare se îmbină armonios cu strălucirea zăpezii. După un scurt popas de rugăciune, am ieşit din bisericuţa veche şi nu ne mai săturam de priveliştea albă, ce ne înconjura cu mărinimie. În această lume de vis am întâlnit-o pe maica Mihaela Popa, stareţa mănăstirii, care ne-a arătat cu mare drag aşezământul monastic, dar care ne-a îngăduit să pătrundem şi-n viaţa de obşte a mănăstirii, minunându-ne de impresionantele ascultări pe care le aveau măicuţele în acea binecuvântată după-amiază. Am stat ore în şir în atelierele de ţesătorie şi pictură. Culorile naturale ale covoarelor olteneşti fac din aceste ţesături o adevărată operă de artă. Această fericită îngemănare între artă şi

spiritualitate îţi dă senzaţia că frumosul s-a născut aici, în sacralitatea Schitului Iezer. Maica Ecaterina picta o icoană a Maicii Domnului, iar maica Nectaria desăvârşea o reprezentare a cuviosului Antonie de la Iezer. Aceste icoane pictate în post şi rugăciune vor fi de mare preţ în casele creştinilor. M-a fascinat dăruirea cu care măicuţele pictau acele icoane şi mi-am amintit ce mare dreptate avea maica Marina de la Nürnberg când îmi spunea: "Adevăraţii iconari nu reprezintă realitatea exterioară, ci pe cea spirituală, care este adevărul prin excelenţă". După ce ne-am limpezit privirea în faţa minunăţiilor făurite cu migală de măicuţe, ne-am oprit în cerdacul chiliilor. De acolo de sus, priveliştea curţii paradiziace îţi dă senzaţia că nu se mai termină. Curtea aceea extrem de mică pare acum o imensitate, accentuată de albul pur al zăpezii.

Rugăciunea la racla sfântului aduce tămăduire

Când am intrat în noul sfânt lăcaş al schitului, maicile începuseră pregătirile pentru Utrenie. Biserica nouă a mănăstirii este oarecum diferită, fiind de fapt o prelungire a corpului de chilii din partea stângă. Spre deosebire de bisericuţa veche, cea nouă se conturează într-o lumină aparte. Nu are turlă, iar intrarea în biserică se face printr-o uşă laterală, în timp ce pereţii exteriori sunt prevăzuţi cu un brâu median. Dincolo de aceste particularităţi, abia după intrarea în biserică trăieşti adevărata revelaţie. În lumina difuză dinaintea slujbei, am încremenit în faţa baldachinului pe care se află racla cu moaştele cuviosului Antonie de la Iezer. Am simţit atunci o eliberare de toate cele lumeşti şi o limpezime a firii, care îţi dă senzaţia că plutești, într-o lume a rugăciunii, încununată cu o pace sufletească de nedescris. Lângă moaştele sfântului, toate relele lumii rămân uitate, undeva departe, iar harul care se coboară peste cel îngenuncheat lângă raclă este aducător de sănătate, în acelaşi timp sporind nădejdea şi dorinţa de mântuire. Mare evlavie au la acest cuvios creştinii de pe toate meleagurile şi-n preajma Sfântului Antonie Sihastrul, cum îl numesc oamenii locului, toate nevoinţele îşi găsesc împlinire. Oameni în grele suferinţe şi-au găsit vindecarea, după rugăciunea lângă sfintele moaşte şi asta pentru că, aşa cum ne-a mărturisit părintele Vartolomeu Androni, exarhul acestor sfinte mănăstiri: "Pentru nevoinţa Sfântului cuvios Antonie, pentru posturile, privegherile, rugăciunile şi multele sale osteneli, el a primit de la Dumnezeu darul mai-înainte-vederii şi al tămăduirii".

Cu priveghere şi rugăciune, cuviosul Antonie a sfinţit Iezerul

Cu o privire caldă şi o limpezime a minţii cum rar mi-a fost dat să întâlnesc, stavrofora Mihaela ne-a făcut inedite confesiuni legate de calea trecerii Sfântului Antonie prin aceste binecuvântate locuri, unde de sute de ani s-au nevoit călugării însetaţi de schimnicie. "Este impresionant ca un om care până la vârsta de 64 de ani a trăit în lume, alături de familie, să găsească cu atâta

uşurinţă calea spre mântuire. Acel machedon înstărit, ajuns pe aceste meleaguri după ce o vreme s-a ocupat cu negustoria în Grecia, într-o bună zi a renunţat la cele lumeşti şi s-a retras să mediteze la Mănăstirea Sărăcineşti. Avea să fie însă doar un scurt popas. Într-o dimineaţă, după slujba Ceasurilor, a plecat fără să spună un cuvânt. Târziu s-a aflat că şi-a găsit liniştea în pustiul din pădurile Builei, fiind tuns în monahism la Schitul Iezer. Aici a trăit în nevoinţă şi permanentă rugăciune, uitând pentru totdeauna desfătările vieţii lumeşti. Şi-a făurit propriul lăcaş de rugăciune, astfel încât timp de trei ani de zile a săpat singur un mic paraclis în stâncă. Ziua lucra, iar noaptea priveghea şi se ruga, făcând sute de metanii şi plângându-şi păcatele, apropiindu-se din ce în ce mai mult de bucuriile nemuritoare ale Veşniciei. După ce micul paraclis a fost sfinţit, de sărbători mai venea câte un ieromonah de la schit şi săvârşea Sfânta Liturghie. În tot acest timp, sfântul s-a hrănit numai cu grăunţe aduse de păsări şi cu lăstari din pădure. Doar permanenta rugăciune îi dădea puterea de a se lupta cu neputinţele firii, în neîncetata luptă cu duhurile rele, pentru că nebănuit de grele sunt ispitele celor care aleg pustnicia. Multă lume îl căuta pentru puterea de tămăduire sufletească şi trupească şi schimnici din tot muntele Builei veneau să-i ceară sfaturi. La 92 de ani a trecul la Domnul, după 28 de ani de sihăstrie şi desăvârşită asceză. Multe lacrimi au curs pentru cuviosul iubitor de Dumnezeu şi pustnicească rugăciune. Noi niciodată nu vorbim despre cuviosul Antonie la timpul trecut, pentru că el a rămas aici, în lăcaşul pe care l-a sfinţit, iar harul lui ne ajută şi ne întăreşte în rugăciune".

Urme ale bordeielor de sihaştri sporesc rugăciunea

Chilia din peşteră a Sfântului cuvios Antonie s-a transformat în loc de pelerinaj, meditaţie şi închinăciune. Maica Antonia, care cunoaşte Iezerul ca pe propria sa fiinţă, ne-a povestit multe despre peştera sfântului, dar şi despre lumina nescrisă care coboară peste aceste locuri. Şi mai are maica un crez, pe care şi l-a asumat după ani şi ani de convieţuire în această sihăstrie. Ea spune: "Nimeni nu ajunge la Schitul Iezer şi la Peştera cuviosului Antonie fără îngăduinţa Bunului Dumnezeu. Mulţi au pornit înspre schit, dar foşnetul pădurii le-a dat fiori, iar vuietul vântului i-a întors din drum. Aici ajunge doar cel căruia îi este rânduit să ajungă. Nimic nu este la întâmplare, ci doar după voia Domnului, nu oricui îi este îngăduit să ajungă în acest loc de plângere a păcatelor şi de permanentă închinăciune. Vedeţi urmele acelea de bordeie din pământ sau din stâncă, de sute de ani? Pe aici s-au nevoit cei mai râvnitori sihaştri. Acesta este misterul locului: tot muntele Builei era ca o adevărată biserică, un imens lăcaş de-nchinăciune. Ultimul călugăr care s-a nevoit în Peştera Sfântului a fost monahul Silvestru Stancu. El povestea adesea cum în toiul nopţii era vrăjit de frumuseţea psalmilor, pe care un cor nevăzut îi cobora peste sfinţenia locului". Şi astăzi puterea rugăciunii este nespus de mare la peştera sfântului. Iarna este mai greu de ajuns, dar de primăvara şi până toamna târziu vin pelerini de pretutindeni şi

rămân chiar şi peste noapte aici, pentru rugăciuni şi pentru priveghere, închinându-se în Peştera cuviosului Antonie pentru a primi binecuvântarea şi ajutorul sfântului.

Bucureştiul a primit moaştele Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii. PS Timotei: A fost sihastru, dar și filantrop

Ștefana Totorcea
23.11.2020

Un fragment din moaștele Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii a ajuns luni la singura parohie din Capitală care îl are ca ocrotitor. A fost un mare nevoitor, dar și un mare filantrop, care a rectitorit biserica de la Iezeru Vâlcii folosind inclusiv avutul personal, a spus Preasfinţitul părinte Timotei prahoveanul.

Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor a oficiat luni Sfânta Liturghie și slujba de sfințire a raclei care va adăposti un fragment din moaștele sfântului. Acesta a fost oferit parohiei bucureștene prin amabilitatea părintelui arhiepiscop Varsanufie al Râmnicului.

Evenimentul a avut loc la împlinirea a 300 de ani de la mutarea la Domnul a sfântului.

„Nu poate fi uitat chipul lui în rândul marilor nevoitori al sihaştrilor din Munții Vâlcii, dar în același timp chipul lui se regăsește și între marii filantropi ai Bisericii și ai țării”, a spus Preasfinţitul părinte Timotei.

„Ce mare lucru ca în timpul vieții să zidești o biserică, să repari alta, să-ți înveșnicești numele ca, după trecerea ta, făcând un astfel de lucru, să fii pomenit!”, a subliniat ierarhul. *„De aceea, Biserica îi pomenește pe toți cei care în diferite locuri ale țării au lăsat prin testament ceea ce au avut Bisericii, școlilor, așezămintelor de binefacere.”*

„Aceasta arată dragostea unora față de ceea ce este cu adevărat important în viața societății. Orice faptă bună îndreptată către Biserică, către instituțiile care au grijă de copii, de oamenii bolnavi, de oameni aflați în suferință și singuri reprezintă de fapt o faptă îndreptată către Mântuitorul Iisus Hristos, care suferă împreună cu cei care plâng și care sunt întristați până la sfârșitul veacurilor”, a mai afirmat episcopul vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Un negustor devenit ctitor și sihastru

Ierarhul a subliniat virtuțile deosebite ale sfântului, cunoscut în special pentru darul lacrimilor la rugăciune.

În viața de mirean, acesta a fost negustor, *„ceea ce ne arată că mântuirea poate fi dobândită în felurite moduri, nu doar de către cei care trăiesc în mănăstiri, nu doar cei care trăiesc în peșteri în crăpăturile pământului”,* a adăugat el.

„Adeseori întâlnim oameni aleși în mijlocul cetății, în aglomerările întâlnite astăzi și altădată, în orașe cunoscute, unde oamenii L-au căutat cu intensitate pe Dumnezeu și L-au găsit prin fapta lor cea bună”, a precizat episcopul vicar.

El i-a felicitat, în numele părintelui patriarh Daniel, pe părintele paroh Nicolae Gavrilă și pe părintele Florin Nectarie Busuioc, protoiereul Sectorului 3 al Capitalei, pentru inițiativa de a aduce fragmentul din moaștele sfântului la parohia Sfântul Antonie - Titan.

„Această dragoste față de moaștele sfinților ne aduce aminte de Înviere, de Învierea Mântuitorului Hristos și de propria noastră înviere”, a mai spus părintele episcop vicar.

„De asemenea, ne învață că cei care au fost vase plăcute ale Duhului Sfânt în timpul vieții rămân și după moarte, iar rugăciunea, lucrarea lor rămâne model pentru oamenii tuturor vremurilor, mai ales în astfel de vremuri grele cum sunt cele pe care le traversăm noi”, a încheiat el.

Piatra de temelie a Bisericii Sfântul Antonie - Titan a fost pusă în 1997. Biserica a fost târnosită în 2004 de vrednicul de pomenire părinte patriarh Teoctist.

În 2008, biserica a primit, la recomandarea părintelui patriarh Daniel, al doilea hram - Sfântul cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcii, contemporan cu domnitorul Matei Basarab și Sfântul martir Constantin Brâncoveanu.

Vezi și: Foto | Hramul Parohiei Sfântul Antonie Titan - 2020:
https://basilica.ro/foto-hramul-parohiei-sf-antonie-titan-2020/

BASILICA.RO

BASILICA.RO

BASILICA.RO

BASILICATA2.RO

BASILICA.RO

Ioan Aldea - Lumea credinţei - Călător cu Sfântul Antonie de la Iezer

Pe Valea Cheii din judeţul Vâlcea paşii mă poartă deseori spre Mânăstirea Iezer, un loc de odihnă duhovnicească.

Din Râmnicu Vâlcea se merge spre Băile Olăneşti, iar cu puţin timp înainte de acestea se merge la stânga, pe o vale încântătoare. După ce microbuzul opreşte la capătul satului Cheia, mai sunt de mers vreo trei kilometri până la Iezer. Drumul din sat până la mânăstire şerpuieşte de-a lungul unei văi răcoroase, iar păsăretul te insoţeşte la fiecare pas. Călătorie care, cu ocazia hramului Mânăstirii Iezer, sărbătorit de ziua Sfântului Antonie de la Iezer, în data de 23 noiembrie, este de un colorit aparte. Fagii şi stejarii îşi pleacă coroanele înroşite spre pământ, grăbindu-se spre iernare…

Nu rar m-am întâlnit pe cale fie cu călugării de la Mânăstirea Pătrunsa, o aşezare pe care am simţit-o atonită de când am mers prima dată acolo, acum mai bine de vreo cincisprezece ani, fie de la Schitul Pahomie, o oază duhovnicească cu 8-9 vieţuitori, fie maici de la izolatul Schit Bradu, situat pe un platou sub munţii care străjuiesc Băile Olăneşti, sau de la Mânăstirea Iezer, unde a poposit Sfântul Antonie pentu aproape jumătate de viaţă ascetică.

După ce trec pe lângă troiţele ridicate fie de oameni ai locului, fie de credincioşi veniţi mai de departe, unii chiar din Turnu-Severin sau din Bucureşti, mă opresc deseori la izvorul Sfântului Antonie. Un izvor minunat, care curge din apropierea peşterii pe care singur şi-a săpat-o în stâncă sfântul şi care a fost adus

de către maici direct la marginea drumului. Apa izvorului este aproape dulce la gust, are un pH ridicat şi este de o puritate pe care chiar şi analizele de laborator au arătat-o în cel mai limpede mod. Am văzut credincioşi oprindu-se şi luând cu ei licoarea minunată, iar de la o vreme îmi umplu şi eu portbagajul cu multe, foarte multe sticle. Astfel ca să am ce bea până la următoarea vizită pe la mânăstirile de pe Valea Cheii, pentru că în intervalul de câteva luni câte trec până la următoarea călătorie apa îmi ajunge pentru toate activităţile casnice, inclusiv gătitul. Păstrez aşa gustul Sfântului Antonie, care îmi înmiresmează la propriu viaţa. Şi astfel este cu mine în fiecare zi… prin apa de la izvorul minunat care i-a ostoit şi lui setea în timpul vieţii.

La Mânăstirea Iezer, în biserica cea nouă, se află moaştele Sfântului Antonie, cuviosul care, ajuns la "pensie", şi-a schimbat la 180 de grade viaţa. Negustor machedon, probabil din tată în fiu, după ce a trecut de 60 de ani şi-a încheiat afacerile cu partenerii şi s-a retras pentru a-şi încheia afacerile şi cu Dumnezeu. Nu a primit binecuvântare de la mai marii locului pentru a se duce la Muntele Athos, astfel că şi-a făcut el un Athos pe Valea Cheii. Aici şi-a săpat în stâncă, într-o poieniţă aflată la vreo zece minute de Mânăstirea Iezer, o bisericuţă şi o chilie, unde a locuit până la moarte. În locul unei vieţi de pensionar aşezat la casa lui, a ales odihna activă, în slujba lui Dumnezeu. Şi a trăit în peştera săpată într-un material moale, o gresie, mai bine de treizeci de ani. Ne gândim că programul de rugăciune era cel athonit şi-l vedem cu ochii minţii cum sub cerul înstelat, la poalele munţilor Buila, aducea slavă şi mulţumire lui Dumnezeu.

Pacea pe care a lăsat-o Sfântul Antonie ne adună şi pe noi, călătorii din lumea aceasta, să-I vizităm şi să ne închinăm la sfintele moaşte care se păstrează în biserică. Iar de hramul Mânăstirii Iezer să ne adunăm cu mic, cu mare, şi chiar dacă uneori vântul rece de noiembrie ne mai înfioară, să nu pierdem ocazia să ne sfinţim prin închinarea la sfântul care este un model de vieţuire pentru noi.

În obştea de la Mânăstirea Iezer am fost bine primiţi întotdeauna, chiar dacă uneori copiii noştri zburdalnici au mai întrecut măsura gălăgiei admise! Cu toată strâmtoarea locului pentru pelerini - arhondaricul este în lucru -, am simţit bucuria maicilor când mergem acolo. Îmi aduc aminte cu ce drag copiii noştri le-au cântat colindele învăţate la Corul Splendidus anul trecut! Şi ce s-a mai bucurat maica stareţă Mihaela când copiii i-au făcut cadou albumul Iconarul!

În obştea de la Iezer sunt câteva maici care pictează icoane şi îmi doresc ca micro-şcoala de pictură de acolo să se dezvolte şi să ne înfrumuseţeze mai departe casele. Şi - de ce nu? – să-i înveţe şi pe copii să continue acest meşteşug fascinant.

Vreau să îl amintesc aici pe părintele Siluan, duhovnicul mânăstirii, care cu timp şi fără timp ne-a cercetat de câte ori am ajuns prin locurile acestea retrase. Nu de puţine ori ne-am împrietenit cu alţi credincioşi, aşteptându-l la chilia dumnealui, fie la Mânăstirea Pătrunsa, unde şi-a început slujirea, fie la Schitul Pahomie, şi acum la Sfânta Mânăstire Iezer.

Anul acesta, de hramul care se apropie, slujba de pomenire a Sfântului Antonie se înmiresmează cu sunete şi cu graiuri noi, pentru că Sabin, protopsaltul de la Biserica Sfântului Grigorie Palama din Bucureşti, a alcătuit un canon al Sfântului Antonie pe care îl va cânta împreună cu corul de maici pentru prima dată. Să ne ajute Dumnezeu să nu lipsim de la această bucurie în Duh care este prăznuirea la Mânăstirea Iezer a Sfântului Antonie!

(Lumea credinţei nr. 11 (112), noiembrie 2012 - Cuprins: Apa vieţii)

Schitul Iezer - Vâlcea

Schitul Sfântul Antonie de la Iezerul Vâlcea

Schitul Iezer se află pe teritoriul satului Cheia, oraşul Olăneşti, judeţul Râmnicu Vâlcea. Aşezământul monahal de la Iezer stă în strânsă legătură cu viaţa Sfântului Antonie de la Iezeru Vâlcea, care a sihăstrit pe aceste meleaguri, într-o peşteră ascunsă.

Schitul Iezer din Vâlcea este una dintre cele mai izolate sihăstrii din nordul Olteniei, situată în muntele Cheia din judeţul Vâlcea. Sfântul schimonah Antonie de la Iezeru, trăitor în primele decenii ale secolului al XVIII-lea, o personalitate marcantă a vieţii monahale din zonă, a fost canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în iunie 1992.

Sfântul cuvios Antonie de la Iezeru Vâlcea se prăznuieşte în fiecare an, la data de 23 noiembrie. Sfintele sale Moaşte se află păstrate, cu mare evlavie, în paraclisul cel nou al schitului - aflat în stânga bisericii, în corpul de chilii.

În apropierea actualului schit a existat un schit mai vechi din lemn, atestat documentar încă din anii 1495-1501, în vremea lui Radu cel Mare, care a acordat schitului unele venituri. Schitul actual a fost ctitorit de Mircea Ciobanul şi de soţia sa, Doamna Chiajna, între anii 1552-1553, lucrările însă au fost terminate în anii 1567-1568, după moartea ctitorului.

În decursul vremurilor, schitul iniţial s-a degradat. Ieromonahul Chiriac Râmniceanu istoriseşte următoarele, auzite în 1806, din gura bătrânului Ştefan Ieromonahul, stareţul schitului: "Fiindcă acelaşi domn, mai sus pomenit, Mircea având două fete şi măritând-o pe cea mai mică înaintea celei mari, s-a scârbit

cea mai mare fată şi fugind de la tatăl său Mircea Vodă, în ţara ungurească, a luat în căsătorie pe un ungur - Nemes - mare păgân.

Mai ştia fata că tatăl său, Mircea Vodă, făcuse această mănăstire înzestrând-o cu moşii şi alte ce au trebuit, încă şi un cazan cu bani puse în zidul Mănăstirii Iezerul, ca pentru când se va întâmpla de se strica mănăstirea, găsindu-se să se facă la loc. Aşa că, necăjită fiind pe tatăl său, a spus de cea mănăstire soţului său, unde a îngropat şi banii, iar acela pornindu-se de acolo ca un tiran, venind peste munţii Nemţeşti şi sosind la acel loc pustiu, pe părinţii călugări şi pe cine au găsit i-au tăiat în bucăţi şi mănăstirea au surpat-o toată la pământ, căutând şi acei bani şi găsindu-i i-au luat şi a plecat în ţara lui."

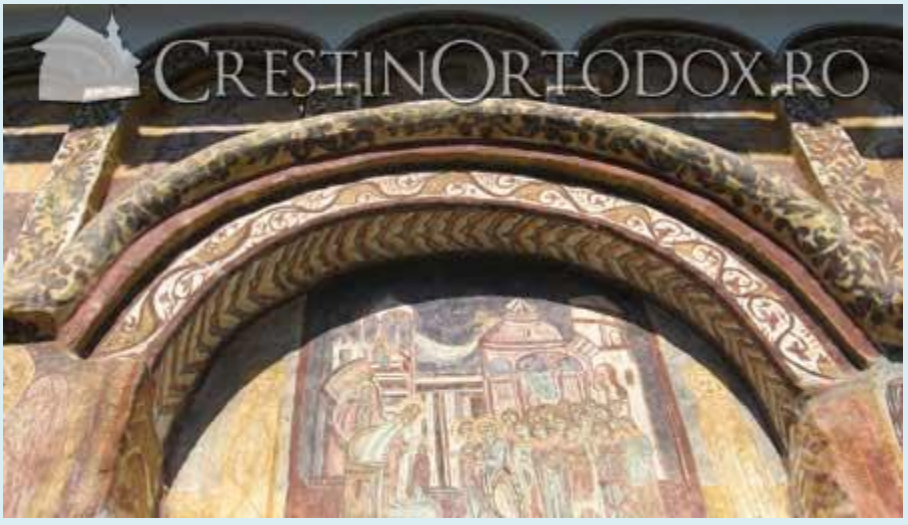

"Pe lângă Iezer, se zice, că au fost mine de aur exploatate de saşii din Ardeal. Tradiţia spune, că însuşi Mihai Vodă - Viteazul şi-a lăsat la Iezer rezerva

vistierei sale, mai înainte de a pleca în războiul din Ardeal, şi că după ce a fost ucis pe Câmpia Turzii, mănăstirea a fost devastată de năvălitori străini, care au omorât 300 de călugări ce locuiau pe atunci într-însa şi au luat cu ei comorile ascunse de Mihai, la Iezer." (Alexandru Odobescu)

Ajungând metoc al Episcopiei Râmnicului, episcopul Ilarion, ajutat de schimonahul Antonie, a reclădit schitul în anul 1714, după cum spune şi inscripţia de pe peretele bisericii: "Această Sfântă Biserică unde se prăznuieşte Vovidenia făcutu-o dintru întaiu răposatul Mircea Voievod cu Doamna Chiajna la 1553 şi prin trecerea vremurilor din necăutare s-au surpat, iar mai pe urmă s-a făcut de iubitorul de Dumnezeu, Chir Ilarion Episcop, ajutând şi Antonie schimonahul, iar acum, în zilele lui Damaschin, Episcop al Râmnicului, s-au zugrăvit şi s-au înfrumuseţat de smeritul între Ieromonahi Chir Nicolae, Sin Nicoli ot Teiuş meseta Mart din 9 leat 7222 (1714)."

După refacerea schitului, aici s-a adăpostit o mare obşte monahală, cu peste trei sute de călugări. O parte din aceştia trăiau viaţa de obşte în mănăstire, iar alţii au luat calea sihăstriei prin peşteri sau chilii retrase, venind doar duminica şi în sărbători să asiste la slujbele săvârşite în sfânta biserică din schit. Un rol important în refacerea Schitului Iezer l-a avut Sfântul Cuvios Antonie de la Iezer, care a donat toate economiile sale şi a muncit pentru zidirea chiliilor.

Între anii 1909-1912, ctitoria aflându-se "în sărăcie de istov", Iosil Lascu Protosinghelul, pe vremea lui Ghenadie episcopul, zugrăveşte în întregime altarul, înalţă clopotniţa, unde aşează două clopote, repară chiliile, făcând şi alte îmbunătăţiri gospodăreşti.

Schitul Iezer a mai fost restaurat şi între anii 1865-1890, când s-au reparat şi chiliile şi s-a zidit clopotniţa, precum şi în anul 1970, de către Episcopia Râmnicului şi Argeşului, care a făcut mai multe îmbunătăţiri de ordin gospodăresc. În anul 1994, aşezământul monahal de la Iezeru Vâlcea nu era încă electrificat.

Viaţa monahală la Iezeru Vâlcea a fost dusă de călugări până în anul 1946. Mai apoi însă, între anii 1946-1960, locaşul de rugăciune a fost ocupat de maici, care au părăsit schitul obligate de decretul din 1959 dat de Gheorghe Gheorghiu-Dej. Abia după evenimentele din anul 1989 au revenit şi maicile, acum viaţa monahală desfăşurându-se normal.

Măicuţele au construit o nouă biserică, mai mare, mai încăpătoare. Biserica cea nouă, zidită ca paraclis, se află în partea stângă a bisericuţei centrale, încadrată în corpul de chilii. De asemenea ele se străduiesc să renoveze mica şi străveschea bisericuţă cu picturi din secolul al XVII-lea.

Schitul Iezer Vâlcea - arhitectură şi podoabe

Schitul Iezer are trei clădiri din zid, etajate, cu cerdac din lemn. Curtea interioară a schitului, de mici dimensiuni, este înconjurată cu zid de piatră. Biserica mănăstirii, purtând hramul "Intrarea în Biserică a Maicii Domnului", sărbătorit în fiecare an la data de 21 noiembrie, este îngrijită de o obşte de maici nevoitoare.

Biserica are formă de navă, cu proscomidie, naos cu două ferestre, cu o uşă laterală la nord şi cu prestol în fereastră. Biserica schitului este asemănătoare celei de la Schitul Jgheaburi, doar că aici lipseşte pridvorul. Catapeteasma bisericuţei este din zid, iar naosul este despărţit de pronaos printr-un perete, care are o deschidere pe mijloc cât o uşă.

Biserica este acoperită cu tablă. Biserica nu are turlă, iar pereţii exteriori au un brâu median. Nişele cu icoane pictate împodobesc doar faţada pronaosului. Clopotniţa este din zid şi are o chilie în interiorul ei.

Pictura în frescă a bisericii a fost făcută de Ieromonahul Nicolae, dar în ceea ce priveşte data realizării acesteia, în cazul în care construcţia a fost făcută în anul 1714 de Episcopul Ilarion, nu putea să fie pictată tot în anul 1714 - la acea dată Episcop fiind Damaschin; este posibil să fie o greşeală, iar pictura să fi fost făcută mai târziu, poate prin anul 1720.

Pictura generală a fost terminată în anul 1720 de ieromonarhul Nicolae - sau Nicoliot Teiuş - pe timpul Episcopului Damaschin al Râmnicului. Restaurată între anii 1865-1870 de Ieromonahul Dositei din Cheia, în anul 1881 din porunca Stareţului Nicandru, i se zugrăveşte din nou tinda, o parte din altar şi se scrie pisania, pictor fiind Moise Zugravul.

O nouă pisanie de pe zidul bisericuţei spune următoarele: "Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului şi cu plinirea Sfântului Duh s-a restaurat pictura Bisericii sfântului Schit Iezer, cu hramul Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, între anii 2003-2004, prin contribuţia Sfintei Episcopii a Râmnicului, în timpul arhipăstoririi P.S. episcop Gherasim."

Schitul Iezer - martiriul şi Crucea Moşilor

Crucile Moşilor este un loc cinstit de creştini. Când mănăstirea a fost prădată, cei peste 300 de călugări bătrâni au apărat Sfântul Lăcaş cu preţul vieţii lor, sfârşiind ca adevăraţi martiri. Ei au fost decapitaţi, iar mănăstirea a fost dărâmată.

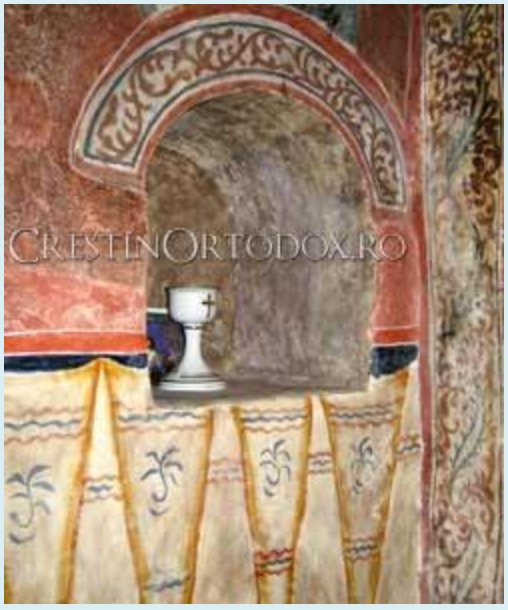

Moşii martiri au fost descoperiţi mai târziu de sătenii din Cheia, care i-au îngropat în trei gropi comune de la poalele stâncilor. Sătenii au gravat în stâncă trei cruci pentru a însemna creştineşte mormântul bătrânilor călugări. Pe şosea, în dreptul Crucilor Moşilor, astăzi străjuieşte Sfânta Troiţă ridicată prin grija măicuţelor şi a bunilor credincioşi.

De-a lungul anilor, pe serpentinele şoselei ce duce la Iezer au avut loc multe accidente în care oamenii şi maşini au căzut în prăpastie: maşinile s-au făcut praf, dar oamenii au ieşit întregi din maşini, ca şi cum Moşii de la Iezer, ce se odihnesc în râpă, au întins mâinile lor pentru a proteja oamenii.

Sfântul cuvios Antonie de la Iezeru Vâlcea - viaţă şi nevoinţele

Sfântul cuvios Antonie de la Iezer vine în Ţara Românească în anul 1648 şi se stabileşte la Râmnicu Vâlcea, ocupându-se de comerţ. Ajuns la vârsta de 64 de ani, binecuvântatul Antonie s-a hotărât să aleagă calea monahală, spre liniştire şi petrecere în rugăciune. Astfel, el renunţă să meargă la Sfântul Munte, precum vroia iniţial, la îndemnul episcopului Ilarion, alege Schitul de la Iezer - Vâlcea.

Sfântul cuvios Antonie are un rol important în refacerea Schitului Iezer, donând toate bunurile sale şi muncind nemijlocit la zidirea chiliilor. Acestea se păstrează şi astăzi în partea de apus a bisericii.

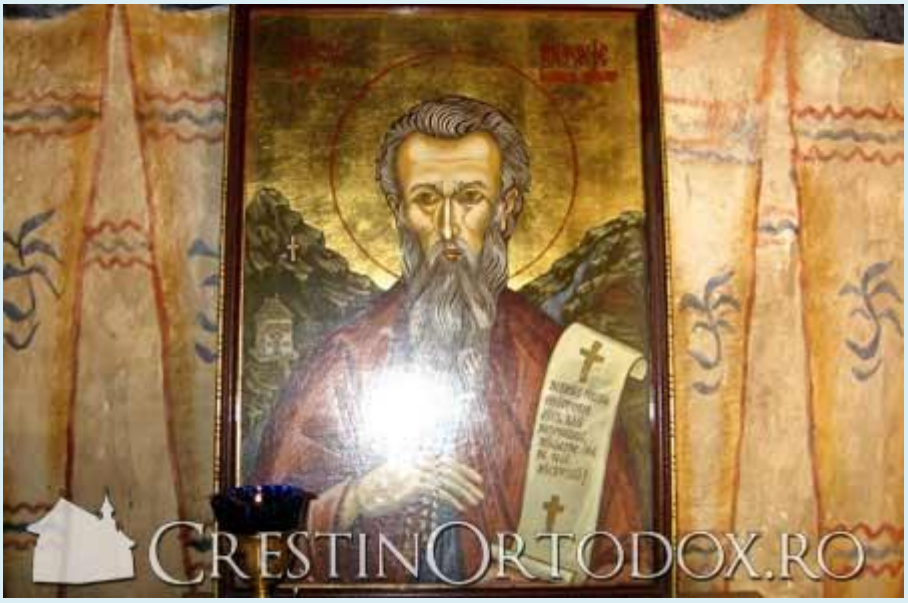

Dornic de o viaţă de pustnic, cuviosul Antonie a găsit în munte o peşteră unde a stat câteva zile în rugăciune. În acest timp i-a apărut un înger ce l-a îndemnat să sape o biserică în stâncă. Astfel, timp de trei ani, cuviosul Antonie a dălţuit în stâncă sfânta biserică, la aproximativ 600 de metri spre răsărit de Schitul Iezer, într-o poieniţă ascunsă în pădurea ce acoperă muntele, împlinind astfel porunca divină. Tot aici el şi-a construit chilia în piatra stâncii, iar apoi şi-a găsit odihna veşnică în locul pregătit lângă peşteră, la 23 noiembrie 1720, având vârsta de 92 ani.

Sfântul cuvios Antonie de la Iezeru Vâlcea se prăznuieşte în fiecare an, la data de 23 noiembrie. Sfintele sale moaşte se află păstrate, cu mare evlavie, în paraclisul cel nou al schitului - aflat în stânga bisericii, în corpul de chilii.

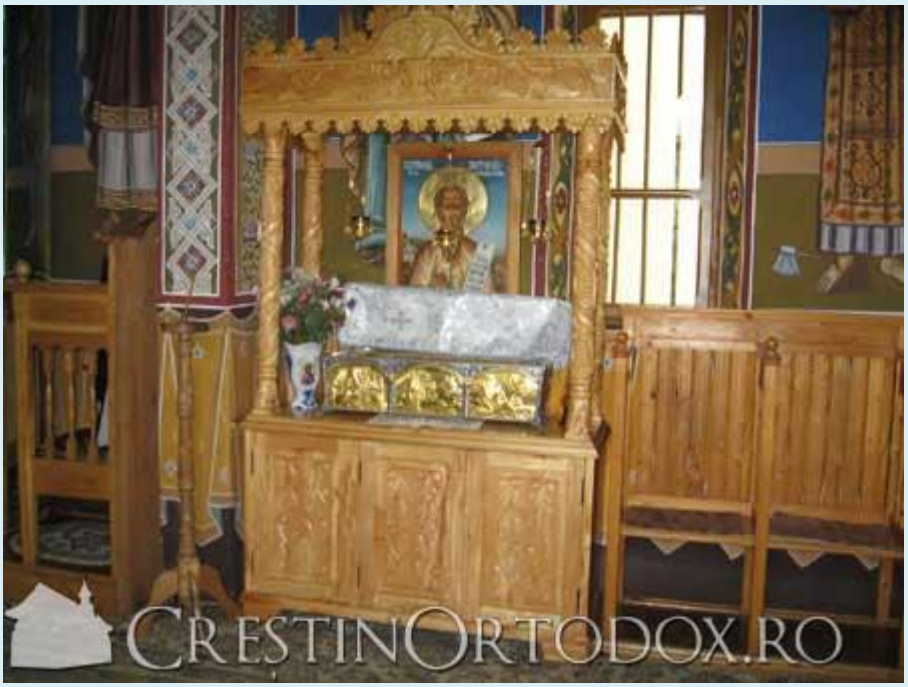

Schitul Iezer Vâlcea - localizare şi căi de acces

Schitul Iezer se află la o distanţă de 5 kilometri nord de satul Cheia şi la aproximativ 13 kilometri de şoseaua Râmnicu Vâlcea - Băile Olăneşti. Schitul este situat la nord de satul Cheia, pe valea cu acelaşi nume, în apropiere de oraşul Băile Olăneşti. Din oraşul Râmnicu Vâlcea şi până în satul Cheia se poate lua autobuzul ce face curse regulate pe această rută.

Pelerinii ce vin de la Schitul Jgheaburi coboară în satul Cucova, aflat la o distanţă de 5 kilometri, de unde iau autobuzul până la Păuşeşti şi de aici iau un alt autobuz până în Cheia. Din satul Cheia şi până în pragul Schitului Iezer, pe un drum forestier carosabil, se face mai puţin de o oră mers pe jos.

Schitul Iezerul

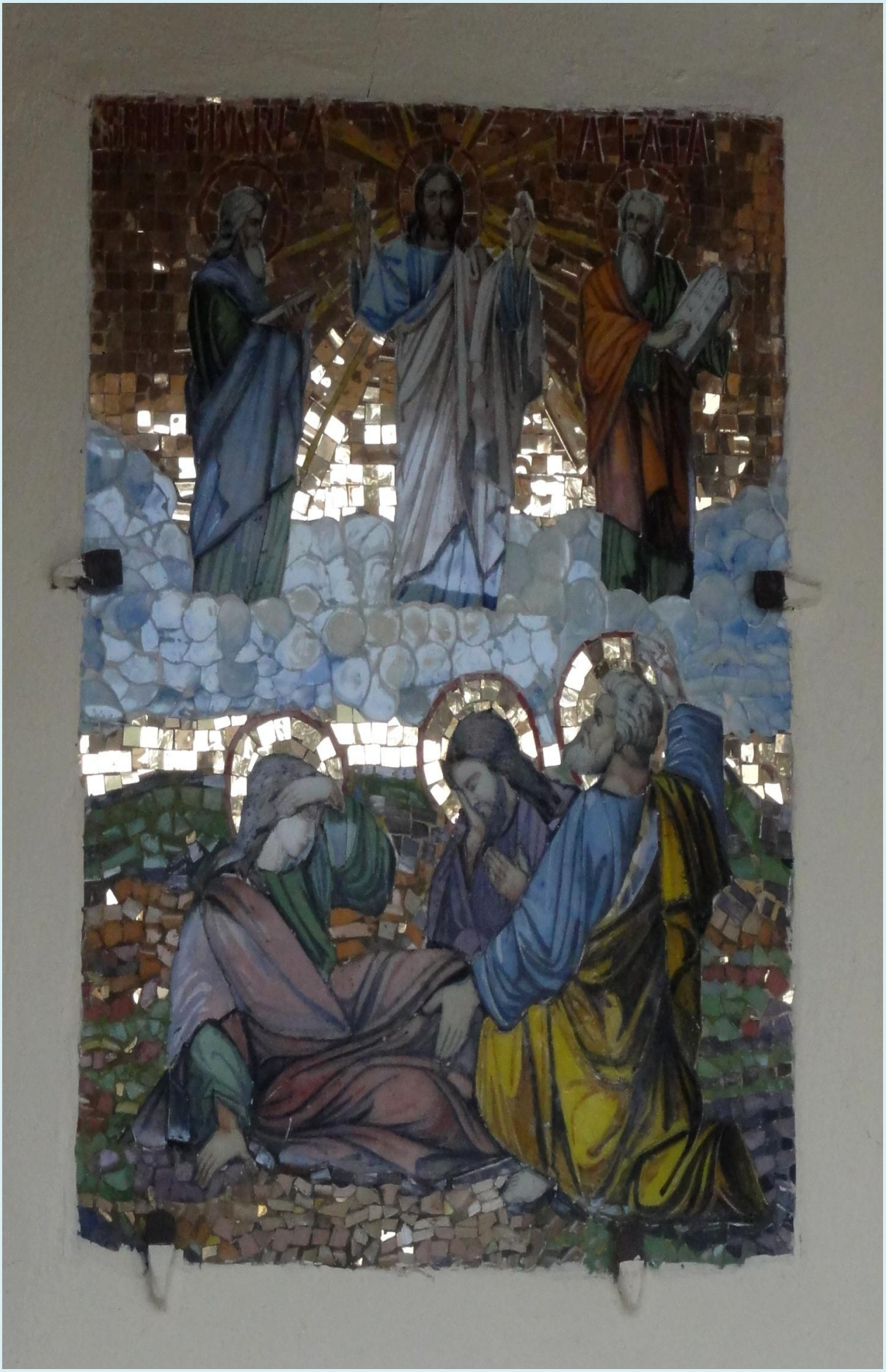

ΙΣ. ΧΣ.
ΙΣ.
BUNA-
VESTIRE

IIC.
XC.
„EU SUNT
LUMINA LU-
MII. CEL CE-
MI URMEAZĂ
MIE, NU VA
UMBLA INTRU
ÎNTUNERIC
CI VA AVEA LU-
MINĂ." IOAN
„EU SUNT
CALEA, ADEVĂ-
RUL ȘI VIAȚA.
IOAN XIV-6.
VENIȚI LA MINE
TOȚI CEI OSTE-
NIȚI ȘI ÎMPO-
VĂRAȚI SI VĂ VOI
ODIHNI PRE VOI.

SF. ARH. MIHAIL

Sf. CUV.
SAVA. cel sf.
1881

Izvorul tămăduitor al Sfântului cuvios Antonie de la Iezeru

TRECĂTORULE OSTENIT AJUNS PÂNĂ AICI, FĂ
UN POPAS; ROAGĂ-TE ȘI BEA DIN ACEST IZVOR
AL SFÂNTULUI ANTONIE DE LA IEZER, SPRE A
CĂPĂTA AJUTOR DE SUS ȘI A-ȚI TĂMĂDUI RĂNILE
SUFLETULUI ȘI ALE TRUPULUI, PENTRU A PLECA ÎN -
TĂRIT MAI DEPARTE, SLĂVINDU-L PE DUMNEZEU.

CĂPĂTA AJUTOR DE SUS
SUFLETULUI ȘI ALE TRU
TĂRIT MAI DEPARTE, SLĂ

IZVORUL TĂMĂDUITOR
AL
SFÂNTULUI ANTONIE
DE LA IEZER
TRECĂTORULE
UN POPAS: ROAGĂ
AL SFÂNTULUI A
CĂPĂTA AJUTOR D
SUFLETULUI SI AL
TĂRIT MAI DEPART

Peştera Sfântului cuvios Antonie de la Iezeru

Caută şi vei găsi.. locuri minunate - Schiturile Iezer şi Pahomnic

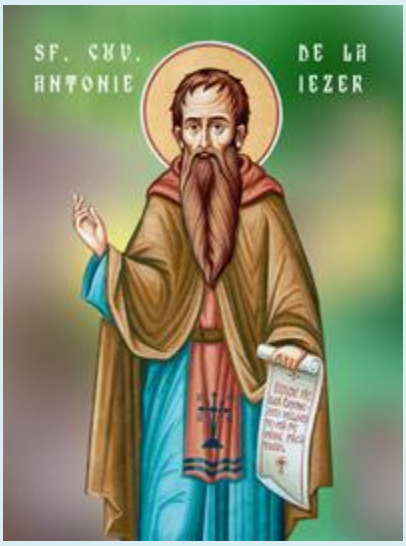

Fiind într-o minivacanţă în Olăneşti, într-una dintre zile ne-am gândit să plecăm prin împrejurimi cu maşina. Gazdele ne-au vorbit de Schiturile Iezer, Pahomnie şi Pătrunsa dar neavând prea multe informaţii exacte despre cum ajungem acolo, ne-am îndreptat spre primărie de unde am aflat mai multe. O să încerc să scriu cât mai exact traseul de vreo 20-25 kilometri deoarece nu este drum întins, fiind nevoie să fii foarte atent la intersecţiile de drumuri pentru a nu ajunge în altă parte. În plus GPS-ul nu ne-a ajutat prea mult...

Astfel, plecând de la primărie către ieşirea din oraş spre Râmnicu Vâlcea după vreo 2 km am făcut stânga pe drumul naţional către Vâlcea. De la ieşire am mers pe drum drept vreo 3-4 km până la intersecţia drumului nostru naţional Olăneşti-Vâlcea (DN64A) cu un alt drum din stânga care ducea către Muereasca de Sus, noi rămânând pe drumul din dreapta (DN64A) pentru încă vreo 7-8 kilometri până în localitatea Valea Cheii. Aici pe partea dreaptă în sensul nostru de mers, este intersecţia cu drumul judeţean pe care ne vom continua traseul preţ de 3-4 km pentru a ajunge în satul Cheia. În satul Cheia, pe partea dreaptă în dreptul unei troiţe sau fântâni din lemn este un indicator micuţ care indică drumul către schitul Iezer. Vom părăsi drumul judeţean şi pe parcursul a 4-5 km vom merge pe un drum micuţ asfaltat (care atunci era în lucru), vom traversa şi un pârâu pe un "pod" improvizat (la podul normal se făceau lucrări de reabilitare - poate deja s-au terminat) şi vom ajunge la Schitul Iezer.

Coborând din maşină, într-o frumoasă zi de 1 septembrie, cu cerul albastru, iarba şi copacii verzi, urcând pe aleea pietruită până la intrarea în curtea schitului şi trecând de poartă am rămas uimită de ceea ce aveam în faţa ochilor... De-o parte şi de alta a scurtei alei ce duce la schit era plin de flori înflorite şi îngrijite, în faţă era micuţul schit alb, imediat în dreaptă o căsuţă de unde puteai

cumpăra lumânări şi lăsa acatiste, iar în stânga o minunată casă cu chiliile maicilor şi noua bisericuţă construită de către maici.

La intrarea în schit, de-o parte şi de alta este scrisă istoria acestui loc care începe prin anii 1370-1380 cu cei care au ctitorit sfântul lăcaş, Radu cel Mare şi fiul său Mircea cel Bătrân, continua cu refacerea schitului de către voievodul Mircea Ciobanul şi soţia sa Doamna Chiajna, fuga fetei celei mari a lui Mircea Voda în ţara ungurească, căsătoria acesteia cu un "păgân" pe nume Nemes, dezvăluirea secretului că în pereţii schitului este ascuns un cazan cu galbeni, uciderea călugărilor, dărâmarea schitului şi furarea banilor de către "păgân", reclădirea schitului prin 1714 şi viaţa monahală dusă de călugări până în 1946 care a fost continuată de către măicuţe până în zilele noastre.

Dacă sunteţi la Iezer, trebuie să vedeţi şi la Peştera Sfântului Antonie... De la schit la peşteră sunt vreo 600-700 metri. Este o cărare prin pădure de 300-400 metri cu o dificultate medie urmată de o cărare prin poieniţa de unde am mâncat coarne. După traversarea poeniţei se ajunge la "peşteră".

Plecând de la schitul Iezer ne-am continuat incursiunea în descoperirea locurilor minunate pe care nu le cunoşteam, vrând să ajungem la Schitul Pahomie. Drumul este simplu, forestier, nu ai unde să te rătăceşti. De la Iezer am mers vreo 4-5 km, până am întâlnit o troiţă la bifurcaţia drumului. Calea din dreapta ducea către Parcul Naţional Buila Vânturiţa, iar calea din stânga către Schitul Pahomnie care se afla la vreo 3 km.

După locul minunat de la Iezer, ne-a fost dat să vedem un alt loc şi mai minunat... La intrarea în curtea schitului Pahomnie, din stânca muntelui coboară pârâul numit Izvorului Muntelui. Intrând în curte, în stânga sunt o parte din chiliile călugărilor, iar imediat în dreapta este muntele care parcă sta să cadă pe schit. Schitul a fost ridicat pe la 1520 de către călugărul Pahomnie care a muncit împreună cu Sava haiducul pentru ridicarea acelei minunăţii.

La Schitul Pătrunsa, care era mai sus de Schitul Pahomnie nu am ajuns din cauză că nu am vrut să ne prindă întunericul prin munţi. Dacă plecaţi să vedeţi aceste schituri vă recomand să plecaţi la 9-10 dimineaţa (nu la 12 ca noi...) pentru a avea destul timp să admiraţi totul pe îndelete. De asemena nu uitaţi să luaţi cu dumneavoastră ceva de mâncat şi haine mai groase.

Călătorie/drumeţie plăcută!

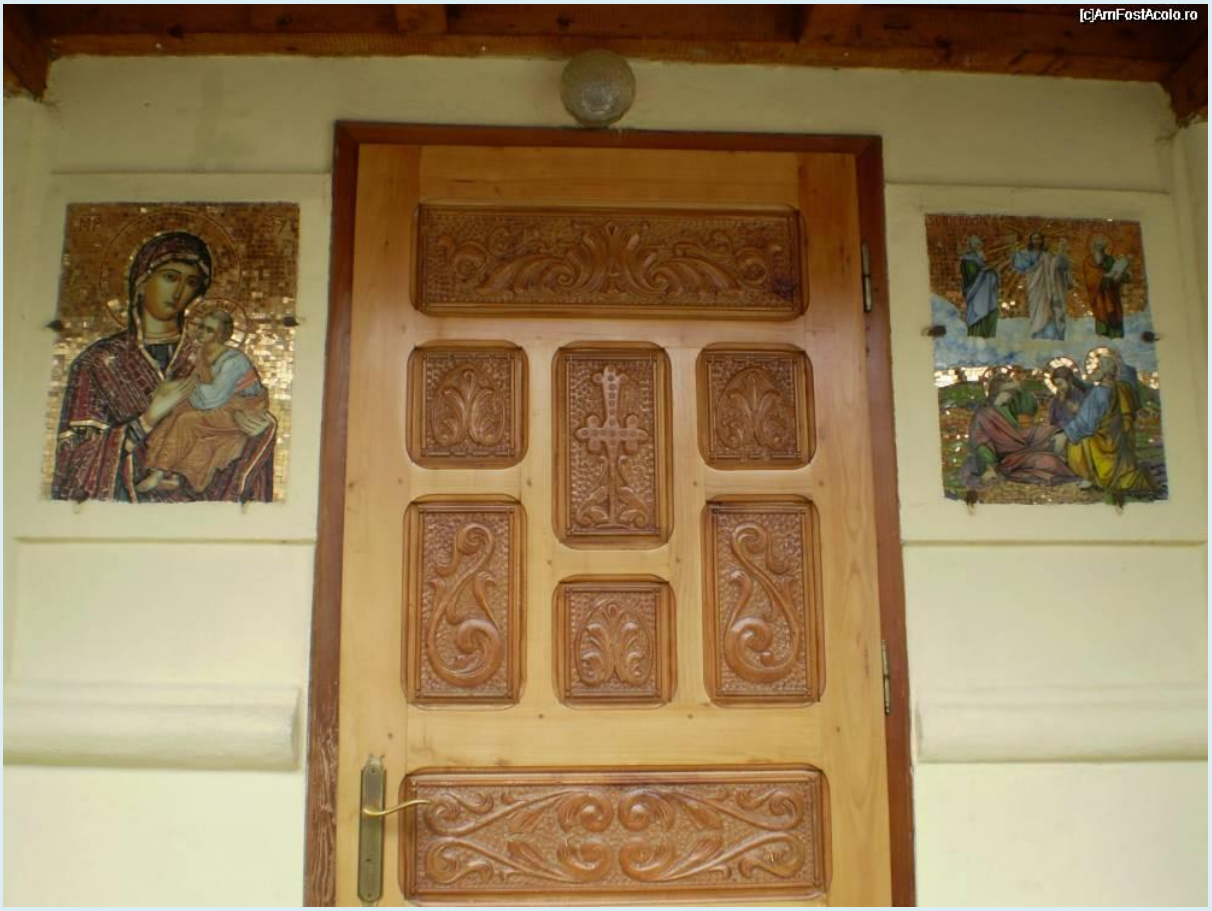

Intrarea în Noua Biserică construită de măicuţe. Se află în partea stângă a Schitului, în continuarea chiliilor măicuţelor

Cărarea prin pădure de la Schitul Iezer la Peştera Sfântului Antonie. Pe alocuri este străjuită de bare din lemn menite să te ajute

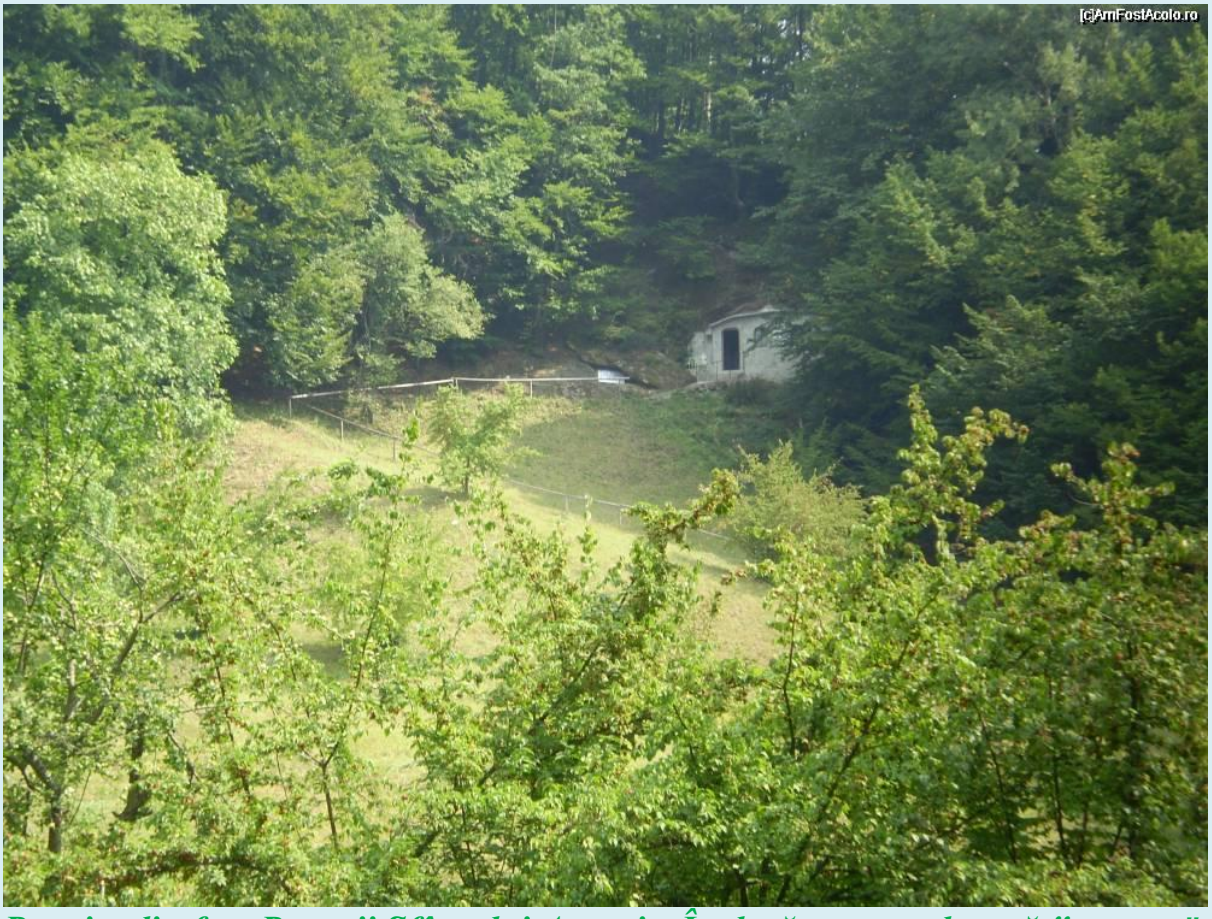

Poeniţa din faţa Peşterii Sfântului Antonie. În depărtare se observă "peştera"

Fântâna din poieniţa din faţa peşterii Sfântului Antonie

Troiţa din poieniţa ce se află în faţa Peşterii Sfântului Antonie

Peştera Sfântului Antonie - aceasta a fost chilia în care a trăit Sfântul Antonie

Privelişte de sus de la Peştera Sfântului Antonie

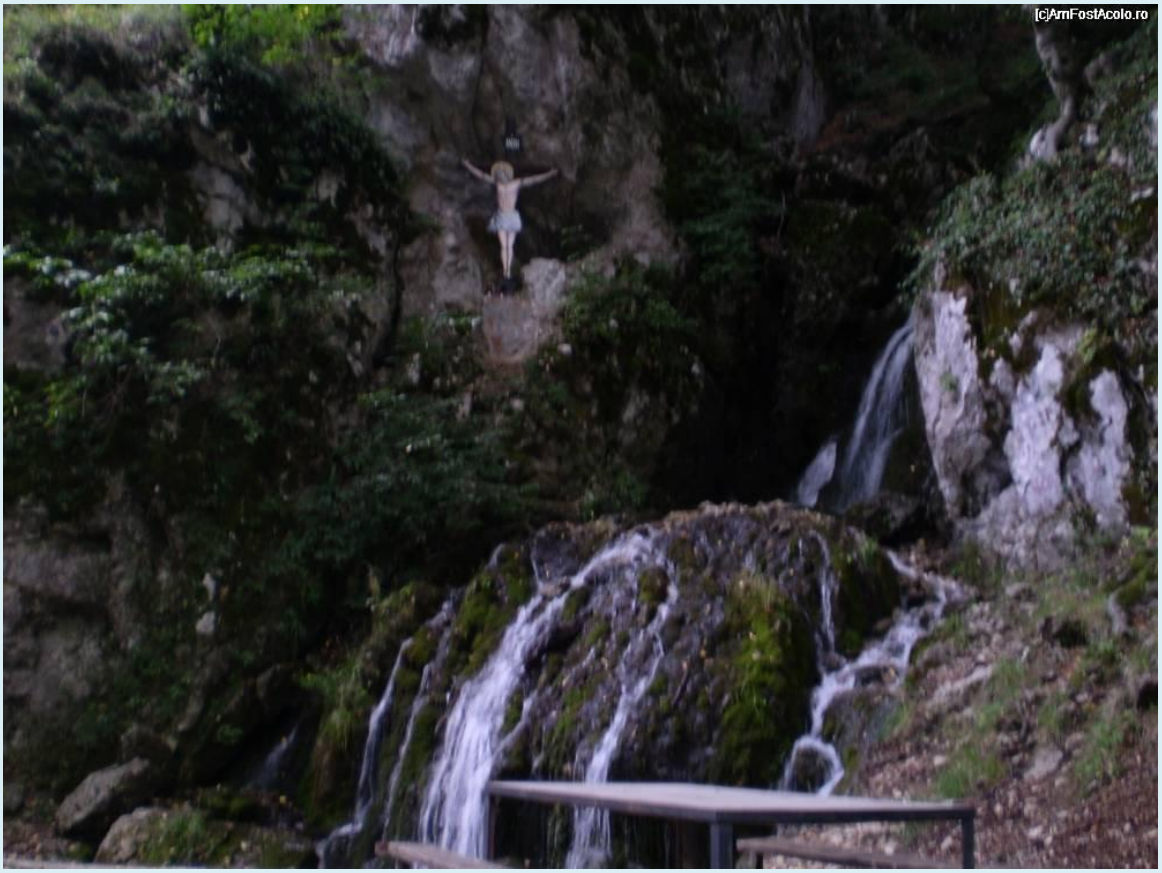

Izvorul Frumos(Muntelui) de la intrarea în curtea Schitului Pahomie

Căsuţa în care trăiesc măicuţele Schitului Iezer

Schitul Pahomnie construit chiar sub munte

Schitul Pahomnie

Chiliile călugărilor de la Schitul Pahomnie

Chiliile călugărilor de la Schitul Pahomnie

Pr. Silviu Cluci - Schitul „Sfântul Antonie” de la Iezerul-Vâlcea

Una dintre cele mai izolate sihăstrii din nordul Olteniei, Schitul Iezer este aşezat pe malul drept al râului Iezer, la 4 km nord de satul Cheia, în apropiere de oraşul Băile Olăneşti din judeţul Vâlcea.

Vechea biserică a Schitului Iezer cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”

Catapeteasma vechii biserici a Schitului Iezer cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”

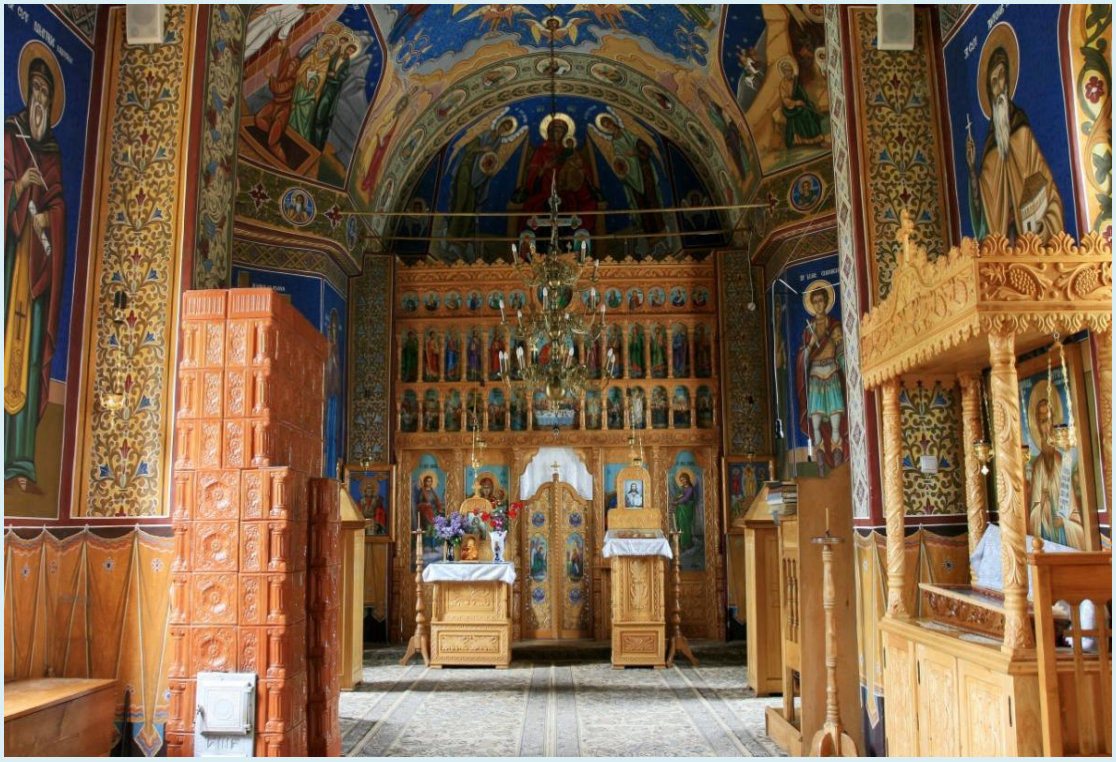

Catapeteasma noii biserici a Schitului Iezer cu hramul „Schimbarea la Față” și „Sfântul Antonie de la Iezer”. În partea dreaptă se află racla cu moaştele Sfântului Antonie

Schitul Iezer - vedere general

Vechea biserică a Schitului Iezer zidită de Sfântul Antonie

La Schitul Iezer a existat un aşezământ monastic mai vechi decât cel actual, construit din lemn. Primii ctitori ai acestui sfânt locaş au fost Radu cel mare (1377-1383) şi fiul său, Mircea cel bătrân (1386-1418).

Cu trecerea timpului, acest schit s-a ruinat, fiind refăcut în anul 1558 și între anii 1567-1568 de Mircea vodă ciobanul şi doamna Chiajna. După refacerea Schitului Iezer, aici s-a adăpostit o mare obşte monahală cu peste trei sute de vieţuitori. O parte dintre aceştia trăiau viaţa de obşte în mănăstire, iar alţii trăiau ca pustnici prin peşteri sau prin chilii, venind doar duminică şi în zilele de sărbători să participe la slujbele săvârşite în biserică.

Un moment de încercare pentru aşezământul monahal are loc după moartea lui Mihai Viteazul.

Se spune că, pornind la luptă înspre Ardeal, voievodul Mihai Viteazul a trecut pe la schit lăsând aici, spre bună păstrare, rezerva vistieriei sale. După decapitarea sa la Câmpia Turzii, năvălitorii străini, venind în căutarea vistieriei, au jefuit schitul și au ucis trei sute de călugări ce au apărat schitul cu prețul vieții lor. Monahii au fost înmormântaţi de săteni în trei gropi comune de la poalele stâncilor. Mărturie a acestor fapte stau cele trei cruci săpate în stânca din apropierea schitului, dar şi minunile care se săvârşesc uneori în acest loc.

Schitul se află în strânsă legătură cu Sfântul Antonie de la Iezer care a sihăstrit aici la sfârșitul secolului al XVII-lea.

Între anii 1693-1705, prin purtarea de grijă a episcopului Ilarion al Râmnicului, se reface aşezământul. Sfântul Antonie a donat toate economiile sale şi a lu-crat personal la rezidirea schitului. Chiliile zidite de cuviosul Antonie se păstrează şi astăzi, în partea de apus a bisericii.

Din anul 1948, la Schitul Iezer s-a înfiinţat o obşte de maici, care se ostenesc să ducă mai departe tradiţia monahală existentă aici de mai multe secole. Între anii 1996-1999 a fost construit un paraclis cu hramul „Schimbarea la Față” și „Sfântul Antonie de la Iezer”.

Cei ce doresc să viziteze Schitul Iezer pot lua autobuzul ce face curse regulate din Râmnicu Vâlcea până în satul Cheia. Din sat şi până la schit se mai merge la pas o oră pe un drum forestier.

(Foto) Schitul și peștera Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii
https://doxologia.ro/imagine/schitul-pestera-sfantului-antonie-de-la-iezerul-valcii-galerie-foto

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Antonie de la Iezer

În anul 1690, dorind să vieţuiască mai aspru, schimonahul Antonie s-a retras mai sus de schit unde aflase o peşteră. Aici a început să sape singur o bisericuţă, îndemnat de o vedenie repetată în mai multe rânduri. După 3 ani, sfântul a săvârşit porunca primită, dăltuind biserica visată. Tot aici şi-a făcut o chilie.

Peştera Sfântului Antonie de la Iezer (Foto: Silviu Cluci)

Născut într-o familie de vlahi din ţinutul muntos din nordul Greciei, Cuviosul Antonie a părăsit ţinutul Pindului în anul 1648 spre a se stabili în Ţara Românească. La vârsta de 64 de ani, după o viaţă agitată de negustor, alege viaţa monahală. Pentru aceasta este povăţuit de episcopul Ilarion al Eparhiei Râmnicului să vină la Schitul Iezer.

În anul 1690, dorind să vieţuiască mai aspru, schimonahul Antonie s-a retras mai sus de schit unde aflase o peşteră. Aici a început să sape singur o bisericuţă, îndemnat de o vedenie repetată în mai multe rânduri. După 3 ani, sfântul a săvârşit porunca primită, dăltuind biserica visată. Tot aici şi-a făcut o chilie.

Vieţuirea cuviosului Antonie în peşteră se baza pe rugăciunea inimii („Doamne, Iisuse Hristoase. Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”) şi lucrarea mâinilor. Rareori cobora la Schitul Iezeru pentru a participa la Sfânta Liturghie şi a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele Domnului. Apoi, după ce lua

masa dimpreună cu fraţii şi dădea sfaturi folositoare de suflet ucenicilor, urca din nou la peştera sa tăinuită.

După 28 de ani de aspră nevoinţă sihăstrească, pe 23 noiembrie 1719, cuviosul s-a mutat la cele veşnice.

Moaştele sale au fost găsite îngropate la intrarea în peşteră şi au fost mutate la Schitul Iezer, unde au fost aşezate spre închinare. Proslăvirea sa cu sfinţii s-a săvârşit în anul 1992.

(Foto) Schitul și peștera Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii:
https://doxologia.ro/imagine/schitul-pestera-sfantului-antonie-de-la-iezerul-valcii-galerie-foto

(Foto) Schitul și peștera Sfântului Antonie de la Iezerul Vâlcii

ΘΥ
ΙC
ΧC

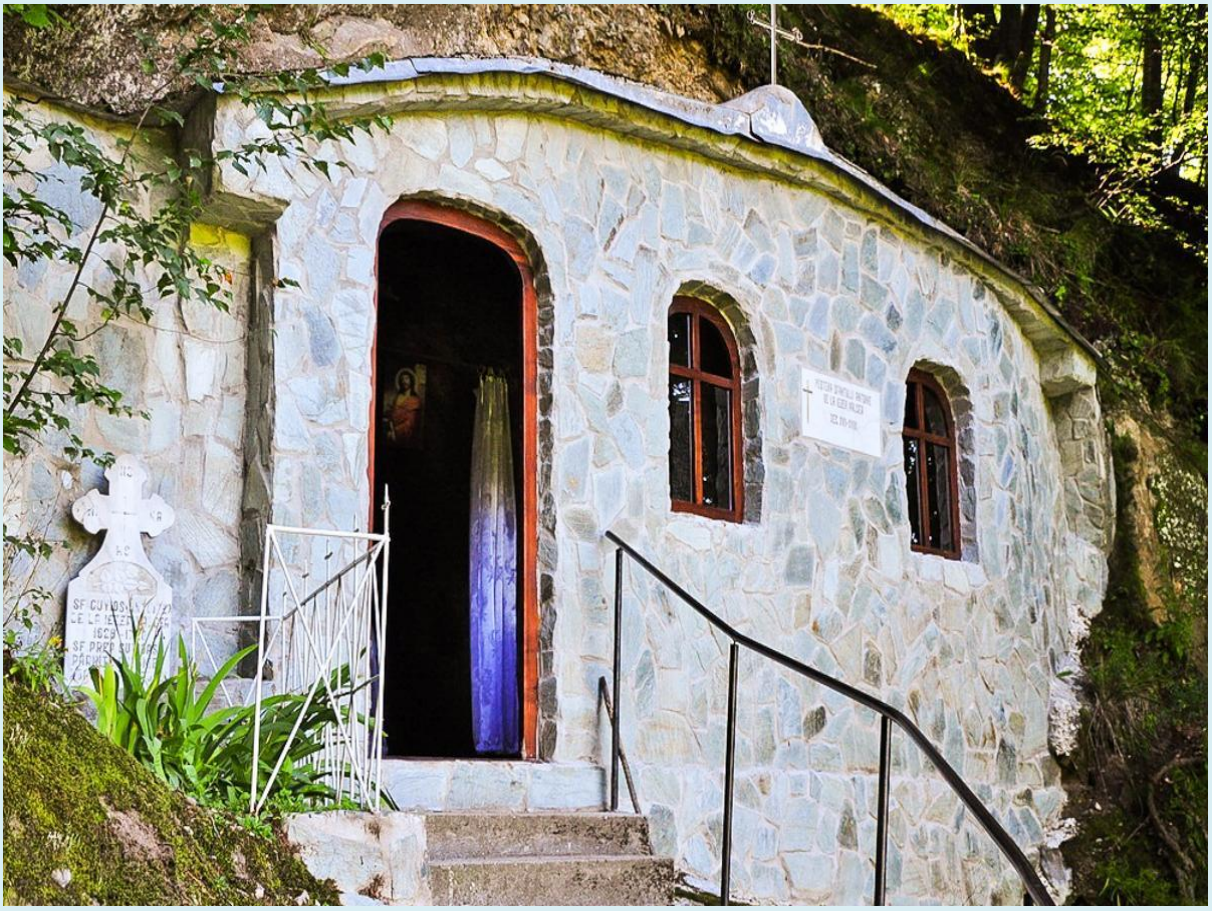

PESTERA SFANTULUI
ANTONIE
DE LA
IEZERUL

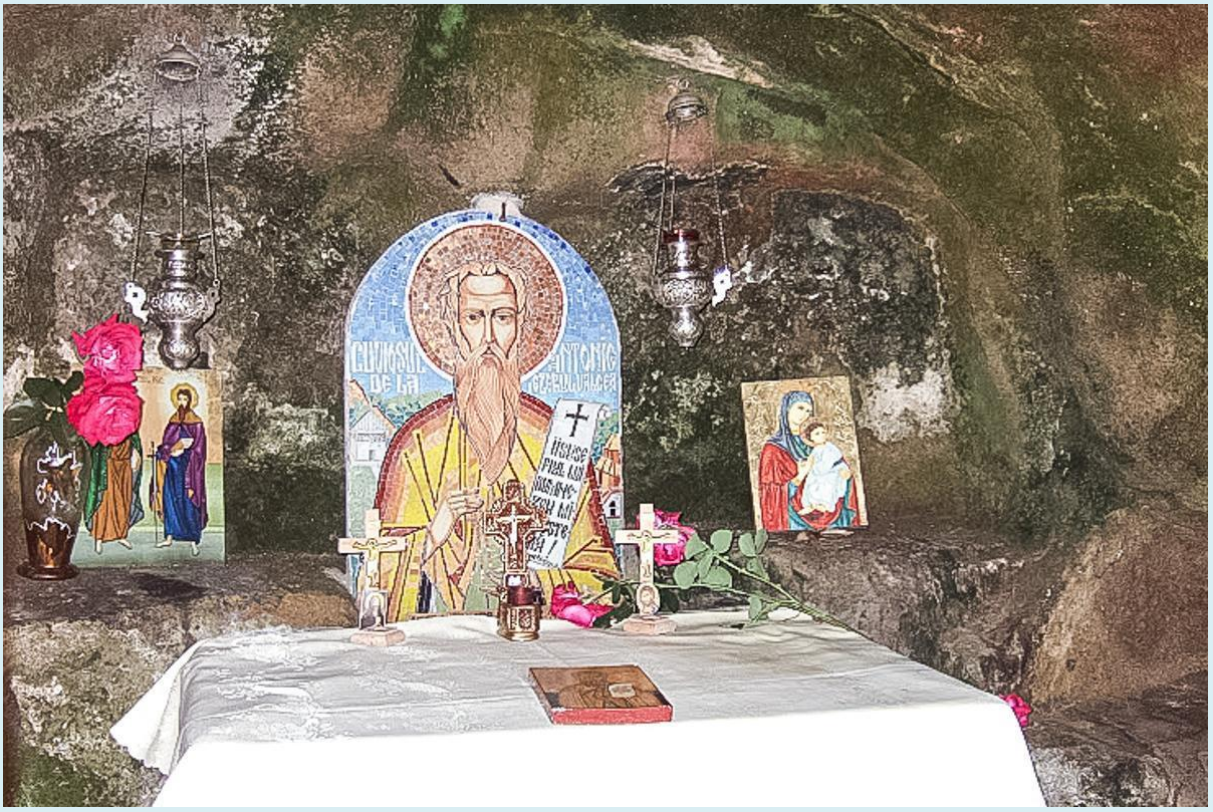

Icoane

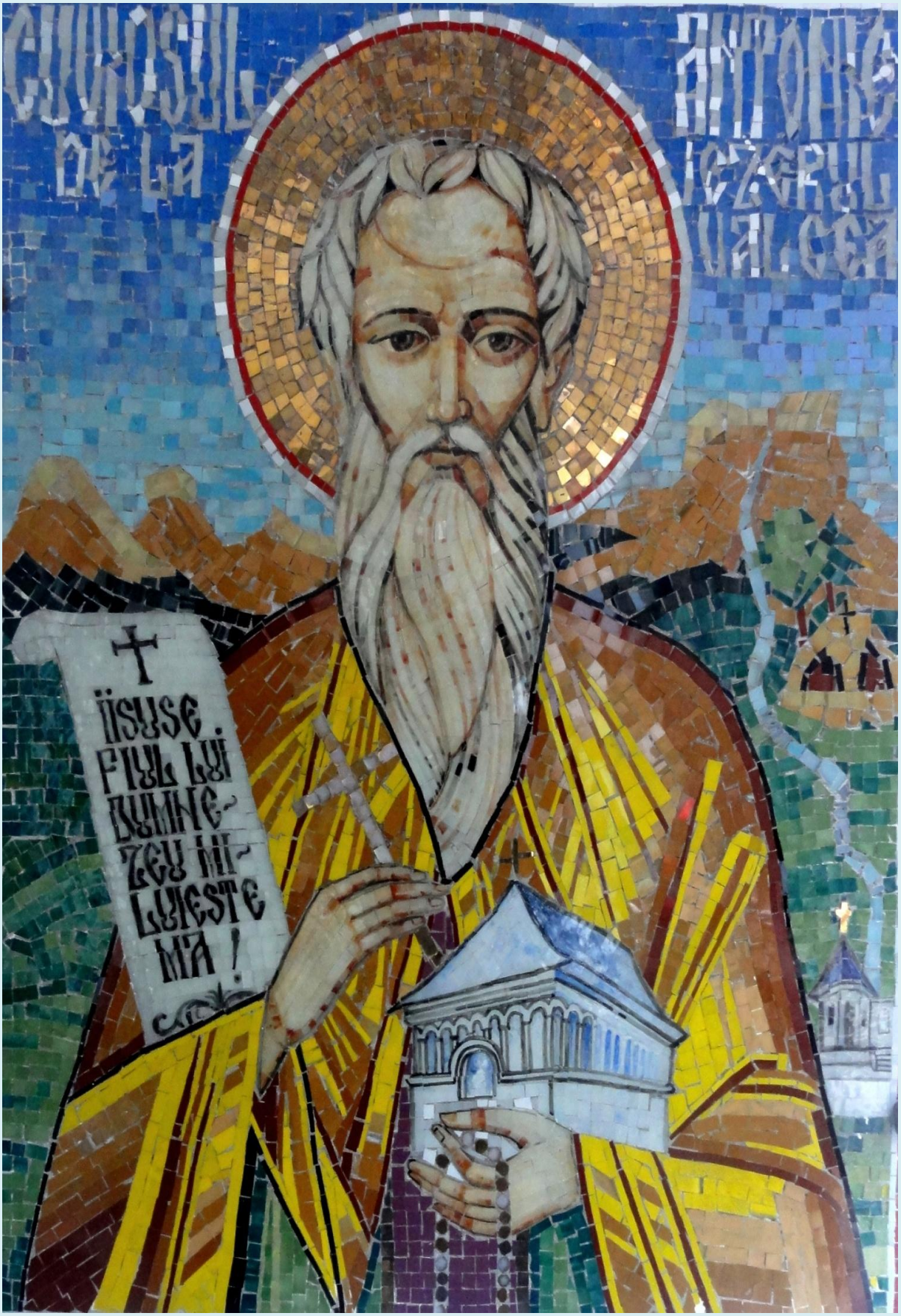

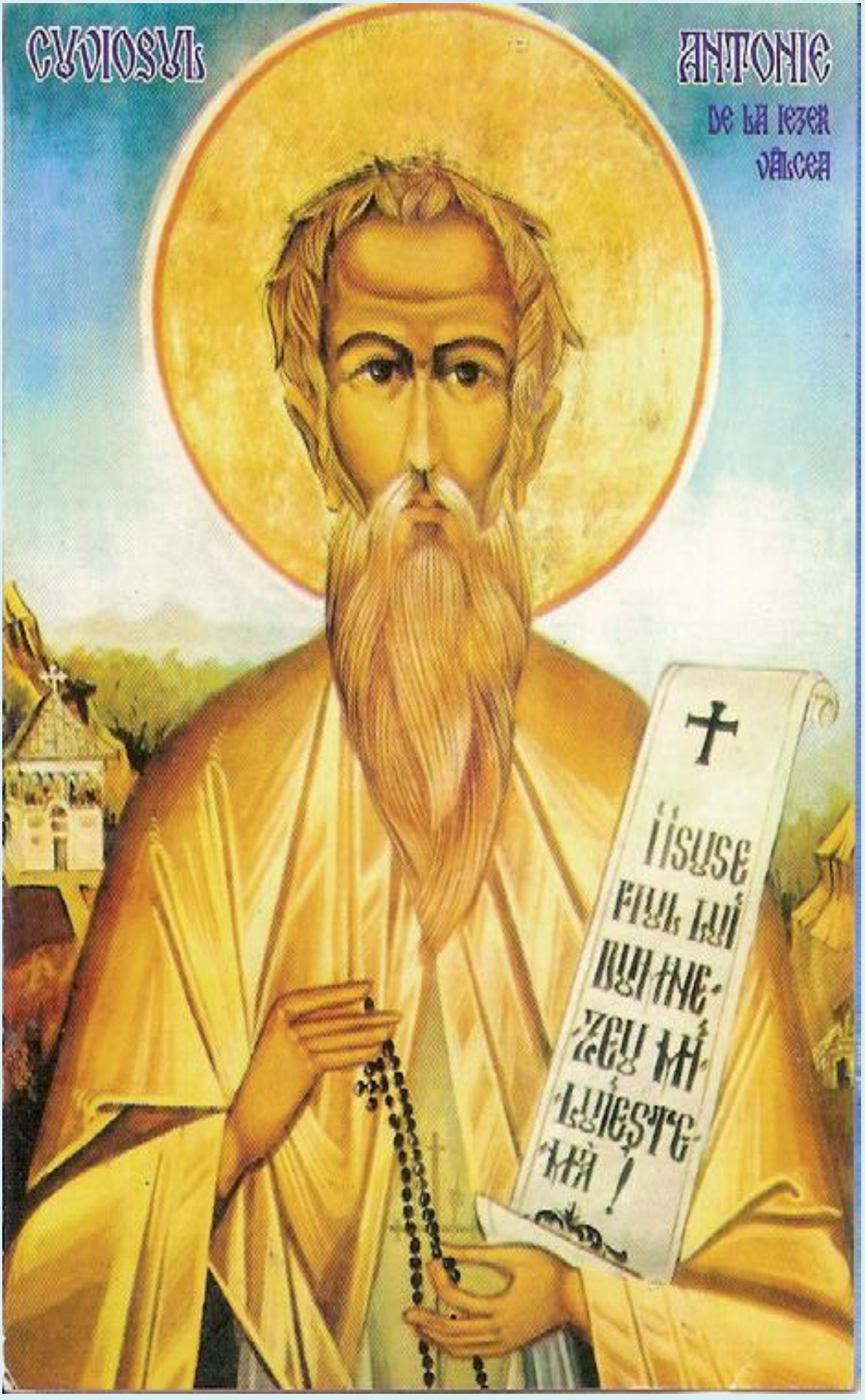
CUVIOSUL
ANTONIE
DE LA IEZER
VÂLCEA
IISUSE
FIUL LUI
DUMNE-
ZEU MI-
LUIEȘTE-
MĂ !

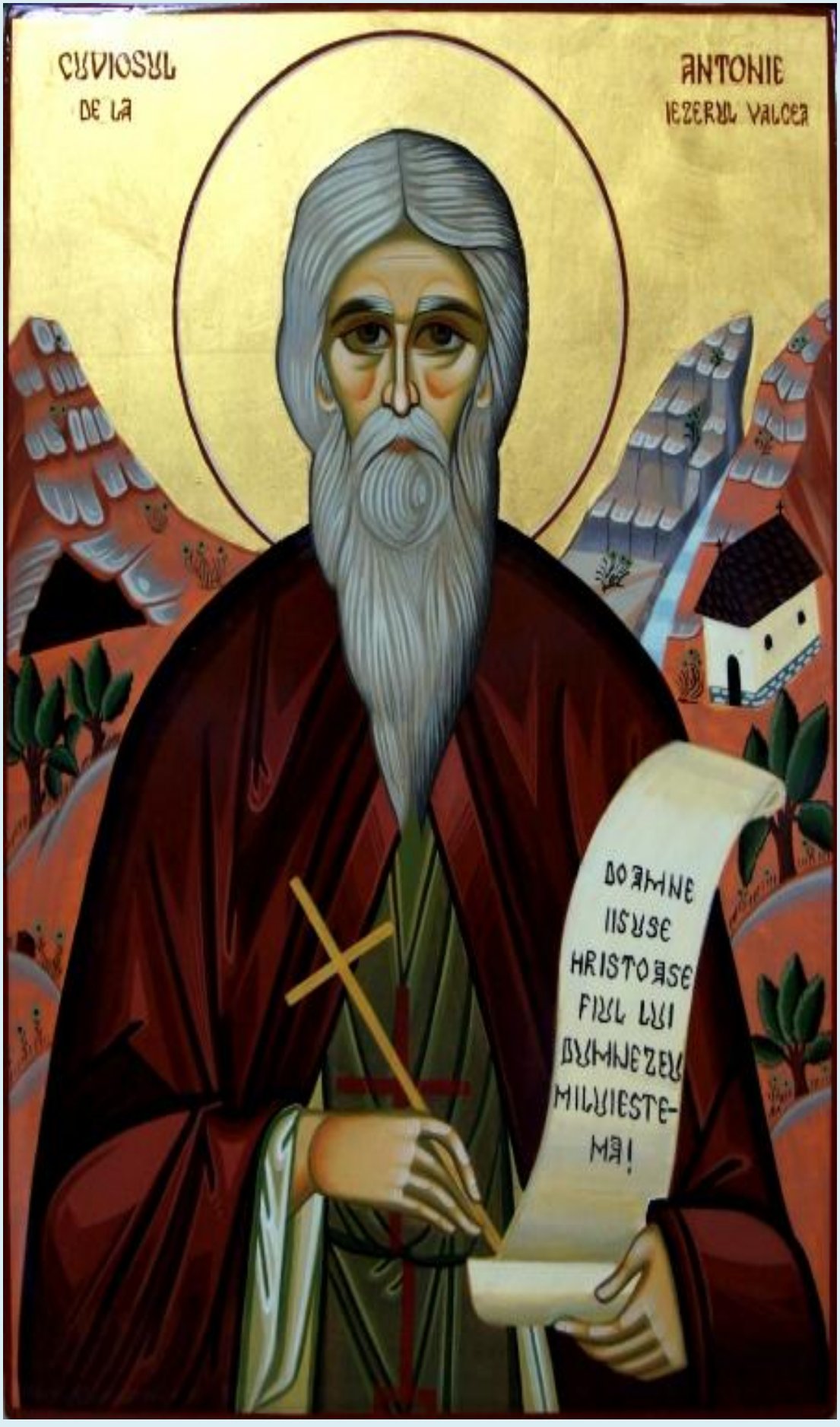
CUVIOSUL
DE LA
ANTONIE
IEZERUL VALCEA
DOAMNE
IISUSE
HRISTOASE
FIUL LUI
DUMNEZEU
MILUIESTE-
MĂ!

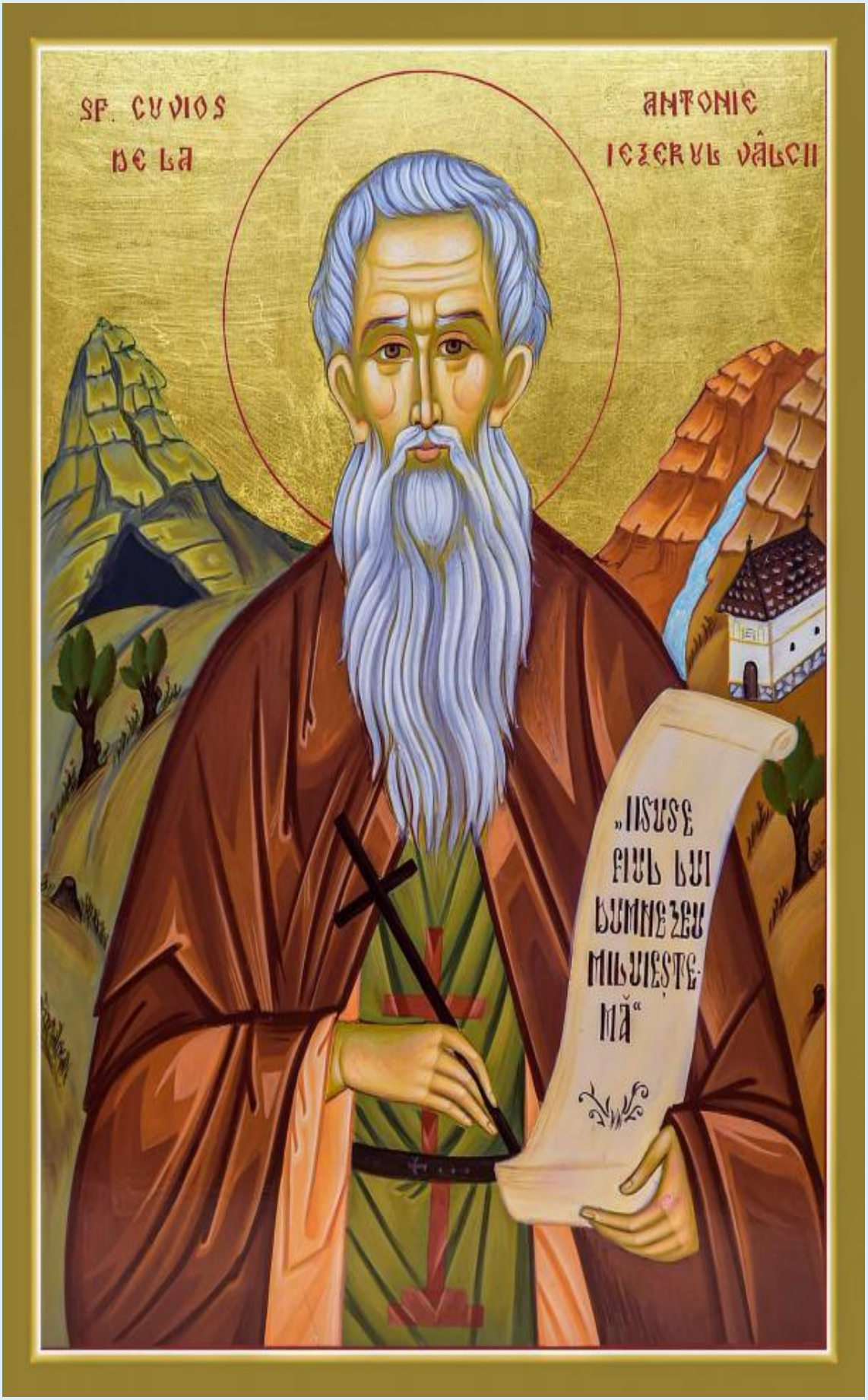
SF. CUVIOS
DE LA
ANTONIE
ICZERUL VÂLCII
„IISUSE
FIUL LUI
DUMNEZEU
MILUIEȘTE-
MĂ“

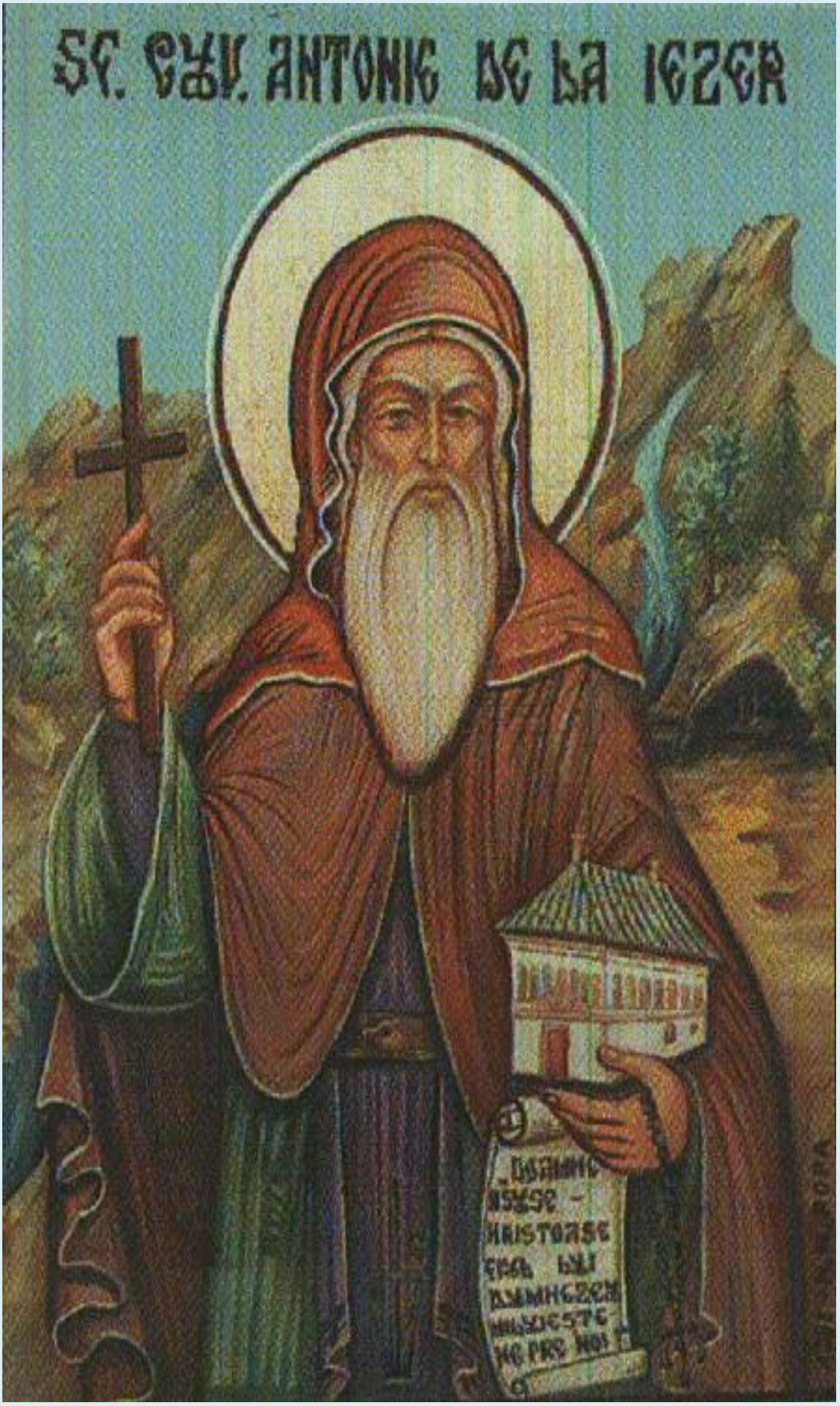
SF. CUV. ANTONIE DE LA IEZER

CUVIOSUL
ANTONIE
DE LA
IEZERUL VALCEA

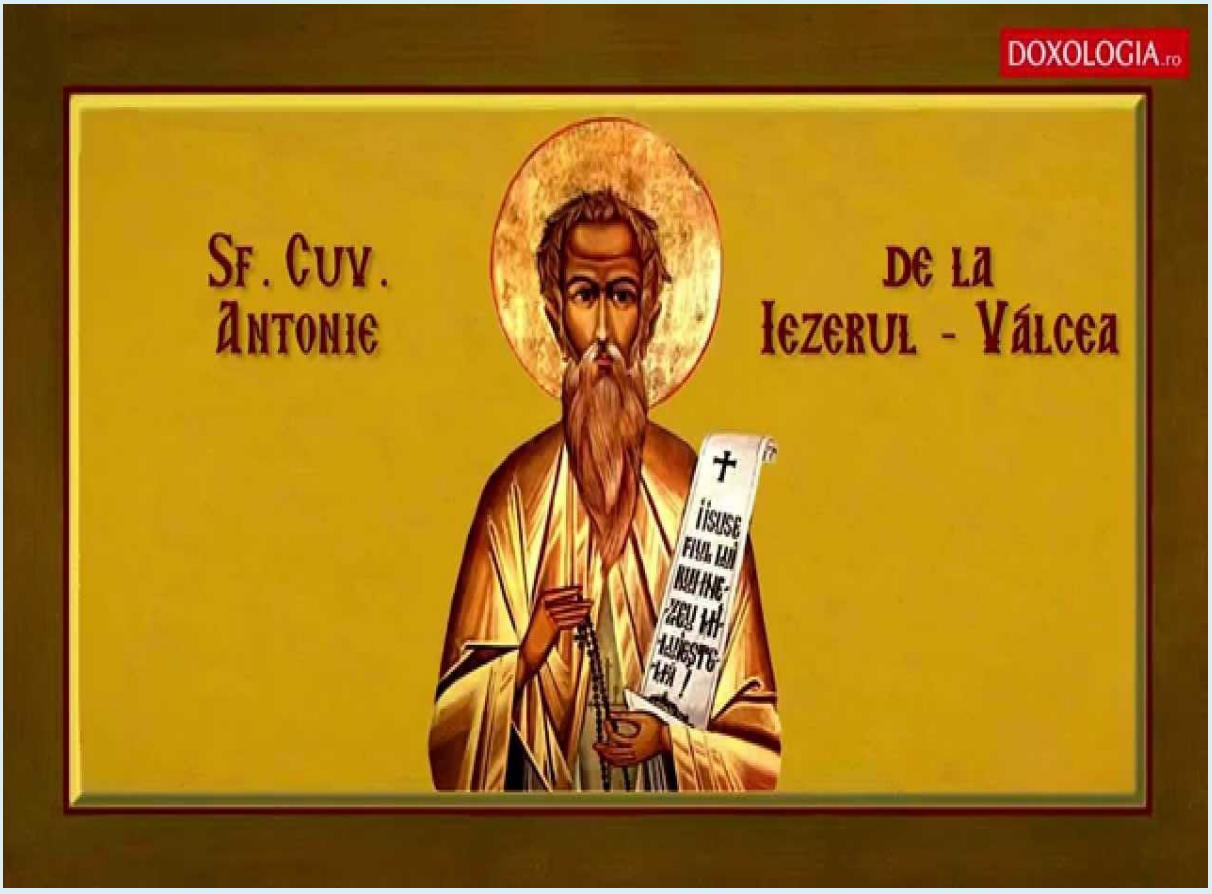
DOXOLOGIA.ro
SF. CUV.
ANTONIE
DE LA
IEZERUL - VÂLCEA

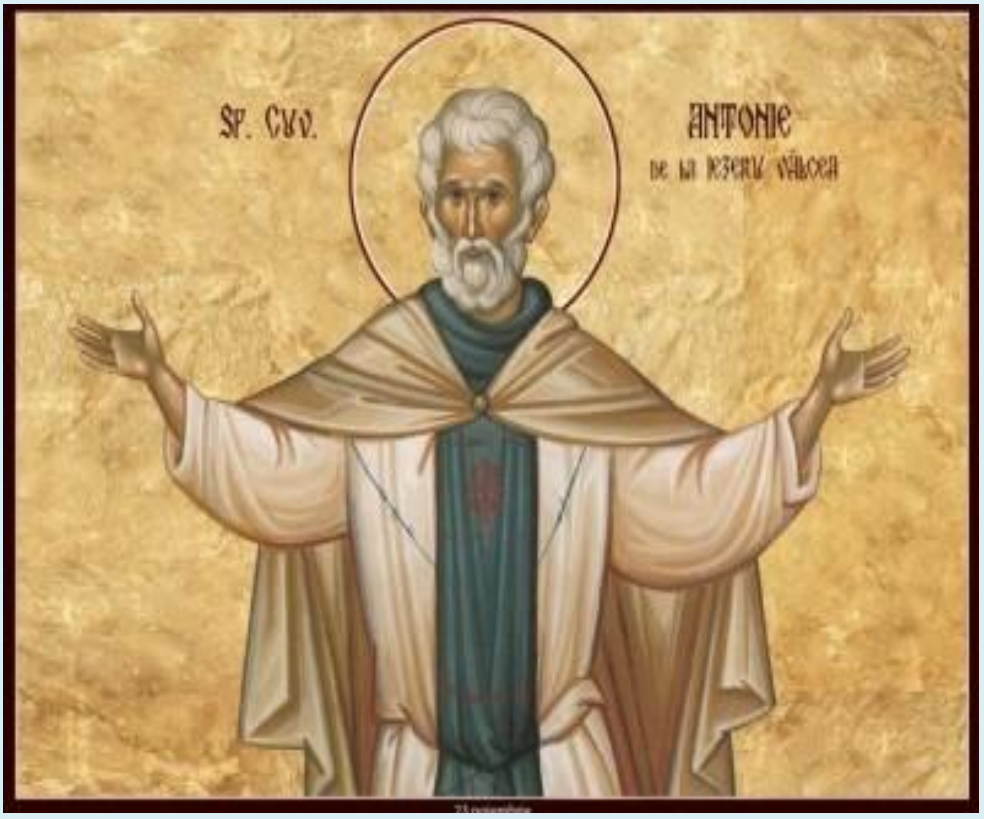
SF. CUV.
ANTONIE
DE LA IEZERU VÂLCEA

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE DE LA IEZERUL-VÂLCEA

BINECUVÂNTARE CUVIOSUL
ANTONIE DE LA IEZERUL-VÂLCEA

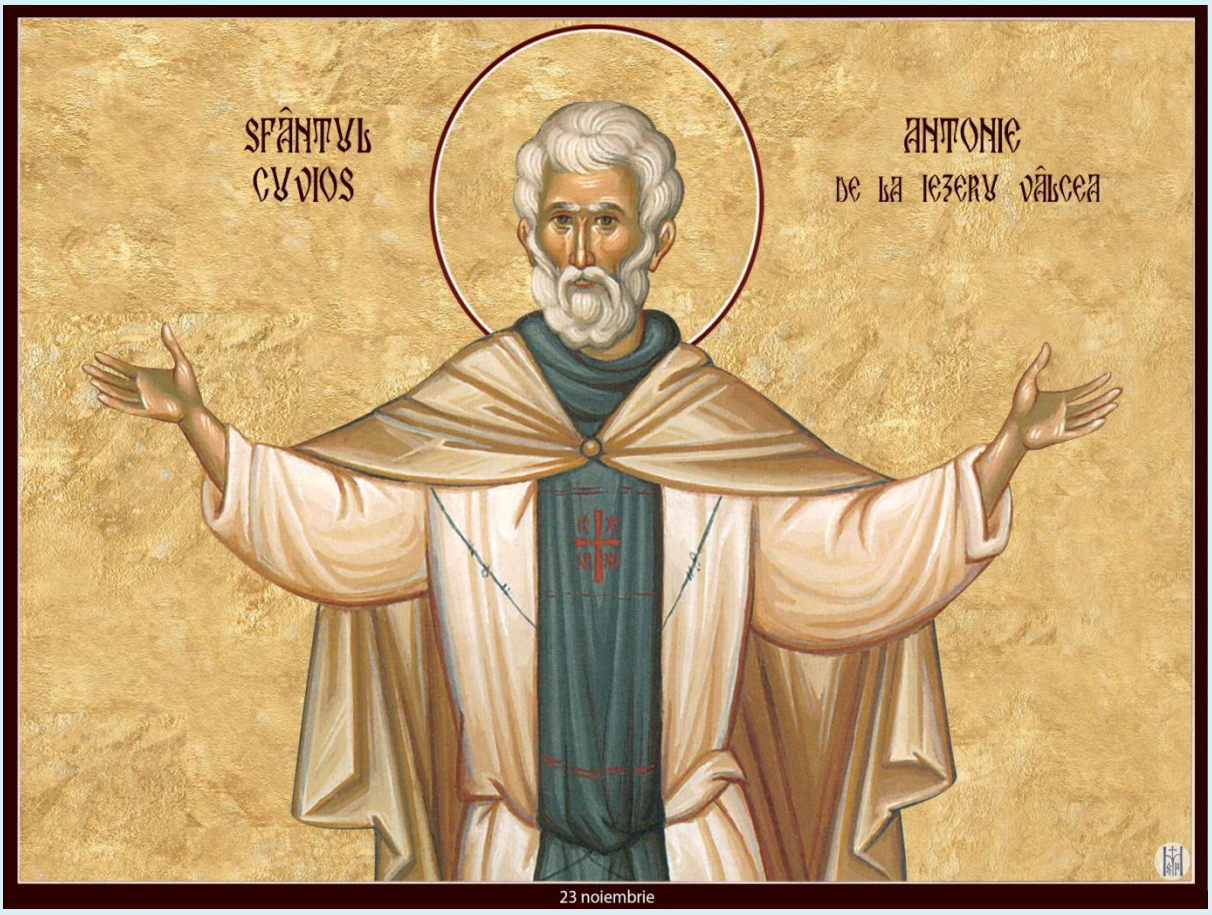
SFÂNTUL
CUVIOS
ANTONIE
DE LA IEZERU VÂLCEA
23 noiembrie

ANTONIE
„IISUSE
FIUL LUI
DUMNEZEU
MILUIESTE-
MĂ"

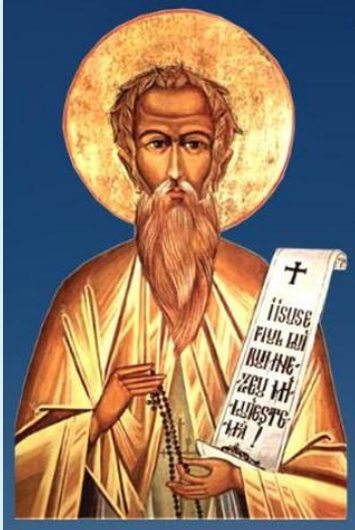

Sfântul Antonie
de la
Iezerul-Vâlcea

Sfântul Antonie s-a născut în Țara Românească, pe vremea Sfântului Constantin Brâncoveanu.

De mic a fost apropiat de Dumnezeu, ajungând preot și îmbrățișând viața monahală la schitul Iezeru, în Vâlcea.

Cuprins de dorul pustiei, s-a nevoit într-o peșteră săpată în stâncă, loc în care a săpat și o bisericuță.

Învingând luptele cu diavolul, se nevoia, purtând lanțuri de fier în jurul brâului, mâncând doar puțină pâine.

Cunoscând faptul că i se apropie sfârșitul, l-a chemat pe ucenicul său pentru a-i cere să îl înmormânteze.

©doxologia.ro

Troparul Sfântului Cuvios Antonie de la Iezerul Vâlcea

23 Noiembrie

Purtătorule de dumnezeiescul dor al rugăciunii neîncetate, Sfinte Părinte Noule Antonie, povăţuitorule al călugărilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni, locuitorul raiului celui de sus, dar nedespărţit de cei de jos, roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

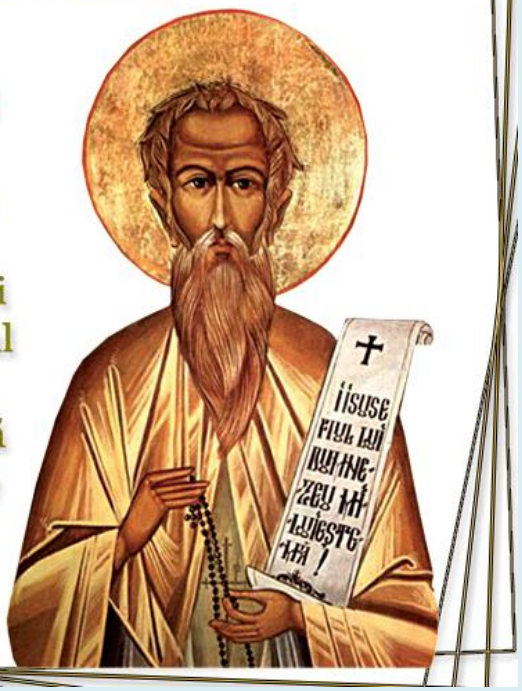

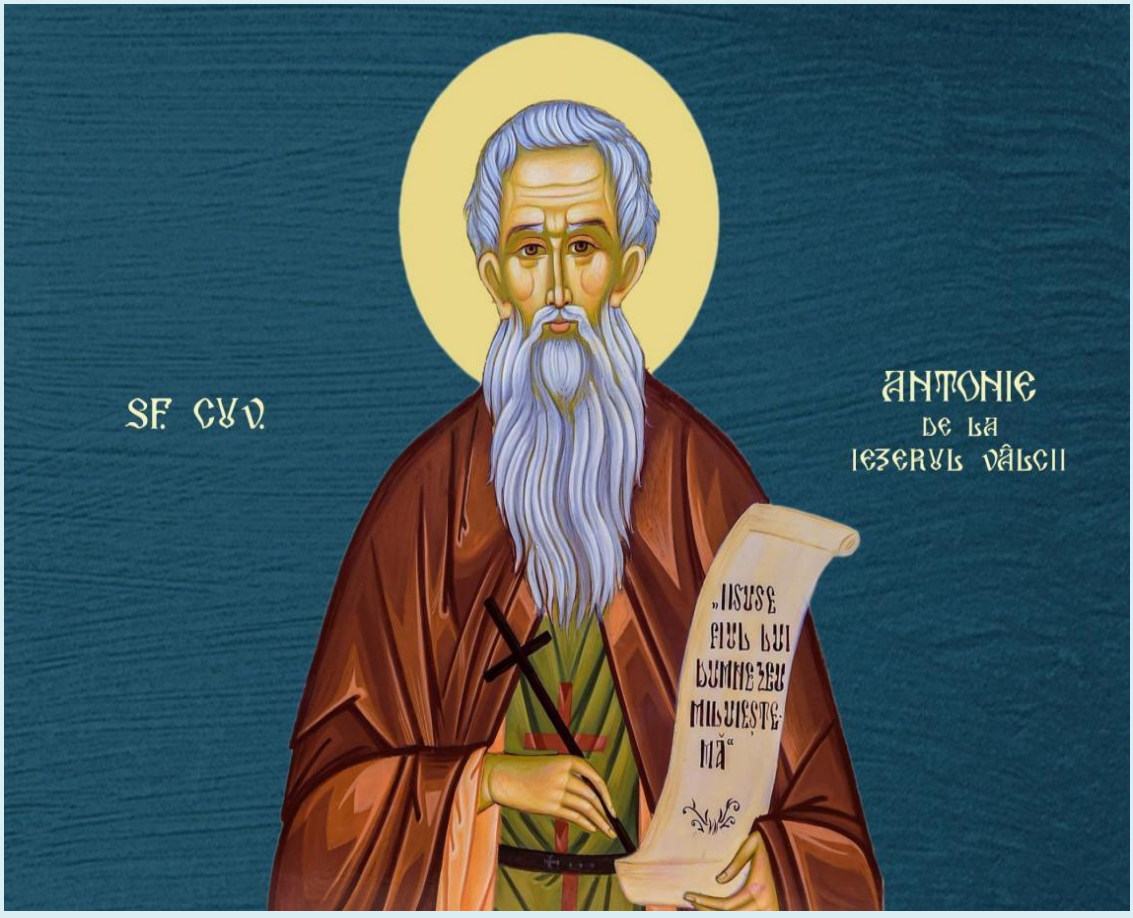

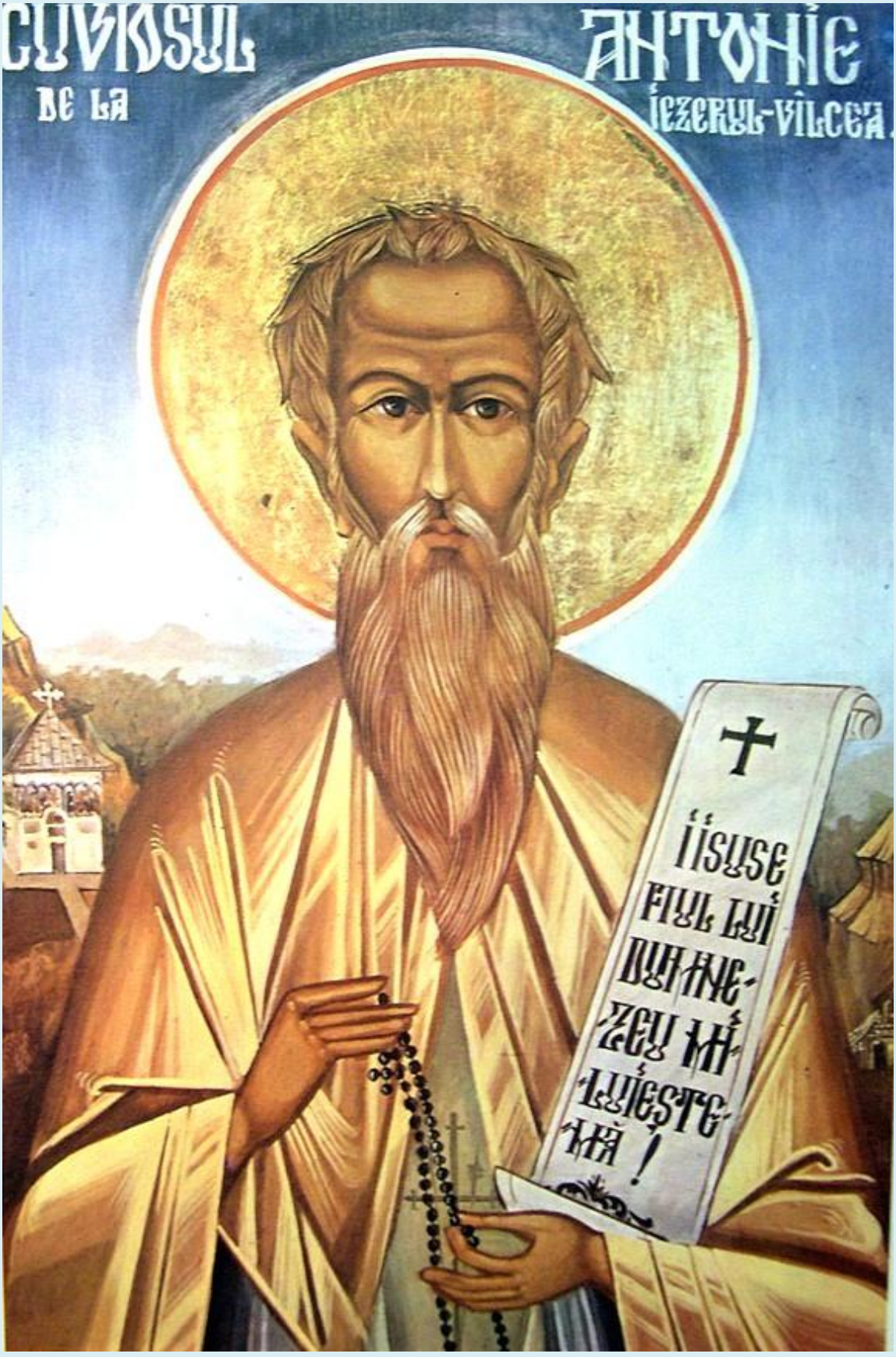

Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Antonie, chipul rugăciunii neîncetate!